

Entitats cristianes organitzen activitats de lleure per a infants i joves

Educar i evangelitzar per un estiu diferent

El curs escolar està a punt d'acabar-se i és el moment de donar pas a les vacances d'estiu. Un temps propici perquè els pares planifiquin el lleure per als seus fills. Nombroses entitats, associacions i moviments d'ideari cristià organitzen colònies, campaments, casals, camps de treball... A més de la seva vessant festiva, molts pares volen que aquestes

activitats incloguin un projecte pedagògic que fomenti els valors humans i cristians en els infants i joves.

«La catequesi sempre és un marc on la fe es "teoritza"; en canvi, en aquestes activitats de lleure la fe s'anuncia des d'un punt de vista lúdic i des de la perspectiva dels valors humans (la convivència, l'amis-

tat, la tolerància, la solidaritat...)», explica Mn. Àngel-Jesús Navarro, coordinador-consiliari del Moviment de Centres d'Esplai Cristians de la Fundació Pere Tarrés. I afegeix: «L'infant i el jove són capaços de créixer com a persona. Descobreixen que Jesús és una font inesgotable de valors i d'espiritualitat.»

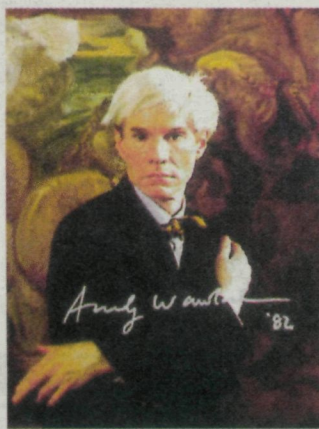
Pàg. 3, 4 i 5

Creix la pobresa entre els joves i les dones

La presentació anual de la memòria de Càritas diocesana de Barcelona ha tornat a portar enguany males notícies. Durant l'any 2005 no només no s'ha reduït la pobresa sinó que en molts casos sembla que es cronifiqui. Aquesta ha estat una de les constatacions més preocupants de l'entitat diocesana en l'elaboració del seu darrer informe. La memòria 2005 de Càritas posa també de manifest el rejuveniment i la feminització de les persones que reclamen els seus serveis, alhora que treu novament a la llum la precarietat amb què viuen molts ancians sense recursos.

Pàg. 19

Andy Warhol al Museu Diocesà de Barcelona

El Museu Diocesà de Barcelona acull, fins al 9 de juliol, l'exposició *Andy Warhol. Obres 1957-1987*. S'hi presenten un total de 110 peces fruit de l'enginy creatiu de l'anomenat «rei del pop art». Si l'art havia defensat sempre el valor de l'obra única i irreplicable, ell, en canvi, solia duplicar moltes vegades la mateixa imatge. Aquesta mostra és un avançament a la celebració del vintè aniversari de la mort de Warhol, que se celebrarà el 2007.

Pàg. 31

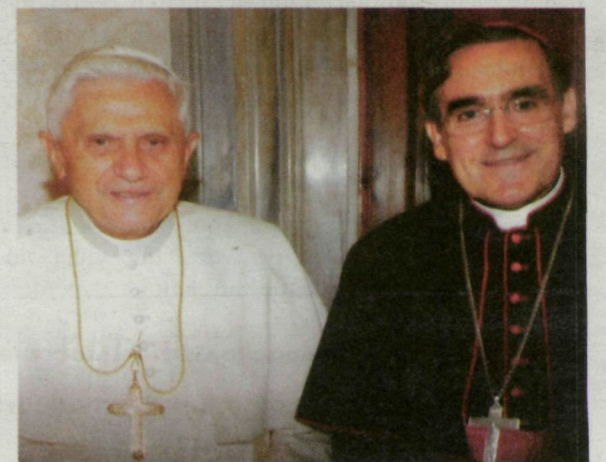

Homenatge al P. Francesc Riu

Després de 30 anys de dedicació lliurada al servei de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, el P. Francesc Riu va rebre un sentit homenatge de molts dels que tenen o han tingut a veure amb les escoles cristianes. Va ser el 10 de juny passat en un saló ple de gom a gom, al Col·legi Sant Ignasi de Sarrià. Amb la seva presència van voler agrair i reconèixer la feina d'aquest religiós salesià, entre d'altres, els mestres, els pares i mares dels alumnes, directores i personal dels centres, polítics destacats i prelats de Catalunya.

Pàg. 17

L'arquebisbe Martínez Sistach es reuneix amb Benet XVI

Amb motiu de l'audiència privada que el 9 de juny passat el papa Benet XVI va concedir a Mons. Lluís Martínez Sistach, l'arquebisbe de Barcelona va poder parlar llargament amb el Sant Pare sobre la situació de l'arxidiòcesi i els nous reptes pastorals que es planteja afrontar en els pròxims anys. El prelat barceloní ha valorat molt positivament la trobada, tal com ho explica amb detall en una entrevista concedida a *Catalunya Cristiana*.

Pàg. 22

Descobrint Àfrica

El Museu Africà Daniel Comboni pretén mostrar el continent negre més enllà dels tòpics

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 18 Nova web de la Conferència Episcopal Tarraconense

Pàg. 23 Girona: Jornada diocesana d'Apostolat Seglar

Pàg. 24 Lleida: Josep Vicent Forner, nou diaca permanent

Pàg. 29 El XXI Multifestival David, a Caravaca de la Cruz

Pàg. 30 La Fundació Endesa renova la il·luminació de Montserrat

Editorial

El Mundial de futbol

Aquests dies se celebra a Alemanya el Mundial de futbol, aquest gran esdeveniment esportiu que aplega cada quatre anys les millors seleccions nacionals d'arreu del món. A causa de la influència que té l'anomenat esport rei als mitjans de comunicació, i a l'atracció que provoca en milers de milions de persones de tots els continents, no és estrany que aquesta celebració esportiva sigui un dels principals motius de conversa, i un dels temes estrella a les televisions i altres mitjans d'informació. Fins i tot, la dura realitat que continua vivint l'Iraq amb la mort del líder d'Al-Qaeda, Abu Muzab Al Zarqawi, o la visita sorpresa del president nord-americà, George Bush, a aquest país passa a un segon pla, per darrere de la pilota que roda pels estadis germànics.

La passió futbolística no té límits, milers d'aficionats de totes les seleccions s'han desplaçat a Alemanya per defensar els seus colors, de vegades de forma pacífica i civilitzada, però, d'altres, provocant aquesta histèria col·lectiva tan pròpia dels fanàtics d'aquest esport. Des dels països d'origen també se segueix amb gran interès i emoció les evolucions dels futbolistes a través dels amplis desplegaments dels mitjans de comunicació. A l'Estat espanyol, fins a tres televisions diferents es reparteixen els drets dels partits de futbol, però tots els canals competeixen en reportatges o informatius especials. A més, es dona la circumstància que en aquesta ocasió, països que històricament no han destacat per la seva afició a la pilota com Togo, Angola, Trinitat i Tobago o Iran mateix s'han esquitllat en aquest Mundial, i es reivindiquen com seleccions disposades a donar la sorpresa i a demostrar que el futbol també ha arribat amb tota la seva força als continents més pobres com Àsia, Àfrica o Oceania.

Però, un Mundial de futbol no és només un esdeveniment esportiu, darrere hi ha grans interessos, especialment econòmics, encara que també polítics i estratègics. Hi ha països i governs que viuen un Mundial com una cosa més que un campionat, perquè

són conscients que un fracàs imprevisit de la seva selecció pot significar unes conseqüències en l'estat d'ànim de la població molt perilloses per als seus interessos.

D'altra banda, hi ha una cara oculta del futbol que no passarà a la història, però que inquieta, de forma alarmant, moltes institucions cristianes. Es tracta del fenomen de la prostitució. Segons Càritas Internacional, més de 40.000 dones s'han traslladat a Alemanya per respondre als desitjos sexuals desbordats per l'esport i l'alcohol d'aquests milions d'homes que seguiran el futbol des del país organitzador. La proximitat d'Alemanya amb alguns països de l'antic bloc de l'Est, ha animat moltes dones en situació de desesperació a intentar buscar una sortida d'urgència. El pitjor de tot és que, com gairebé sempre, les màfies de la prostitució són les que acaben controlant la situació, i obliguen aquestes dones a convertir-se en «esclaves sexuals» perdent tota la seva dignitat i tots els drets com a persones. No seran aquestes les úniques prostitutes que s'oferiran en el Mundial, perquè moltes més, unes 400.000, ja exercien aquesta professió denigrant a Alemanya, de les quals tres de cada quatre són estrangeres, majoritàriament dels països de l'Est i en la majoria dels casos no tenen regularitzats els papers. Mentre es dona una imatge de modernitat alemanya, amb estadis de futbol d'última generació, i tota la tecnologia més impressionant al servei del futbol, milers de dones viuen sotmeses a aquesta esclavitud del nostre temps, sense que pràcticament ningú més que l'Església catòlica i l'evangèlica treguin targeta vermella als responsables directes o indirectes d'unes ofenses tan greus a la dignitat de la dona. I tot això sense oblidar que mentre les marques esportives més importants obtindran xifres multimilionàries d'ingressos gràcies al Mundial, diverses organitzacions no governamentals continuen denunciant l'explotació de nens del Tercer Món perquè fabriquen a baix cost moltes d'aquestes peces esportives.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €

Gibraltar i Portugal: 99,51 €

Resta d'Europa: 164,61 €

Amèrica i Àfrica: 197,32 €

Àsia i Oceania: 265,13 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Fer una corona és molt més fàcil que trobar un cap digne de portar-la»

(Goethe. Poeta i dramaturg alemany. 1749-1832)

Si en té, de suc, aquesta frase! Però vagi per endavant que hi ha hagut molts caps dignes de ser coronats. N'hi ha hagut, n'hi ha i n'hi haurà perquè, encara que «no és or tot el que lluu», existeix l'or de bons quirats! Dit això, també és ben cert el que diu Goethe: a molts els entronitzem on no haurien d'estar i que és més fàcil fer un altar que trobar un sant. Si ens revelessin els tripijocs i baixeses, els «dóna-me'n que te'n donaré», els dispendis i altres afers tèrbols que molt sovint s'han muntat per premiar,

coronar i glorificar una persona, restariem de pedra. Com va dir amb ironia el literat belga Albert Stassart, «la glòria és com la cuina: no convé veure-hi les manipulacions preparatòries». Els «mitjans» que fem servir per obtenir el que pretenem diuen molt a favor o en contra de la dignitat del que obtenim. I per descomptat, «siguin premiats amb honors i favors aquells que amb la llanterna nocturna il·luminen tot el món», en paraules del poeta alemany Heinrich Kleist.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

L'estiu, espai educatiu i de fe

■ Un gran nombre d'infants i joves viuen la transcendència en les activitats de lleure

Colònies, casals, campaments, rutes, camps de treball... conformen l'oferta de lleure de nombroses entitats, associacions i moviments d'ideari cristià. Són un ventall d'activitats que es duen

a terme durant les vacances d'estiu i que ofereixen a infants, adolescents i joves una acció formativa integrada dins d'un ambient lúdic, caracteritzat per l'aventura, la convivència, l'alegria i

el contacte amb la natura. Però no acaba aquí la seva missió, ja que proporcionen també un projecte educatiu fonamentat en els valors humans i en la dimensió transcendent de la persona.

Per una educació integral de l'infant

Els joves descobreixen a les colònies el valor de l'amistat.

El Servei de Colònies de Vacances és una de les activitats que impulsa la Fundació Santa Maria de Siurana, a Tarragona, que aplega dues seccions més: l'Escola d'Esplai, per a la formació de monitors d'esplai, i la Federació de Centres d'Esplai Cristians, que agrupa els esplais parroquials, que actualment són vint-i-tres.

El consiliari de la Fundació, Mn. Antoni Roquer, explica que tal com consta als estatuts del Patronat, es pretén «la formació religiosa i moral dels fidels, aprofitant les possibilitats que ofereix l'oci i el temps lliure per a la formació integral de la persona, segons els principis de l'Església catòlica». Cal remarcar també que la Fundació Santa Maria de Siurana col·labora en la gestió de les cases de colònies de titularitat diocesana i ofereix suport educatiu a través del Servei de Colònies de Vacances.

En l'actualitat el Servei de Colònies gestiona directament dues cases dedicades a aquesta activitat, que depenen directament de l'arquebisbat, i es troben situades a Vallclara i Vallfogona de Riucorb, per bé que el Servei «va organitzar l'any passat més de trenta tandes de colònies de vacances i va mobilitzar quasi 1.700 nens i nenes», afirma Estrella Segura, presidenta de la Federació de Centres d'Esplai.

A l'arquebisbat de Tarragona hi ha sensibilitat per potenciar els esplais parroquials i les colònies de vacances. El mateix arquebisbe, Mons. Jaume Pujol, en una reunió de consiliaris d'esplais parroquials, ha animat a con-

tinuar aquesta activitat educativa «amb aquella orientació específica que li dona sentit i raó de ser», tot recordant que en el Pla pastoral diocesà per al trienni 2005-2008 es fa una referència expressa a l'acció pastoral envers els joves. En aquesta direcció, Mn. Antoni Roquer apunta que s'intenta implicar al màxim els esplais, els monitors i les parròquies «per complir l'ideari que ens motiva».

El consiliari insisteix a diferenciar aquelles colònies que es limiten a fer una trobada curta, d'un parell de dies, «sense cap aprofundiment, amb l'única finalitat del divertiment» de les que proposa el Servei de Colònies de Vacances, amb una programació específica i de reflexió, «sovint a redós d'un projecte treballat durant el curs, com pot ser la solidaritat, el país o qualsevol altre tema proposat».

A grans trets, l'ideari que promou la Fundació Santa Maria de Siurana es fonamenta en el procés de creixement i maduració a través d'una educació integral i d'una opció de persona i de societat concreta. No oblidat l'opció cristiana, que inclou l'atenció a la dimensió del transcendent de l'home com a part de la seva educació integral. Així mateix, possibilita el descobriment i el seguiment de la persona de Jesús i del seu missatge a partir de la vida quotidiana, alhora que l'educació en els valors de l'Evangeli a través d'un diàleg entre l'estil de vida proposat per la tradició i la pròpia situació històrica. Tot això és possible gràcies a l'equip de monitors que segueixen cursos de formació. (Joan Boronat)

Fer créixer el jovent en la fe cristiana

La Fundació d'Esplais Santa Maria de Núria (FEMN) és la federació de centres d'esplai i cases de colònies del bisbat d'Urgell. Actualment a la Fundació hi ha tretze centres d'esplai i vuit cases de colònies repartides arreu del bisbat. Hi treballen uns 300 monitors i les seves activitats apleguen al voltant de 1.500 infants, joves i adolescents durant l'estiu.

L'oferta és rica i variada: de Canillo, on hi ha la casa d'Aina —per on han passat milers de nens i nenes d'Andorra, Catalunya i França—, a Bastanist, a la Cerdanya, localitat molt coneguda pels infants del sud del bisbat d'Urgell, ja que hi van molts nens de Bellví, Agramunt i Guissona; de la Pica d'Estats, on els esplais organitzadors de la Vall d'Aran han organitzat les colònies enguany, a Espot, on ho han fet els de Penellès. Hi ha activitats des del 28 de juny fins a la segona quinzena d'agost. Les activitats de la fundació són per a infants menors de dotze anys.

La Fundació, que es va crear fa uns anys amb la voluntat de tenir un nexa comú entre totes les parròquies i entitats que organitzen activitats d'estiu per a infants, vol oferir un acompanyament a tots els grups, esplais o colònies de la geografia diocesana. Com explica Mn. Albeiro Vázquez, la tasca és diversa: «N'hi ha que necessiten ajuda i seguiment pel que fa a la formació dels monitors (des de les escoles de l'esplai); altres demanen informació sobre les activitats relacionades amb el món del lleure que duen a terme; altres necessiten col·laboració en tots els àmbits: cases de colònies, ajudes econòmiques, materials, recursos humans...»

Les colònies del bisbat d'Urgell estan concebudes de manera que les activitats permetin esperonar, desvetllar i fer créixer en la fe cristiana tots els components d'aquesta gran família: infants, monitors, intendants i cuiners, pares i mares, comunitat creient i comunitat civil. Es tracta d'aconseguir en cadascun dels infants, segons paraules de

Mn. Albeiro, «una persona lliure i amb identitat, crítica i reflexiva, activa i compromesa, acollidora i contemplativa, que estima la natura i l'entorn i que defensa la pau».

L'opció de les colònies vol aportar als nens i adolescents de l'esplai i de les colònies uns valors i unes actituds que van més enllà dels trets consumistes i egoistes que dominen la societat actual. Per a Eloi Vergós, secretari general del FEMN, «cada nen i nena són únics i originals; el seguiment i l'acompanyament per part dels caps té en compte aquesta atenció a la diversitat». Considera que és una feina gratificant mirar d'oferir-los un espai lúdic i a la vegada constructiu per a la seva personalitat, per fer-los ciutadans d'una societat més solidària, oberta als altres, però també fidel a les seves arrels i a la seva cultura. Els jocs, els tallers, les excursions, la música... són elements claus en la programació de les activitats que es desenvolupen al llarg de l'estiu.

La FEMN celebrarà els dies 16 i 17 de setembre a l'antic monestir de Salgar, transformat ara en una gran casa de colònies, els cinquanta anys de treball en l'àmbit de la formació infantil a través de les colònies. Per aquest motiu, s'ha fet una

L'Església es fa present en el món del lleure.

invitació pública a tothom que hagi format part dels equips de monitors al llarg d'aquests cinquanta anys. A la trobada, on es farà una gran missa de campanya, es preveu la presència de destacades personalitats del sector de la formació juvenil i infantil i també de l'entorn social i polític. Més informació: Carme Busquets, tel. 669 348 185, a/e: presidencia@femn.org (M.C. Orduña)

L'aventura d'aprendre amb el mètode escolta i guia

Minyons Escoltes Guies Sant Jordi de Catalunya (MEGSJC) és un moviment d'educació no formal en el lleure que ofereix als infants i joves l'aventura de créixer i aprendre mitjançant el mètode escolta i guia. La seva proposta educativa i de valors pretén que cada jove esdevingui protagonista del seu propi creixement i de les accions que treballa en equip amb la finalitat de formar-los com a persones solidàries i compromeses amb la societat que els envolta.

Mn. Antoni Batlle va ser l'artífex del naixement, el 1945, de Minyons Escoltes i de Guies Sant Jordi. Totes dues organitzacions van evolucionar de manera paral·lela com a espai de formació i de renovació pedagògica i es van convertir en una escola de democràcia i civisme. El treball conjunt que desenvolupaven els va portar a fusionar-se l'any 1977. MEGSJC, que forma part de la comunitat mundial escolta i guia, compta amb més de 15.000 membres, dels quals 3.000 són caps, joves que, de forma voluntària i desinteressada, s'ocupen de l'educació dels nois i les noies.

L'agrupament és el punt de referència educativa del moviment escolta. Els nois i noies, a més de relacionar-se amb altres persones de la seva edat, adquireixen els valors pels quals aposta el moviment escolta i guia, com són la pau, els drets humans, la transcendència, la sostenibilitat, la identitat nacional, el Tercer Món, el Quart Món, la interculturalitat, etc. Els agrupaments estan organitzats en cinc unitats: *Castors* (6 a 8 anys), *Llops i Daines* (8 a 11 anys), *Rangers i Noies Guies* (11 a 14 anys), *Pioners i Caravel·les* (14 a 17 anys) i *Truc* (17 a 19 anys).

Els infants i joves de cada agrupament es troben setmanalment al cau. En aquest

La convivència entre els joves és el motor dels campaments.

espai es fan xerrades, tallers, jocs i altres activitats educatives. L'altre gran espai de trobada són les sortides de caps de setmana i els campaments d'estiu on es fan excursions, es practiquen diferents esports i es gaudeix de l'entorn tot aprenent a valorar-lo i a respectar-lo. Aquest estiu s'organitzaran nombrosos campaments i camps de treball. Cal destacar també les estades solidàries que tindran lloc a països com Bòsnia, Romania, El

Salvador, Burkina Faso, República Dominicana, l'Equador i el Marroc.

Construir el sistema de valors

«Apartar-te de la rutina diària, canviar les parets i les comoditats de casa per les lones de la tenda i la natura et permet tenir unes vivències molt més colpidores, amb una convivència freqüent a freqüència les vint-i-quatre hores del dia amb els companys.

Unes vivències que entren en la persona i que fan créixer i desenvolupar moralment el seu propi sistema de valors, el qual es va construint dia rere dia durant tota la vida», explica Miquel Maydeu, un dels responsables pedagògics generals de MEGSJC.

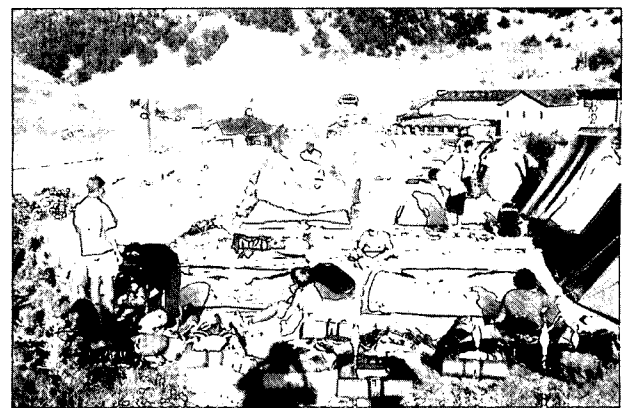
Pel que fa a la pedagogia cristiana, Maydeu comenta que «els valors de l'Evangeli es viuen integrats en el dia a dia, sense dissociar-los, des de la vivencialitat en totes les coses que fan i oberts a totes les sensibilitats i maneres de pensar. A part d'aquesta globalitat existeixen moments tradicionalment rics en la vivencialitat de valors com ara el *bon dia* (moment de parada, d'objectius per al nou dia, de compromís...), el *bona nit* (moment de reflexió de la jornada viscuda i de gran transcendència sota una nit d'estels) i la *benedicció de taula* (moment d'agraïment pel que anem a prendre i a compartir)».

«La vivència de la fe és un procés personal que parteix d'una sensibilitat i d'una realitat diferent en cada noi/noia i que es respecta totalment. Dues persones, vivint la mateixa història, poden tenir un nivell d'interiorització i transcendència del fet diferent, i així ha de ser. No vulguem generalitzar-ho. Això ens faria perdre l'essència de la persona i, en el fons, seria posar pals a les rodes per al treball a desenvolupar. Crear un itinerari de creixement en la fe partint de la realitat concreta del grup i de les persones que el formen no ha de generar cap inconvenient en aquest treball», assegura Miquel Maydeu.

Més informació: Minyons Escoltes Guies Sant Jordi de Catalunya, tel. 935 902 700, a/e: megsjc@escoltesiguies.org (Miquel Àngel Codina)

El món de l'acampada juvenil

Campaments i Més és la central de reserves de terrenys d'acampada que Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya posa a l'abast de totes aquelles persones i entitats interessades en l'acampada juvenil. Ofereix la xarxa de terrenys més gran de Catalunya, fet que permet a qualsevol usuari del servei trobar aquella instal·lació que més s'adeqüi a les seves expectatives. A la web de MEGSJC (www.escoltesiguies.com) es pot buscar informació, consultar les característiques dels terrenys i, a més, fer una prereserva de la instal·lació que es necessita en qualsevol moment del dia. A més, s'hi poden trobar recursos, solucions i alternatives a totes aquelles qüestions relacionades amb el món de l'acampada juvenil.

La Fundació Verge Blanca de Lleida posa en marxa les activitats d'estiu

Com tots els anys, en arribar les portes de l'estiu, i amb ell el temps de vacances, la Fundació Verge Blanca de Lleida ha donat a conèixer el seu programa d'activitats per a aquest estiu 2006.

L'entitat, conjuntament amb l'Escola de l'Esplai, ha organitzat tres cursos de monitors de lleure. El primer d'ells tindrà lloc, del 16 al 26 d'agost, a la casa de Colònies Verge Blanca de Llesp. El segon, en conveni amb el Consell Comarcal del Pla d'Urgell, es desenvoluparà en caps de setmana de juliol i agost i el tercer dels cursos es realitzarà del 1 al 18 de setembre a la mateixa Escola de l'Esplai (avinguda de Blondel, 11 - Lleida). A banda, la Fundació té previst fer un curs de directors de lleure a la casa de colònies Verge Blanca de Llesp, del 16 al 26 d'agost.

La Fundació Verge Blanca de Lleida ha organitzat alhora quatre casals d'estiu per a infants en conveni amb l'Ajuntament de Lleida, que es duran a terme als barris de Balàfia, del 23 de juliol al 25 d'agost; Magraners, del 3 al 28 de juliol; Llúvia, del 31 de juliol al 25 d'agost, i Rufeia, del 24 de juliol al 4 d'agost.

Altres activitats que s'efectuaran són les següents: un camp de treball a Vilaller per tal de recuperar camins, que tindrà lloc del 17 al 28 d'agost; una tanda de colònies a

El contacte amb la natura, un dels al·licients de les activitats d'estiu.

Cubells, del 10 al 17 de juliol, en conveni amb Turisme Juvenil de la Val d'Aran, i unes colònies familiars, que tenen molta acceptació i que són pioneres en aquest estil, que se celebraran a la casa de colònies de Montsant de l'1 al 16 d'agost. Són organitzades per la Delegació diocesana de la Família.

Finalment, cal esmentar les set colònies organitzades pels centres d'esplai pertanyents a la Fundació Verge Blanca i Centres d'Esplai Cristians, amb el calendari següent: Santa M. de Gardeny, del 21 al 31 de juliol, al Poblenou del Delta; Club d'Esplai el Cau, dels jesuïtes de Lleida, del 30 al 9 de juliol, a la Guardialada; colònies del col·legi l'Anunciata, de les religioses dominiques, del 20 al 30 de juliol, al Castell de l'Areny «Flor de Neu»; Esplai Albatros, del 15 al 25 de juliol, a Panzano (Osca); Grup de Colònies Solibernat, de Torres de Segre, del 3 al 16 de juliol a Sa Foneria (Torre de Cabdella); Esplai Sant Jaume, del 17 al 27 de juliol, a El Rourell, i Esplai Apassomi de les Borges Blanques, del 7 al 15 de juliol, a la Sala-La Pobla de Lillet (Berguedà). Sens dubte que, tal com deia un antic lema, «L'estiu a colònies és diferent».

Per a més informació: Fundació Verge Blanca, avinguda de Blondel, 11, 3r - Lleida, tel. 973 272 864, a/e: escola@vergeblanca.org (Jordi Curcó)

L'ENTREVISTA

Mn. Àngel-Jesús Navarro, coordinador-consiliari del Moviment de Centres d'Esplai Cristians de la Fundació Pere Tarrés

«Els infants descobreixen que Jesús és una font inesgotable de valors»

Professor de Religió i Ètica a la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna de la Universitat Ramon Llull, Mn. Navarro és vicari de la parròquia de la Mare de Déu del Pilar de Barcelona. Actualment és el coordinador-consiliari del Moviment de Centres d'Esplai Cristians (MCEC) de la Fundació Pere Tarrés per a les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa.

—Què és el Moviment de Centres d'Esplai Cristians?

—El MCEC és la federació de centres d'educació en el lleure de la província eclesiàstica de Barcelona. Forma part de la Fundació Pere Tarrés i és membre de la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai. Amb més de quaranta anys d'experiència, avui dia agrupa 200 centres d'esplai, que acullen 17.000 infants i joves gràcies a la tasca educativa i voluntària de 4.000 monitors.

—Quina és la seva tasca com a coordinador-consiliari del MCEC?

—La meua feina consisteix bàsicament a promoure l'àmbit de l'animació de la fe —fonamentat en la celebració de l'eucaristia— i a vetllar per la correcta formació cristiana tant dels monitors, en primer lloc, com dels infants i joves, rebuda a través del testimoni viu dels seus monitors, que participen en les diferents activitats organitzades pel MCEC: esplais, casals d'estiu, colònies, campaments, camps de treball... Cal subratllar que l'eix vertebrador de l'acció educativa d'aquestes activitats s'inspira en l'Evangeli i en la persona de Jesús com a projecte i model de vida. El nostre principi d'actuació és, per tant, l'humanisme cristià.

—En aquests darrers anys, ha pogut constatar alguna dificultat a l'hora de desenvolupar la seva missió?

—Sí. Una altra de les meves funcions és crear un equip de consiliaris que dinamitzi l'educació i l'animació de la fe. La manca de capellans joves provoca que en tinguem poca disponibilitat. Sortosament, tenim nombrosos laics molt ben preparats, però la celebració dels sagraments continua en mans dels sacerdots. Com a conseqüència, gran part dels participants en colònies o campaments han d'anar a la parròquia de la localitat més propera per celebrar l'eucaristia, ja que és difícil que un mossèn s'hi pugui despla-

Compromís educatiu i social

La Fundació Pere Tarrés és una organització no lucrativa, d'acció social i educativa, que va iniciar la seva activitat el 1957 en el si de Càritas amb la finalitat de promoure l'educació en el lleure, el voluntariat, la millora de la intervenció social i l'enfortiment del teixit associatiu. Durant l'estiu organitza activitats adreçades a infants i joves, amb l'objectiu principal d'oferir una alternativa educativa que permeti als participants desenvolupar l'autonomia personal, la integració i la convivència en grup, així com la vivència d'uns valors, inclosos els espirituals, que els ajudin a créixer com a persones. Més informació: Fundació Pere Tarrés, c/ Numància, 149-151 - 08029 Barcelona, tel. 902 430 000, web: www.peretarres.org

çar. Els pocs preveres joves que hi ha van sobrecarregats de feina. En aquest sentit, podem dir que l'Església pateix una «petita pobresa».

—Com viuen els infants i adolescents els valors de l'Evangeli en les activitats d'estiu com ara els casals, les colònies o els campaments?

—La catequesi sempre és un marc on la fe és «teoritzada»; en canvi, en aquestes activitats de lleure la fe s'anuncia des d'un punt de vista lúdic i des de la perspectiva dels valors humans (la convivència, l'amistat, la tolerància, la solidaritat...). L'infant i el jove són capaços de créixer com a persona. Descobreixen que Jesús és una font inesgotable de valors i d'espiritualitat. Per exemple, als esplais sovint ens trobem famílies que no són gaire cre-

Mn. Àngel-Jesús Navarro.

ients, però que confien plenament en la tasca de la parròquia i en respecten l'ideari confessional. És una oportunitat magnífica per anunciar el missatge de Jesús. I ho fem d'una manera amable, sense imposar res. Els esplais són una mena d'«espai de frontera». Nosaltres som com una «pedrera»; ara bé, treballar la «pedra» ja no forma part del nostre moviment, sinó d'altres de més especialitzats.

—Les colònies són, per tant, una autèntica escola de valors.

—Efectivament. Les colònies són, en la seva majoria, la culminació del curs de l'esplai. Tots els valors estudiats a l'esplai prenen una nova dimensió durant el temps de colònies, atès que es posen en pràctica. Estar lluny de la família, gaudir de la natura i el tipus d'activitats que es duen a terme són tres circumstàncies que determinen que la vivència sigui veritablement sentida en tots els aspectes. La colònia és un gran espai de llibertat per obrir-se a aquests valors i viure'ls intensament. El component espiritual, materialitzat en moments com ara la benedicció de la taula abans de menjar, l'eucaristia del diumenge o les estones de pregària, pren una dimensió força significativa. Cal recordar que les colònies van començar

amb una finalitat social, ja que Càritas les organitzava per a infants de famílies necessitades.

—És complicat acostar l'espiritualitat als infants i joves en el temps de lleure?

—Sense dubte. Però no tan sols en el sector del lleure infantil i juvenil, sinó en tots els àmbits. En el món actual, on la fe ha quedat reduïda a la intimitat de la família i poca cosa més, cada dia és més difícil viure la fe. La patrona del MCEC és la Mare de Déu de l'Alegria. Nosaltres treballem la fe des d'aquest sentit: l'alegria, l'experiència joiosa de compartir amb el proïsme... Són moments molt humans que tots necessitem per aconseguir un equilibri

emocional, a través dels quals podem descobrir la bellesa i la bondat de la vida i, per tant, també la bellesa i la bondat de Déu. Aquest anunci el fem molt senzill, com el Càntic a les criatures, de sant Francesc d'Assís, per tal de descobrir que Déu és present arreu.

—Haver participat en esplais i colònies d'ideari cristià és un fet positiu que marca la vida de les persones?

—Sí. Fins i tot hi ha persones que després no han desenvolupat un gran camí de fe, però que han sortit amb un «gust» per l'Església diferent. Han abandonat, d'una banda, la por i les recances i, de l'altra, han descobert una Església molt més propera als seus sentiments. Per a molta gent, això ja és un primer pas important. La prova és que els pares que han anat a esplais i colònies volen que els seus fills també hi vagin perquè per a ells ha estat una experiència d'allò més gratificant. Avui dia hi ha pares que només tenen un fill. Moltes vegades la vivència fraternal del germà té lloc en aquests espais de lleure. Sentir-se germans és també una manera extraordinària de poder descobrir el gran germà nostre: Jesús.

Miquel Àngel Codina

A les colònies també es viu la celebració eucarística.

Aprofundir en el missatge de Jesús

Per segon any, el bisbat de Solsona, a través de la Delegació de Catequesi, organitza les Catecolònies d'estiu, una fórmula que combina l'oci i la diversió pròpia d'un campament d'esplai amb la reflexió i l'estudi dels missatges catequètics. Enguany les Catecolònies tindran lloc a la casa residència La Closa, a Castellar de n'Hug, i s'espera que hi participin entre seixanta i setanta infants i adolescents. A banda dels esports que usualment es practiquen en aquestes colònies —natació, senderisme...— i del contacte amb la natura, els infants participaran en activitats i jocs tradicionals.

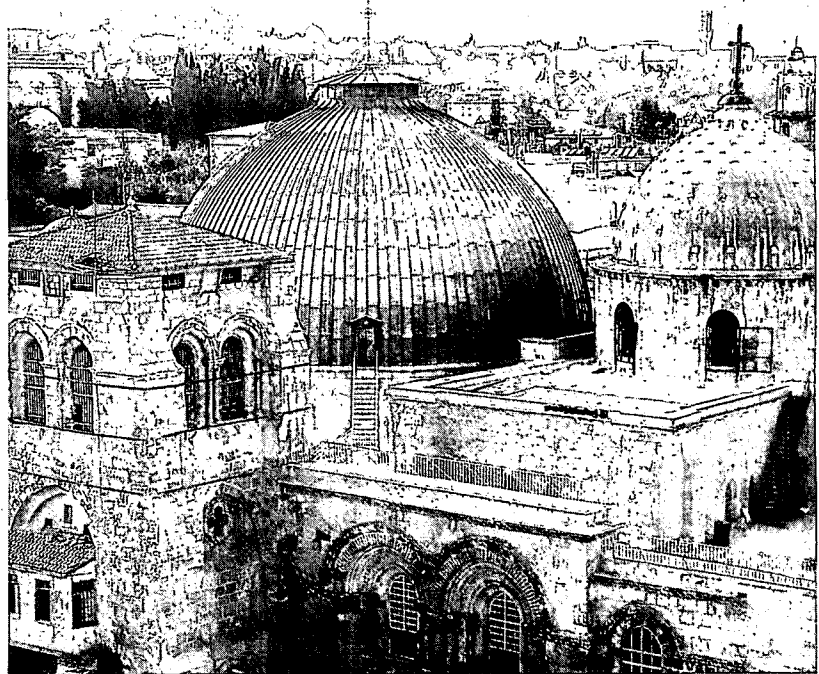
Les Catecolònies estan plantejades com una oportunitat per descobrir i aprofundir el missatge de Jesús en un entorn diferent. A partir d'una representació teatral del conte *Toni, el petit lladregot*, a càrrec d'uns precatistes (joves acabats de confirmar), cada dia s'introdueix un tema concret de reflexió i de treball. Hi poden participar nois i noies de catequesi, escolans i equips de famílies des de 2n de primària fins a 3r d'ESO. Les Catecolònies es faran en un sol torn: del 16 al 23 de juliol. Més informació: tel. 678 552 264, a/e: ifarre@acidadvocat.com (Ramon Estany)

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Del 13 al 20 de setembre

*Especial solidaritat
amb els nostres germans*

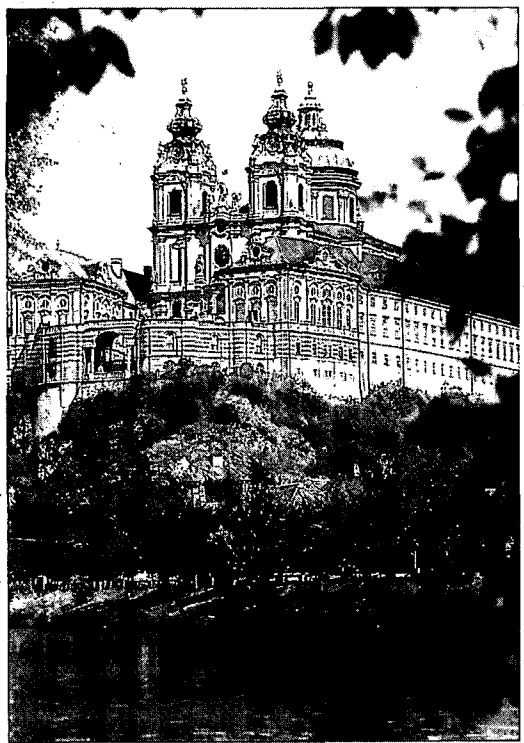

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

1a quinzena de setembre

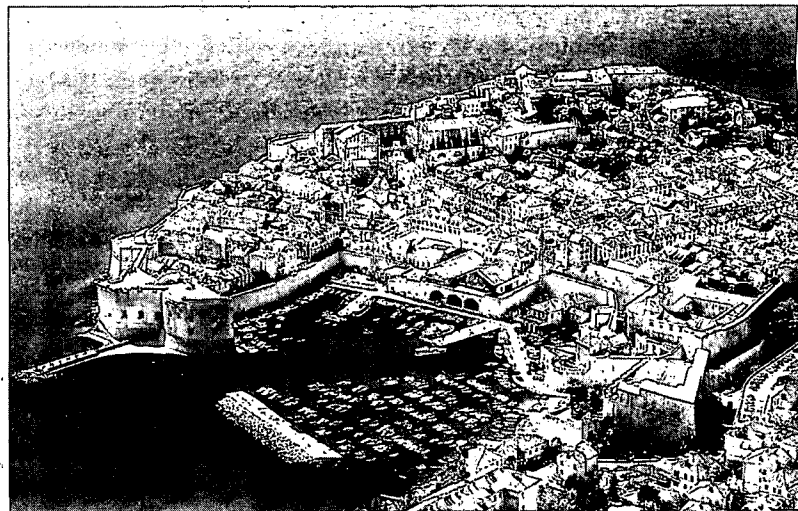
**VIENA
SALZBURG
INNSBRUCK**

*Una excel·lent combinació
d'art, cultura i gaudi dels
bells paratges austríacs*

Del 4 a l'11 d'agost

CROÀCIA

*Una ubicació
estratègica entre
els Balcans
l'Europa central
i la
Mediterrània*

Del 2 al 18 d'octubre

RUTA DE SANT PAU

Istanbul: pont Galata

**Síria i
Turquia**

*Per terres
de l'expansió
inicial del
cristianisme*

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

església en el món

La Trinitat, per a Benet XVI

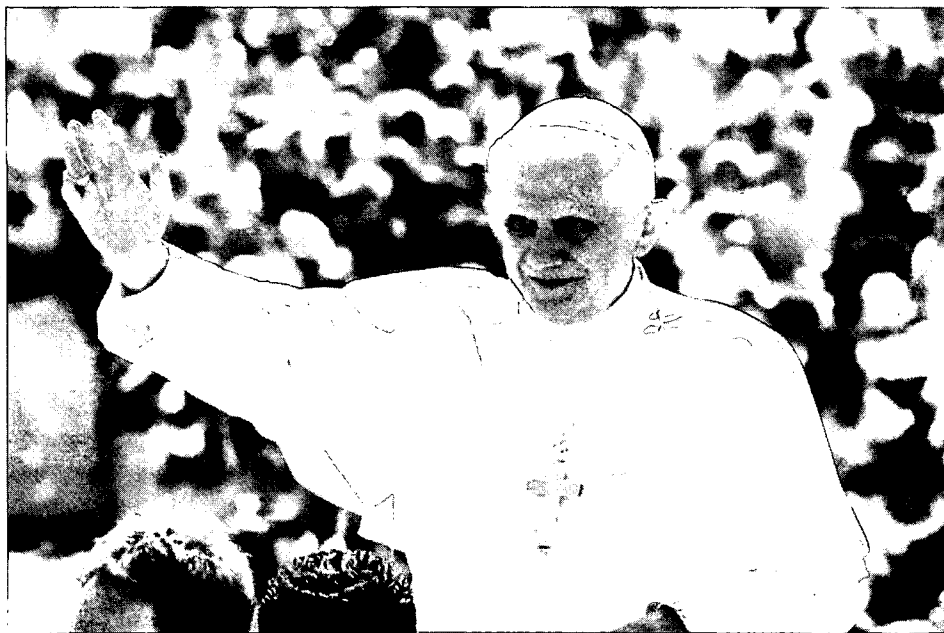
■ El Papa recorda que Déu és «comunió de llum i d'amor»

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa va dedicar la seva reflexió abans de l'Àngelus de la solemnitat de la Santíssima Trinitat a reflexionar sobre aquest important mis-

teri de la fe. Per al Papa, «Déu no és solitud infinita, sinó comunió de llum i d'amor, vida donada i rebuda en un diàleg etern entre el Pare i el Fill en l'Esperit Sant».

Benet XVI, que va convidar els fidels a la processó del Corpus Christi a Roma, va relacionar la Mare de Déu amb la Trinitat, i va dir que la família està cridada a ser una comunitat d'amor i de vida. «Gràcies a l'Esperit Sant, que ajuda a comprendre les paraules de Jesús i guia fins a la veritat completa, els creients poden conèixer la intimitat de Déu mateix i trobar Crist en una relació d'amistat, acollint la comunió trinitària en la pròpia ànima.»

El Pontífex va dir que «per a qui té fe, tot l'univers parla de Déu i tri: des dels espais interestel·lars fins a les partícules microscòpiques, tot el que existeix evoca un Ésser que es comunica (...) en una immensa simfonia. Tots els éssers estan ordenats segons un dinamisme harmònic que podem anomenar analògicament "amor". I no obstant això, només en l'ésser humà, lliure i raonable, aquest dinamisme es torna espiritual», va explicar amb aquest estil més líric que teològic que ha adoptat des que és Papa. A més, parlant de la família, va assenyalar que «aquesta està cridada a ser una comunitat d'amor i de vida, en la qual les diversitats han de concórrer a formar una "paràbola de comunió"».

El Papa va parlar de la família.

El Papa va demanar que per créixer en l'amor es pregui a la Mare de Déu, «obra mestra» de la Santíssima Trinitat: «En el seu cor humil i ple de fe, Déu es va preparar un digne estatge, per complir el misteri de la salvació. L'Amor diví va trobar en ella una correspondència perfecta i en el seu ventre el Fill unigè-

nit es va fer home.» El Papa va saludar els pelegrins de la parròquia de Santa Joaquina de Vedruna de Barcelona, els alumnes del Col·legi Sant Josep de Reus i els membres de l'Obra de l'Església.

Miriam Díez i Bosch

El Vaticà segueix amb dolor els esdeveniments a Terra Santa.

Crida del Papa per ajudar els palestins

CIUTAT DEL VATICÀ.— El director de l'Oficina de Premsa de la Santa Seu, Joaquín Navarro-Valls, va dir dimecres 14 de juny que «la Santa Seu segueix amb gran aprensió i dolor els episodis de violència cega creixent que taquen de sang aquests dies Terra Santa». «El Sant Pare és a prop, especialment amb la pregària, de les víctimes innocents, dels seus familiars i de les poblacions d'aquesta terra, ostage de tots els que, il·lusament, pensen que es poden resoldre els problemes cada vegada més dramàtics de la regió amb la força o de forma unilateral.» «La Santa Seu convida a la comunitat internacional a activar ràpidament els mitjans necessaris per a l'adequada assistència humanitària a la població palestina i insta els responsables de tots dos pobles perquè es mostri abans de res el respecte per la vida humana, sobretot la dels civils indennosos i la dels nens, i perquè es reprengui amb valor el camí de la negociació, l'únic que pot dur a la pau justa i duradora a la qual tothom aspira.» (M.D.B.)

FILIPINES

Satisfacció dels bisbes per l'abolició de la pena de mort

MANILA.— Gran satisfacció i agraïment davant del govern. Aquestes són les reaccions que l'anunci de l'abolició de la pena capital a les Filipines ha generat entre els bisbes i tota la comunitat catòlica. El 7 de juny el Congrés de les Filipines va aprovar un decret d'abolició de la pena de mort, prevista per una llei del 1994, per a crims com el segrest, l'homicidi i el tràfic de droga. Prop de 1.200 condemnats a mort es beneficiaran de la commutació de la pena de mort. Al país estava en vigor una moratòria, promulgada l'any 2000, amb ocasió del Jubileu, a proposta de l'Església catòlica. «Com a cristians —ha declarat Mons. Pedro Arrigo, president de la Comissió Episcopal per a l'atenció pastoral dels presos— creiem que a tots els que s'han equivocat se'ls ha de donar la possibilitat de penedir-se, de canviar de vida i actitud, i de demanar perdó per les pròpies accions.» (Fides)

Un carmelita espanyol, bisbe auxiliar a l'Equador

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha nomenat el carmelita espanyol Aníbal Nieto Guerra, nou bisbe auxiliar de la diòcesi de Guayaquil (Equador) després de més de 30 anys al servei de l'Església al país americà. El pare Nieto Guerra va néixer a Famoselle (Zamora) el 1949. Després de fer els estudis elementals, va ingressar el 1964 a l'orde dels Carmelites Descalços, a Burgos, on va professar el 1975. Va ser destinat a l'Equador i durant tres anys va treballar a la missió carmelita de

Sucumbíos, a l'Amazònia. Va estudiar Filosofia i Teologia al Seminari Major de Quito i a la Pontifícia Universitat Catòlica de l'Equador. Va rebre l'ordenació sacerdotal el 1982. La major part del seu servei pastoral ha transcorregut a l'arxidiòcesi de Guayaquil, on ha estat rector a diferents parròquies de la ciutat. Actualment és rector a Sant Judes Tadeu, a Miraflores. També col·labora al Seminari Major de Guayaquil. (OMPRESS)

El nunci del Kazakhstan fa una crida pel respecte a la religió

CIUTAT DEL VATICÀ.— La ciutat d'Almaty (Kazakhstan) va acollir una cimera de l'Organització per a la Seguretat i la Cooperació Europea (OSCE) en la qual la delegació vaticana encapçalada pel nunci, l'arquebisbe Josef Wesolowski, va subratllar com llibertat d'expressió i la no-ofensa a les religions han d'anar juntes. La trobada per «promoure la tolerància, el diàleg intercultural, interreligiós i interètnic» va constatar que l'OSCE ha de vetllar i actuar perquè en els 55 països on és present no es donin casos de discriminació religiosa. El nunci va deplorar els casos de burla contra els cristians, sovint oblidats, i va recordar que «les religions són part del conflicte entre cultures i civilitzacions, i no pas el problema». El presi-

dent del país, Nursultan Nazarbayev, va afirmar que «l'harmonia entre religions i la coexistència pacífica de diferents grups ètnics és el leit-motiv més significatiu per a una seguretat a llarg termini». L'enviat especial de l'OSCE a aquesta cimera, Pierre Chevalier, va dir que «la clau per promoure el diàleg intercultural rau en les iniciatives de base socials, educatives i culturals».

De la seva banda, el català Joan Andreu Rocha, professor de teologia de les religions a la Universitat Pontifícia Regina Apostolorum i convidat a la reunió per parlar sobre la possibilitat de superar els prejudicis a través d'un nou llenguatge en els mitjans de comunicació, va assegurar que si bé l'antisemitisme i l'islamofòbia

són vigents, cal tenir en compte que els cristians —sigui quina sigui la seva confessió— també pateixen ofenses, sovint camuflades sota la ironia. Rocha, que també ensenya diàleg intercultural i interreligiós a la Universitat Europea de Roma, va il·lustrar alguns casos d'ofensa a cristians i va suggerir que es creï una sinergia entre líders religiosos i institucions per potenciar la presència pública i no conflictiva de la religió, i va convidar els mitjans a crear un vocabulari bàsic nou en què es tinguin en compte la sensibilitat religiosa. La trobada va tenir lloc de l'11 al 13 de juny i va acabar amb la creació d'una jornada intercultural i interreligiosa que se celebrarà properament a Croàcia i un seminari a Polònia. (M.D.B.)

Espanya

Eucaristia, missió i servei

■ Missatge de la Comissió Episcopal de Pastoral Social

MADRID.— Amb motiu de la festivitat de Corpus Christi, la Comissió Episcopal de Pastoral Social va emetre un missatge en què posava en relleu algunes de les riqueses de l'Eucaristia. Amb l'escrit, els bisbes pretenien animar la comunitat cristiana a vincular Eucaristia, missió i servei: «A l'Eucaristia acollim i

celebrem l'amor que ens impulsa a donar testimoni amb les nostres vides, obres i paraules. Ella ens demana servir i desenvolupar l'esperança dels pobres i desvalguts. (...) Càritas té aquest gran repte: animar les nostres comunitats perquè irradiïn l'amor i la tendresa de Déu per aquests darrers.»

El text assenyala que amb el lliurament del seu Cos i la seva Sang, Crist va culminar la seva missió a la terra. «En la seva sang va segellar la nova aliança de Déu amb la humanitat», escriuen els prelatos de la Comissió de Pastoral Social. I afegeixen: «La caritat de Crist, experimentada i alimentada en l'Eucaristia, ens apressa a sortir als camins per convocar els exclosos. No n'hi ha prou d'acollir els pobres que truquen a la porta. Moguda per l'amor, la comunitat eucarística prendrà la iniciativa d'anar a trobar tots els que no han sentit la invitació al banquet del Regne.»

Els prelatos recorden que la comunió amb Crist porta a servir els més pobres, «a identificar-se amb aquells amb qui Ell es va identificar especialment. La proclamació de la mort i la resurrecció de Jesucrist, fins que torni, és inseparable del servei pobre i humil als desvalguts. El sagra-

ment de la fe és origen i meta de la missió». També subratllen que la missió no significa «proselitisme» o «colonització».

El missatge crida a actualitzar l'amor de Jesucrist en la nostra societat: «S'ha de sortir a les places i carrers per convocar i servir els més febles, per alliberar-los de la propaganda manipuladora, per oferir-los l'espai necessari per tal que puguin ser subjectes actius, lliures i responsables de la història.» La caritat es nodreix de l'Eucaristia, indica la Comissió Episcopal, ja que Crist, «quan es rep amb fe viva en el sagrament de l'altar, empelta el creient en la seva passió d'amor pels més insignificants del món. Les nostres Càritas van néixer amb la vocació d'animar aquest dinamisme. (...) L'opció pels pobres és una manera de sembrar de nou les llavors del Regne en el cor de les persones, de la cultura i societat secular».

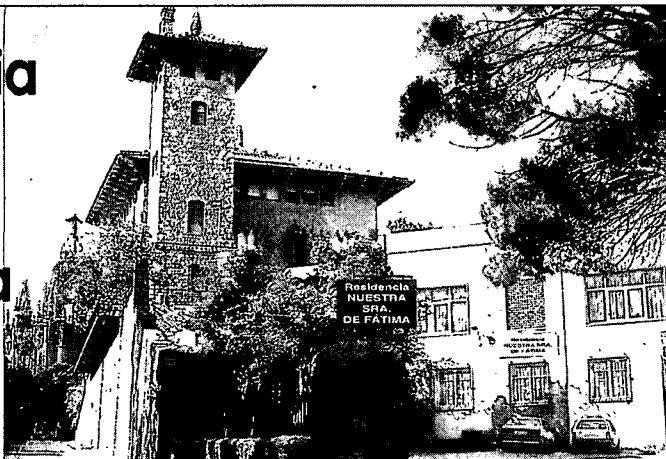
Els bisbes demanen també que la comunitat comparteixi fraternalment amb els pobres els béns espirituals i materials: «La forma d'acollir i servir els necessitats reclama una pedagogia que desenvolupi les seves persones, alleujant les ferides i creences que duen gravades en l'existència. L'Eucaristia il·lumina la dignitat dels pobres. (...) L'Església no pot deixar de compartir amb els pobres la seva riquesa suprema: la fe, l'amor i l'esperança.»

El missatge conclou amb la certesa que l'Eucaristia «estimula la nova imaginació de la caritat, renova els testimonis i servidors de l'esperança disposada per Déu en el cor dels pobres fins i tot quan no se n'adonen». Així, els bisbes conviden a contemplar Maria, «dona eucarística, per aprendre'n la sol·licitud i atenció a les necessitats de les masses cansades i desconcertades». (C.C.)

La caritat es nodreix de l'Eucaristia.

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA

Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104.
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundaciontrasrafatima.org

Un estiu diferent

BARCELONA.— Els Missioners i Missioneres Idente preparen per a aquest estiu dues activitats apostòliques per a joves. M. Luisa del Río, Missionera Idente, ha explicat a *Catalunya Cristiana* que es tracta de «dues propostes de tipus espiritual, per a joves, en grups reduïts de no més de 30 persones i de caràcter internacional». La primera activitat consisteix en una ruta xacobeja, del 12 al 25 de juliol, que surt d'Astorga i arriba a Santiago per celebrar el dia de l'Apòstol. El camí es fa a peu, «i, per a un jove, aquesta peregrinació significa fer un camí interior», assegura M. Lluisa. La segona proposta és una trobada espiritual a Busseto (Itàlia) del 31 de juliol al 5 d'agost. En aquests dies els joves conviuen en un ambient d'espiritualitat, comparteixen temes, s'organitzen reunions de grup... «Sempre treballen molt el tema de l'art, en vetl·lades a la nit: cant, ball, humor... és una manera de compartir el que cadascú ha rebut durant el dia», comenta la Missionera Idente.

Aquestes activitats d'estiu són una manera diferent de viure el temps de vacances. Com diu M. Luisa del Río, «és una oportunitat perquè la gent ens conegui i sàpiga què fem». De fet, hi ha moltes persones que ja han participat en trobades anteriors i repeteixen la participació en les activitats. Allò important és que «un jove hi vagi totalment lliure de prejudicis, que vingui amb un sentit de compartir i de conviure. Els joves que participen en aquestes experiències es troben amb moltes sorpreses».

Els Missioners i Missioneres Idente do-

nen una oportunitat als joves per tenir una experiència espiritual. Segons M. Luisa, «nosaltres els fem una proposta. És molt difícil que un jove s'aturi, faci silenci, reflexioni... hem de buscar les situacions, les possibilitats que ens dona la vida per arribar als joves. També hi hem de ser quan ens necessiten, i moltes vegades els adults no hi som o no ens hi sabem apropar». Aquestes propostes d'estiu són una oportunitat

La ruta xacobeja és una de les propostes.

tunitat perquè els joves cristians «carreguin piles». Així, la Missionera Idente reconeix que «els joves cristians ho tenen difícil, han d'anar contra corrent. Vivim en democràcia, però no ens sentim lliures. Cal ser honest amb un mateix i continuar endavant. Amb aquestes experiències els joves se senten acompanyats i veuen que no estan sols en aquest camí per la vida».

Més informació: a/e: midentesbcn@hotmail.com, tel. 932 469 874. (R.M.J.)

Espanya

Mons. Casimiro López Llorente pren posseió de la seu de Sogorb-Castelló

■ Sis bisbes catalans participen en la cerimònia

Mons. Casimiro López, nou bisbe de Sogorb-Castelló.

SOGORB.— Després de nou mesos d'espera, la diòcesi de Sagorrb-Castelló torna a tenir bisbe. El fins ara pastor de Zamora, Mons. López Llorente, prendrà possessió de la seva nova seu episcopal en la festa del Sagrat Cor, durant el curs d'una eucaristia a la catedral de la seva històrica. Hi seran presents, a més de nombrosos fidels, el nunci apostòlic, Mons. Manuel Monteiro de Castro, el predecessor de López Llorente i actualment a Múrcia-Cartagena, Mons. Juan Antonio Reig, i vint-i-quatre bisbes més, entre ells, el cardenal Carles, emèrit de Barcelona, l'arquebisbe de Tarragona, i els de Sant Feliu, Terrassa, Tortosa i Vic.

La jornada començarà amb l'acollida al terme diocesà, en el primer poble tocant Terol, Barracas, on Mons. Casimiro serà rebut pel fins ara administrador apostòlic, Elfas Sanz, el rector local, i una representació de sacerdots. Dissabte el ja bisbe en funcions visitarà els patrons diocesans: la Verge de la Cova Santa, a Altura, i la basílica de Sant Pasqual Bailón, a Vila-real. El diumenge serà una jornada centrada a la coseu episcopal, la ciutat de Castelló, amb la visita a la patrona local, la Mare de Déu del Lledó, i una eucaristia d'acció de gràcies a la catedral de Santa Maria.

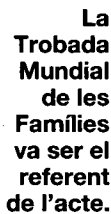
Mons. López Llorente es troba amb un bisbat pràcticament en època de fundació, ja que Sogorb-Castelló es va constituir el

1960 a partir de la seu de Sogorb i una part del territori de Tortosa. Serà el quart bisbe, després dels catalans Pont i Gol, Cases i Deordal, i el valencià Reig Pla. Per a una població de 400.000 persones hi ha prop de 200 preveres assignats en 146 parròquies. També és una diòcesi rica en nous moviments, especialment el Camí Neocatecumenal, que compta amb un Seminari Internacional, Missioner Redemptoris Mater. D'altra banda, dos dels principals desafiaments específics amb què es trobarà seran l'equilibri dels territoris de l'interior, de difícil accés, amb els de la costa, així com la doble capitalitat.

Guillem Farré

Religiosos i religioses promouen un grup d'escolta

BISCAIA.—Cinc religiosos de Biscaia han impulsat un servei d'escòlta i atenció per a qualsevol persona que ho necessiti. Són els mateixos religiosos els qui atenen tothom que vagi al número 24 del carrer Iparraguirre de Biscaia, i que sol·liciti els seus serveis després d'haver concertat cita al telèfon 944 667 929. Aquests religiosos i religioses són: Lali Sardón (Filla de la Caritat), Santi Juarez (Palotí), Ascensión Iribarren (Sagrada Família), Elena Azofra (Puresa de Maria) i José María Larru (Sant Joan de Déu). El grup és, segons els seus organitzadors, com un «psigòleg gratuït» al qual qualsevol persona que necessiti parlar i ser escoltada pot acudir. El local els ha estat cedit desinteressadament pels pares Agustins. (C.C.)

Famílies compromeses amb la transmissió de la fe

CASTELLÓ.— Un mes abans de la trobada de València amb Benet XVI es va celebrar al Seminari Diocesà Mater Dei la X Trobada Diocesana de Famílies amb un color dominant: la preparació de la Trobada Mundial de les Famílies. Amb aquest motiu l'acte central va ser la ponència del bisbe auxiliar de la seu metropolitana, Mons. Salvador Jiménez, sobre la transmissió de la fe en la família. Jiménez va defensar un model de famílies «tradicional» que no s'oposa al progrés ni correspon a persones resignades que amaguen els seus sentiments: «Si mirem la nostra pròpia família, que es pot considerar tradicional, veurem que hem estat feliços i que hem viscut en l'amor del pare i de Déu», va afirmar per contrarestrat un discurs que es difon

especialment a través dels mitjans de comunicació de masses i davant del qual «és normal que els cristians protestin».

Mons. Salvador Jiménez també es va referir al dret dels catòlics a «manifestar que les conviccions de la fe es viuen com una adhesió personal a Jesucrist i que aquestes tenen conseqüències en els comportaments i en la vida pública». En aquest sentit, va subratllar la importància de manifestacions com la TMF, així com tot el treball que la sosté pel que fa a documents i iniciatives de formació i beques d'estudis sobre la família. La trobada va acabar amb el testimoni de quatre famílies de la diòcesi que van subratllar la dimensió missionera, la fidelitat, l'educació dels fills i l'ajuda rebuda pels ministres ordenats de l'Església. (G.F.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació,
ells o elles i encara
més persones llegiran
CATALUNYA CRISTIANA
cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 197,32 €** ☐
Àsia i Oceania: 265,13 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència).

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular										Data									
Entitat			Oficina			DC				Compte									

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 -Fax 934 092 820

P. ZEFFIRINO MONTIN, DIRECTOR DE LA LLAR SANT CAMIL DE LIMA (PERÚ) PER A MALATS DE SIDA

La Llar Sant Camil de Lima (Perú) ha esdevingut un centre de referència en l'atenció integral als malalts de sida. El seu fundador, el religiós italià Zeffirino Montin, ens explica que el secret no és cap altre que haver aconseguit formar una gran família. Des que el 1995 va obrir les portes, la Llar Sant Camil, impulsada per l'orde religiós dels Ministres dels Malalts

(camils), ha atès directament gairebé 6.000 malalts, i indirectament, comptant també els familiars, més de 40.000 persones. El P. Montin ha visitat recentment Barcelona, on es va trobar amb alguns dels voluntaris catalans, vinculats a l'ONG salesiana Vols, que en els darrers anys han col·laborat amb el centre que ell dirigeix a la capital del Perú.

«L'experiència de la vida és la que ens prepara més bé per a la mort»

El P. Montin va visitar recentment Barcelona.

—Com va néixer la Llar Sant Camil per a malalts de sida?

—La Llar Sant Camil s'ha alçat en la part més bonica del convent de la Bona Mort, on els religiosos camils hi som des de l'any 1700. Allà vam ser enviats per atendre els malalts de la colònia. El 1994, davant de les grans necessitats de la zona per tractar malalts i pobres, ens va semblar indigne malmetre un espai com aquest quan hi ha moltes persones sense llar, menjar o simplement companyia per afrontar la malaltia. La comunitat va decidir dedicar aquestes instal·lacions a favor d'aquells malalts més oblidats i marginats de la societat, com són els malalts seropositius. Després de nou mesos de rehabilitació de l'edifici, el març del 1995 es van obrir finalment les portes de la Llar Sant Camil, primer amb una casa-llar per a 16 persones, i més tard amb tota una sèrie de programes que inclouen des de l'atenció psicològica a famílies fins a llet per a nadons de mares seropositives, nutrició i estimulació primerenca per a nens malalts, visites domiciliàries i tallers ocupacionals, entre altres.

—Quines novetats aporta aquesta iniciativa pionera al Perú i arreu del món?

—Com que els malalts de sida han estat fortament rebutjats, fins i tot des de les famílies i els hospitals, on en teoria la solidaritat hauria de ser més palesa, hem començat a treballar no només amb la persona malalta, sinó també amb el seu entorn. El gran repte és atendre els grups familiars de manera integral. Alhora, des de la seva fundació, a la Llar hem viscut com si fóssim una gran família. Els malalts també tenen compromisos i la responsabilitat de fer d'aquesta llar un lloc bonic, on la convivència sigui agradable. La malaltia no és només el virus, sinó que ataca tota la persona. Si volem lluitar-hi cal fer-ho de forma integral, tenint en compte totes les experiències de la vida, des de l'aire que respirem, fins al jardí per on passem, la preparació del menjar, la visita al metge o les condicions d'higiene... Ho compartim tot i ens pre-ocupem els uns dels altres.

—Sona realment bé el que explica.

—Davant d'una realitat dramàtica, com és la sida, la Llar ha creat un interès cap a la vida. Quan parlem de viure com a família, volem dir que el que ens preocupa és com viure la vida. A aquests malalts rebutjats, marginats, desesperançats, els hem obert el camí a la vida. Per això, en aquests moments, a mi personalment, no m'interessa gens parlar de la malaltia. El

que és important és parlar de la vida.

—Suposo que això no vol dir no donar atenció mèdica...

—És clar que no. S'ofereixen totes les atencions mèdiques necessàries, però el més important no és això, sinó el dia a dia. Crec, a més, que hem medicalitzat molt el moment de la malaltia. S'ha de medicar quan cal, però la resta de la vida és una altra cosa. No podem carregar les persones amb l'experiència de ser un malalt etern. Això sí que dificulta la vida i sobretot les relacions amb els altres.

—Perdoni que insisteixi, però en el cas de la sida, els medicaments són molt importants per afrontar la vida. Arriben a la Llar Sant Camil els tractaments antiretrovirals?

—Sí, sí que hi arriben, però quan va començar la Llar l'any 1995, quan l'expectativa de vida per a un seropositiu era al Perú d'un any perquè no hi havia la possibilitat de donar antiretrovirals, nosaltres vam apostar fort per una bona

higiene, una bona alimentació i la possibilitat de fer activitats, fins i tot de tipus espiritual... Només amb aquest programa hi havia malalts que van viure fins a sis, set i vuit anys. Els metges es meravellaven.

—Això és el que anomenen l'atenció integral?

—Exactament, la Llar proposa sistemes i fórmules que obren el camí cap a un tipus de medicina integral, més humana. Cal ser amb el malalt, acompanyar-lo, donar-li el menjar si cal... i també patir amb ells les seves crisis mèdiques. Amb aquestes mesures hem descobert que s'allarga la vida. Evidentment amb l'arribada dels antiretrovirals l'esperança de vida ha crescut molt. També han arribat al Perú a través del fons global i la Llar és un dels centres on s'ofereixen els antiretrovirals. Més de 200 pacients els prenen actualment.

—Abans deia que a la Llar s'ha apostat per atendre grups familiars al complet. A què es referia exactament?

—Acabem de presentar un projecte al ministeri perquè la fórmula de donar els antiretrovirals tingui en compte la composició familiar. Es tracta de donar els

«La Llar Sant Camil proposa un tipus de medicina més integral i humana»

antiretrovirals al grup familiar, en una consulta única, on no només s'ofereixen medicaments sinó tot un complex de mesures on s'inclou higiene, alimentació, afecte... En definitiva, petites coses que semblen insignificants però que permeten viure més bé. Els medicaments no tindran un bon efecte si no hi ha una base que permeti crear un ambient apte.

—És aquesta una tendència que es va estenent en la lluita contra la sida?

—Només sé que al llarg dels anys que fa que actuem ens hem convertit en centre de referència al Perú. El nostre paper no ha estat només el d'atendre la persona seropositiva, sinó que hem volgut ser una

escola que proposa. Hem proposat solucions en l'atenció als malalts fins al punt que el Ministeri ens ha valorat molt. Hem anat avançant en aspectes de la malaltia i hem aconseguit també que l'Estat doni llet a les mares seropositives. Un altre dels èxits importants és haver fet néixer nens sans de mares seropositives.

—Molts es preguntaran quin és el secret de la Llar Sant Camil.

—Simplement que nosaltres treballem directament amb la persona. Ens regim per l'experiència i a partir d'aquí fem servir la ciència per posar-la en acció. El més important és l'experiència, perquè ens permet descobrir les dificultats de la persona i les millors que es poden fer. És aquesta experiència la que ens va marcant el camí.

—Vostè parla molt convençut.

—Com ja he dit, a la Llar la clau és l'experiència. És la que ens permet parlar amb tanta seguretat sobre la malaltia, sobre la vida i també sobre el manament de l'amor. Simplement ho hem experimentat. La Llar és una escola per entendre la vida. El que dic ha estat après en l'experiència de cada dia. Ho sento i ho visc. Estar amb ells, viure amb ells ha estat una experiència de vida meravellosa. Per això insisteixo a dir que els medicaments són importants, i cal aconseguir-los, però no són els medicaments el que ens fa viure més, sinó el fet de creure en la vida i poder viure-la dignament. Cal oferir una experiència de vida que es pugui viure. Cal afavorir la vida familiar, la vida social, la vida espiritual de la persona... Per experiència, puc dir que les malalties es guanyen més creient en la vida que en les pastilles. De debò, en tinc molts exemples. I l'amor és fonamental. La vida és abans que res amor. Estic convençut que Crist va demanar que ens estiméssim perquè és el centre de la vida. Sense afecte, la vida deixa de tenir sentit. L'amor és el motor de la vida. A la Llar vivim com a família, amb molt d'amor. Aquest és el secret. I aquest amor que flueix es reflecteix també en el físic, ho tinc comprovat. Una medicina humanitzada és una medicina amb amor. I parlant en cristià, una medicina humanitzada no és cap altra cosa que manifestar l'acció misericordiosa de Crist cap al malalt.

—En alguns casos, cal també acompanyar a morir?

—Efectivament. I tot i que resulti estrany, un dels grans èxits de la Llar Sant Camil és precisament aconseguir que molts dels pacients terminals afrontin la mort d'una altra manera. La mateixa vivència a la Llar transforma les seves vides. En més d'una ocasió ens han preguntat què els donem als nois perquè somriguin i tinguin pau davant de la proximitat de la mort. L'estimació i l'amor ho canvien tot. La por de la mort sorgeix quan ja no hi ha afecte. L'experiència de la vida és la que ens prepara més bé per a la mort.

Samuel Gutiérrez

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

La comunió de la diòcesi amb el Sant Pare

Com ja s'ha publicat, el divendres dia 9 de juny vaig ser rebut en audiència privada del papa Benet XVI. Amb aquest escrit voldria compartir amb tots els diocesans la vivència d'aquest fet, perquè és un esdeveniment que no afecta només el bisbe diocesà sinó també tots els membres de la comunitat diocesana.

Com vaig dir poc després de l'audiència, estic molt agraït al Sant Pare per la seva benevolència en concedir-me aquesta audiència, en la qual m'acollí amb molta cordialitat i molt d'afecte. Aquesta trobada amb el Sant Pare fou per a mi una veritable visita de comunió afectiva i efectiva amb el successor de Pere. La vaig preparar amb la pregària i vaig desitjar que fos una expressió de comunió de tot l'arquebisbat de Barcelona amb el Sant Pare.

Puc dir, dins de la reserva que cal observar sobre els temes tractats en una audiència privada, que l'arxidiòce-

si i la seva vida van estar en el centre de l'audiència. Vaig poder parlar a Benet XVI de la realitat pastoral de la diòcesi i del treball que s'està fent a les parròquies, els moviments i les institucions diocesanes en el camp de l'evangelització i de l'animació de la vida cristiana de tots els diocesans per part dels sacerdots, diaques, religiosos, religioses i laics. El Papa s'interessà molt per diversos aspectes de la realitat pastoral de l'arxidiòcesi, per la qual expressà la seva estima i la seva valoració. I m'encarregà que ho fes arribar a tots els diocesans, abans d'atorgar-me la seva benedicció apostòlica per a tots.

Per això, com a conseqüència d'aquest fet, invito tota la diòcesi a viure amb més intensitat la nostra comunió amb l'Església de Roma i amb el seu bisbe, successor de l'apòstol sant Pere, al qual Jesucrist va voler com a pedra fonamental de la comunió en la seva Església.

Els propers dies tindrem Benet XVI ben proper a

nosaltres, perquè vindrà els dies 8 i 9 de juliol a València per presidir els actes finals del Congrés sobre la pastoral de les famílies cristianes i la V Trobada Mundial de les Famílies. Durant la segona quinzena d'abril, a les diòcesis catalanes, varem celebrar una Setmana de la Família com a preparació espiritual i com a invitació a participar en els actes que culminaran amb la presència del Papa a la capital valenciana.

La sol·licitud apostòlica del successor de Pere s'estén a totes les Esglésies diocesanes. Ell és el principi i el fonament de la unitat de tota l'Església universal i amb el seu magisteri i el seu guiatge enforteix la comunió eclesial.

Amb aquest esperit, molts fidels del nostre arquebisbat, i també jo com a cap de la diòcesi, ens farem presents a València aquests propers dies. No es tracta de realitzar esdeveniments mediàtics. És una responsabilitat de tots nosaltres estar atents a allò que el Sant Pare ens vulgui dir sobre un tema de tanta importància eclesial, social, educativa i per a la vida cristiana com és el matrimoni i la família, que és un dels objectius del nostre Pla Pastoral Diocesà.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Al principi Déu va crear el cel i la terra

El diumenge de la Santíssima Trinitat ens apropàvem una mica a la intimitat de Déu contemplant el Pare, el Fill i l'Esperit Sant en la unitat d'un sol Déu. Avui iniciem un seguit de reflexions sobre l'obra de la creació, perquè d'ella es deriven els punts bàsics de la visió que els cristians tenim de Déu, de l'home i del món.

La primera pàgina de la Bíblia comença amb aquestes paraules: «Al principi, Déu va crear el cel i la terra» (Gn 1,1). Aquest és el punt de partida per confessar en el símbol de la fe que Déu és «creador del cel i de la terra».

Tots sabem que el relat del Gènesi sobre la creació, aquell himne poètic que ens parla de l'acció creadora de Déu durant sis dies, no és un documental de ciències naturals per explicar-nos de quina manera van succeir les coses; més aviat es tracta d'un text d'extraordinària riquesa religiosa, en el qual l'Església aprofundeix contínuament, que ens mostra l'ensenyament de Déu.

L'explicació de la manera com han aparegut els diversos components de l'univers material és l'objectiu de la recerca científica, que l'Església veu amb la màxima estimació perquè ens dóna cada vegada més motius per admirar el poder i la saviesa de Déu, ja que no és possible cap contradicció entre les conclusions de la ciència rectament plantejada i les veritats de la fe.

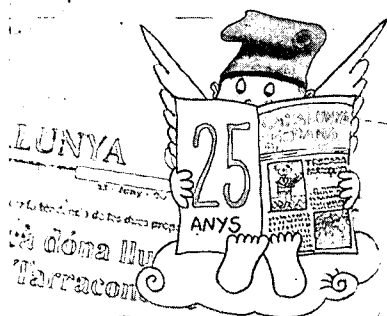
Doncs bé, les paraules «al principi, Déu va crear el cel i la terra» i les que segueixen ens ensenyen que l'univers no és fruit de l'atzar cec i incontrolat, ni és una necessitat inevitable. No, el món, ordenat i bo, existeix perquè Déu l'ha volgut crear lliurement del no-res. Abans de la creació no existia res fora de Déu; després de la creació, tot va començar a existir.

La fe ens ensenya què va passar; les ciències miren d'ensenyar-nos com va passar. Així doncs, la creació és una manifestació de l'amor omnipotent i ple de saviesa

de Déu: tota la perfecció i la bellesa que descobrim en el món és expressió de la bondat, la veritat i la bellesa del seu autor. La finalitat de la creació no és altra que la glòria de Déu i la felicitat de l'ésser humà, ja que per a ell ha estat volguda per la Trinitat.

Així, la creació és el començament d'una història d'amor: la història de la Salvació, que, passant per l'aliança de Déu amb Israel, culmina en el Crist i es realitzarà plenament a la fi dels temps. És, per tant, la primera resposta als interrogants fonamentals sobre el nostre origen i la nostra fi.

Però Déu no ha deixat la seva obra a la deriva, sinó que conserva les criatures en l'existència i en té cura perquè cada una arribi a la perfecció pròpia de la seva dignitat, que en el cas de la criatura humana és la felicitat eterna. A nosaltres ens correspon col·laborar de manera activa amb la Providència de Déu.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Natàlia Plá Vidal
de l'Àmbit Maria Corral

Els savis

Jugant amb les paraules, no és el mateix ser savi, que ser erudit, entès o llest. De la mateixa manera que una cosa és la saviesa i l'altra, l'erudició i la intel·ligència.

Això ens remet a l'etimologia de la *saviesa*, que procedeix del fet d'assaborir i que, per tant, es refereix a alguna cosa experiencial i no només intel·lectual. Sens dubte, un savi és algú que té molts coneixements, però aquests no queden reduïts a l'àmbit acadèmic, sinó que s'obren a l'entorn, al context. La saviesa rau en el fet de tenir l'habilitat d'utilitzar aquests coneixements d'una manera adient, al servei dels objectius adequats. La saviesa sorgeix de la conjunció dels coneixements amb l'experiència, els valors, les accions, creences, emocions, desitjos, principis, sentiments... Tota això equilibrat harmònicament.

La saviesa no és aliena a la capacitat d'interpretar els diferents elements que concerneixen a un fet concret. Això suposa una capacitat notable de comprensió, sensibilitat, atenció, envers la realitat, envers la vida en si mateixa.

Una altra de les qualitats que defineixen un savi és el gust constant per continuar aprenent. Un savi no considera mai que ho sap tot ni que ja en sap prou. Percep cada fet de la vida com una oportunitat per saber-ne més, potser per saber-ne millor. Per això el savi acostuma a ser una persona humil i inquieta, no per això insaciable. La capacitat de reflexió i de qüestionament sobre cada fet que l'envolta és una cosa que acompanya tota la vida d'un savi. També es pot parlar de saviesa pel que fa als nens i joves, i no només en adults i gent gran, com s'acostuma a fer.

Fent servir el llenguatge pedagògic contemporani, un savi és algú que viu la «formació permanent», que no es

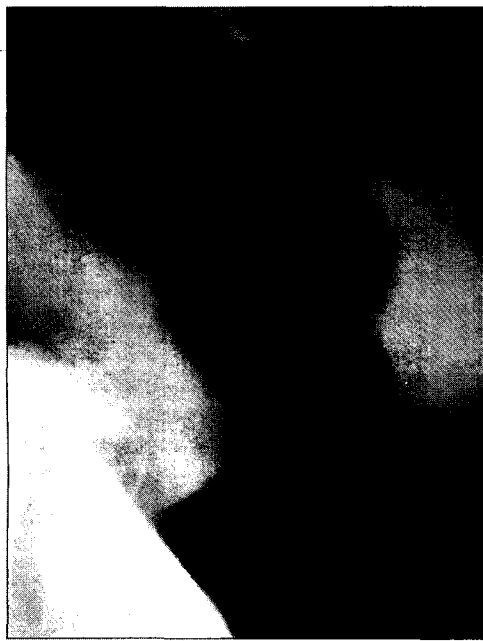
dóna mai per acabat ni satisfet, alhora que conviu pacíficament amb el seu ésser limitat que l'impedeix tenir un coneixement omniscient. Lamentablement, massa vegades és difícil trobar a les nostres universitats un entorn adient per a la formació de la vocació a la saviesa. Probablement, s'hi formen bons professionals, fins i tot grans especialistes, però s'hi promouen pocs savis.

Sens dubte, que l'àmbit de l'educació formal no és només el responsable d'aquesta tasca. L'entorn vital d'una

persona, que s'estén des de la família immediata fins als diferents cercles socials dels quals forma part, és crucial per incentivar el gust pel saber des d'una edat ben primerenca, i per alimentar-lo adequadament en cada etapa de la vida.

Tant de bo, fóssim capaços de propiciar aquells temps i espais indispensables per alimentar la saviesa, tant en la vida privada com en la pública. Deia Miquel Martí i Pol: «De tan veloç, aquest món no commou. / Pugna el silenci per guanyar nous àmbits, / però només hi ha lloc per la notícia. / De tan veloç, el món es desgavella. / Cap pensament no sap dir l'hora exacta / i el venerable racó dels profetes / ara l'ocupen mitjans mediàtics [...]» En la rapidesa no es gesta la saviesa.

No sempre el savi és persona de gaires paraules. Acostuma a ser amic del silenci inherent al procés reflexiu. Per això, potser els savis d'avui estan fora dels circuits més habituals, la qual cosa no significa que no hi hagi savis contemporanis. Probablement, els hem de reconèixer al voltant des de les claus de discreció, prudència i lucidesa; i no des de la loquacitat ni l'asseveració intransigent. El savi no és relativista, sinó humil, que no és, ni de bon tros, el mateix.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Les dues dimensions

El Dr. Enrique Rojas, en una entrevista recent a *Vida Nueva*, afirma que, segons el seu pensament, vivim en una repressió espiritual. «...Avui el religiós està reprimat. És una pena, perquè nosaltres tenim dues dimensions: la natural i la sobrenatural; la física i la metafísica; la immanent i la transcendent. La transcendència està escrita amb foc en el cor de l'home.»

El psiquiatre recorda com l'essència del cristianisme no és pas un llibre, sinó la persona de Jesús. «El cristià segueix una persona amb nom i cognom, Jesús de Natzeret, que tingué dos educadors, que van ser Josep i Maria. Els cristians no seguim un pensament filosòfic; l'essència és Jesús.»

L'eminent professor destaca, al llarg de l'entreviu, el paper de l'educació de la persona. Està convençut que la formació és un element primordial, i per això diu: «El que marca més l'ésser humà és l'educació, per això quan hi ha una mancança d'educació espiritual l'home està perdut. Què fa el cristianisme? Dóna resposta a les grans preguntes de la vida i posa de manifest que el més important és

l'amor... sense amor no hi ha felicitat i no hi ha amor sense sacrifici.»

L'entrevista assoleix el seu punt àlgid: «Si a l'home li manca la visió transcendent, la seva visió de la vida és plana. El descobriment de l'espiritualitat és una grandesa.»

Les declaracions del Dr. Rojas són sensates. O, si ho preferiu, impressionants. De manera que ofereixen matèria per a una bona meditació i, també, per a un examen de consciència sobre la importància d'una educació total, és a dir, destinada a fer veritables persones tenint cura de les dues dimensions —cos i ànima— dels éssers humans.

Assenyalem, com a culpable de moltes coses, els paràmetres establerts pel món actual. Hi ha, de fa temps, un canvi de la ment. Canvi que afecta no sols els pensaments, sinó també la conducta humana. La societat occidental té crisi. El psiquiatre arriba a afirmar que la societat està infantilitzada i mancada de models per seguir. La crisi, però, no és fonamentalment, una crisi de la persona?

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Litúrgia i litúrgies

Primer de tot, cal dir que potser a algun lector li pot semblar estrambòtic algun exemple, espero que entindrà el missatge i que no s'enfadarà. Tinc per costum no perdre'm cap inauguració de qualsevol acte important. No el veig en directe. El fet de tenir-lo enregistrat em permet més tranquil·litat i capacitat d'anàlisi. Sempre m'interessen. Intento aprendre'n. La inauguració dels campionats de futbol, doncs, ha resultat d'una gran bellesa plàstica. Tot estava preparat i assajat meravellosament. Els mateixos balls *hip hop* i fins i tot la *brake dance* que, a molts ens sembla que no és dansa, demostraven un domini de l'espai, del moviment i del gest meravellosos. Sorprenia que entre el conjunt d'actants que omplien la superfície de l'estadi, no hi havia cap uniformitat d'edats. Nois i adults vestien l'alegre «uniforme» tirolès, tots somrients, entrenats i responsables de qualsevol gest corporal, com si cadascú fos l'únic executant, davant de la multitud d'espectadors.

El ballet m'agrada molt i m'emociona. Fa poc vaig deixar al llit de mort el meu amic Joan Ramírez, el de *salmsieangeli.net* i contemplava per televisió el *Don Quixot* amb una coreografia meravellosa. Plorava d'emoció pensant en el company agonitzant, em semblava que la seva personalitat artística i la seva esperança en la resurrecció s'expressaven en la bellesa i l'harmonia de l'espectacle. I, quan hi pensava, també creixia en mi l'esperança. El que sempre em sorprèn i admiro de la dansa és el gest de salutació dels artistes, quan surten a agrair els aplaudiments. Contrasta la seva elegància amb els gestos dels futbolistes i altres esportistes, quan guanyen.

Altres exemples. Recordo quan fa més de quaranta anys, un antic legionari em va explicar emocionat el «toc d'oració», al final de la jornada militar. Des d'aleshores jo, que no he fet el servei militar, m'emocio quan el veig. Una cosa semblant em passa amb les desfilades d'homenatge, o les salves de canó en honor de certes persones (en aquest cas penso que tant de bo un dia totes les armes facin soroll i no disparin projectils).

I ara aterro en la nostra litúrgia, plena de riquesa teològica i vehicle de la Gràcia. La llatina desborda hieratisme, conseqüència dels seus orígens romans. Però és captivadora quan, conscient de la seva capacitat d'intimisme i transcendència, se celebra amb sinceritat i cordialitat. Però, sovint, caiem en el ritualisme mil·limètric, executat amb rapidesa i distanciament. Altres vegades, volent ser «progres», caiem en una teatralitat barata, que té manca de dignitat i és indigna dels misteris que se celebren. O, encara pitjor, tractant de ser populars, resulten ser populatxers.

Els lectors seglars us preguntareu, per què escric això, si pertoca al clergat l'execució de la litúrgia? No sempre passa així, ministres i lectors tenen una missió idèntica i, generalment, qui serveix l'altar, qui proclama la Paraula i qui dirigeix els cants i música, són laics. Vull afegir que qui presideix la litúrgia, si no ho fa amb dignitat, veu que els assistents assidus s'allunyen. Si els fidels se senten responsables avisaran i ajudaran el seu president perquè les celebracions tinguin dignitat i siguin transmissores de fe. Aconseguir-ho requereix gairebé tanta disciplina i preparació com la dels exemples que he posat i la dignitat de la matèria ho mereix i exigeix molt més.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.a.j.

Comprensió en el dolor

L'altre dia, en una taula rodona sobre «les religions i el compromís social», algú em va dir que li semblava mentida que jo pogués sentir-me feliç amb tanta angoixa com hi ha al meu voltant. I va fer una llista de totes les desgràcies que hi ha al món, i no lluny d'aquí, sinó ben a prop, a casa nostra. El vaig escoltar pensant que en part tenia raó. En la qüestió dels mals que enumerava, de ben segur. Però, no tant, des del meu parer, en el fet contradictori que veia per la felicitat que jo deia que sentia i vivia. Dé tota manera, em vaig quedar, de moment, gairebé una mica avergonyida pensant que potser era egoista... Però, ben aviat vaig reaccionar. No, no pot ser que els dolors del món facin malbé en mi aquella felicitat que Jesús va anunciar que ens donaria i que «ningú no ens podria prendre». Això no vol dir que no pateixi —i molt— quan veig patiment al meu voltant. Però, si afegeixo més tristesa a la que té la gent, no sé quin compromís tinc...

Per això em vaig confirmar en la idea de portar somriures o, si més no, comprensió allà on hi ha tant de dolor.

Amb aquesta idea vaig anar el divendres passat a la presó, però, quan sortia per la porta per tornar a casa, em va semblar que tota la meua teoria s'esfondrava. Vaig haver de fer un esforç per tornar a sentir-me feliç malgrat l'angoixa que havia viscut. Durant una hora i mitja de rellotge, vaig escoltar un noi en la més terrible de les depressions.

Hi ha delictes que, una vegada recone-

guts pels que els ha comès, fan sentir al delinquant tal rebuig de si mateix que el torna desgraciat en extrem. Era el cas del noi que vaig escoltar aquella tarda. En cerca i captura durant un temps, era tanta l'angoixa que sentia i les ganes de canviar de vida, que es va presentar ell mateix. Però, la cosa no va canviar per a bé, sinó que es trobava molt pitjor que fora. Se sentia —potser només era la seva percepció— malmirat, menyspreat pel seu tipus de delictes, maltractat psicològicament... D'altra banda, després d'una infantesa molt desgraciada que l'havia portat a on havia arribat, ara es trobava completament sol i abandonat de la família, la seva mare, els seus germans... «No hi ha ningú que miri per mi.» Em va semblar sentir dels seus llavis un d'aquells salms d'angoixa o alguns dels cànctics del profeta Isaïes sobre el servent de Yhavè, perquè així era com se sentia ell.

La meua impotència davant el seu dolor era gran. No vaig saber —i fins i tot no vaig voler— dir-li res. Només li agafava la mà o li acaronava el cap perquè em sentís a prop seu. Tenia aquella estranya sensació que tinc moltes vegades: jo sempre tinc un bitllet de tornada. Ell es queda allà carregant amb la seva angoixa.

Només li vaig demanar a Déu que li donés el seu consol. L'endemà era la vigília de la Pentecosta. Vaig imaginar que l'Esperit consolador davallava al seu cor per acaronar-lo mentre jo estava lluny de les reixes exteriors i interiors que l'oprimien.

Zoom

Eduard Brufau

Un any més, i mantenint una tradició de fa més de sis segles, el veïns de Berga s'han tornat a abocar de ple a la festa de la Patum. Enguany, a més, amb l'estímul que suposa el reconeixement per part de la Unesco com a obra mestra del patrimoni oral i immaterial de la humanitat. La Patum sempre se celebra per la festivitat de Corpus i en part és un enaltiment popular del triomf del sagrament, encara que s'hi barregen elements d'origen divers i molt remot, alguns d'ells molt possiblement precristians.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Sant Jeroni de la Murtra

La trobada de les parròquies de Santa Coloma de Gramenet, el dilluns de Pasqua de Pentecosta, se celebra cada any a l'escenari magnífic de Sant Jeroni de la Murtra a Badalona, fundat el 1416, on van viure els monjos jerònims. Aquí s'hi van allotjar els Reis Catòlics i, en aquest lloc, es van entrevistar amb Cristòfor Colom, l'efígie del qual està esculpida en una mènsula. Les ferides de la història són profundes i les destrosses produïdes a causa de l'incendi dels convents del 1835 en van propiciar la crema i el saqueig. La desamortització de Mendizábal va empitjorar les coses. Avui manté indicis de la dignitat d'un passat, tot i estar lluny de recuperar la resplendor dels inicis.

Participo en aquesta reunió, que val la pena i em deixa vibracions molt positives. A partir de les deu del matí, la gent arriba al monestir i els diferents grups se saluden amb molta cordialitat. Una hora després, té lloc una taula rodona en la qual tres persones, una religiosa, una mare de família i mestra, i un sacerdot exposen la seva vivència de l'eucaristia. Prèviament, s'han resumit les línies mestres del nou Pla Pastoral Diocesà d'abast triennal, titulat *Enviats per donar fruit* i centrat en tres punts: «La transmissió de la fe i la participació dels joves a les nostres comunitats; el testimoni de vida que estan cridats a donar els matrimonis i les famílies que volen viure la riquesa cristiana del sagrament i transmetre la fe als seus fills; i la millora celebrativa i evangelitzadora de les eucaristies dominicals.» Els tres testimonis són reflexius i interpel·lants. Cadascun des de la seva pròpia història personal. Una religiosa que ingressa al seu Institut als 40 anys, una dona que evoluciona des d'una espiritualitat tradicional a la dinàmica del Concili, un home que s'aparta per decisió pròpia de la fe durant més de 10 anys fins que la recupera i es fa sacerdot. Fidelitat eucarística, nostàlgia d'una comunitat vibrant entorn de Crist, interrogants lacerants: «Es pot excloure algú de l'Eucaristia? Per quins motius? És pitjor estar casat per segona vegada estimant-se que ser un dictador o un explotador? Per què a uns se'ls nega la Comunió i a altres no?...» Hi ha consciència del moment hivernal que viu l'Església a Catalunya i, a la vegada, esperança. No hi ha floritures, però sí responsabilitat. Els cristians, dones i homes de Santa Coloma, saben què és comprometre's de manera exemplar, tenen una gran dimensió social que no tem ser reivindicativa si cal... Amb ells, la presència discreta de religioses i religiosos combrega amb aquesta línia i l'impulsa des de la senzillesa. Els sacerdots, després, presideixen l'eucaristia. Diferents estils i persones de característiques diverses, units pel mateix projecte d'evangelització. L'àpat campestre reproduceix les pàgines bíbliques de la multiplicació dels pans i dels peixos. Cadascú porta menjar per a ell i per compartir. Ningú no es queda amb gana. Un temps llarg de conversa, de dialogar inquietuds, de passar-s'ho bé. Per als que volen, es fa la visita al monestir amb un guia documentat i precís, que permet assaborir l'art i descobrir els detalls. Finalment, un temps comú d'animació i cants tanca una jornada de convivència i comunicació de fe. La responsabilitat de tots permet deixar el lloc tal com estava al matí, ordenat i sense deixalles. La tornada a casa es facilita amb els cotxes que es posen al servei de tothom. Mentrestant, els que volen gaudir d'un passeig baixen a peu per la carretera que serpenteja la muntanya. Hi ha desafiaments i ombres, però es mantenen vives l'alegria i l'esperança. Sabem de qui ens hem refiat!

Acollim i ajudem
les futures mares
amb problemes

Fundació Pro Vida
de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

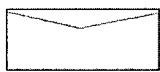
Província: _____

E-mail: _____

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonaparta 42, 1r 08034 Badalona
Telèfon 932 047 111

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

CARTES DEL LECTOR

□ Ignorància invencible?

Amb qualsevol motiu —ara és el de la declaració de la renda i la casella de l'Església— apareixen als mitjans articles d'opinió i cartes al director d'un to semblant al d'aquesta carta que, referint-se a la petició d'uns quants bisbes, diu: «M'ha cridat l'atenció la frase que han dit per atraure més persones: "Rebre per poder donar." L'Església hauria de saber que nosaltres som persones lliures i adultes, i que no necessitem intermediaris per donar donatius als que de veritat ho necessiten i, sobretot, tenint en compte que cal ser ingenu per continuar omplint les banques eclesiàstiques. Fins quan aquesta Església rica continuarà mendicant en comptes de repartir la seva riquesa i crear llocs de treball?»

Si fem un cop d'ull als problemes de la nostra societat opulenta, especialment als socials, observem que entre les organitzacions que es dediquen a resoldre aquests problemes hi ha l'Església catòlica i les organitzacions afins formades per religiosos i laics, i que les d'Església són les que aconsegueixen, amb diferència, un abast més gran. Per això, em costa entendre escrits com l'anterior, que no sé si responen a una ignorància invencible, a una obsessió, a una mala intenció o a campanyes organitzades. N'hi ha prou de no estar cecs per veure l'abast social de l'Església.

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

□ Reflexió

La formació cristiana és una cosa molt important des de sempre en l'Església, crec jo. Ja des del principi de l'Església, els sermons dels preveres, la lectura o la preparació per rebre els sagraments són maneres per anar-se formant espiritualment.

També hi ha altres maneres com, per exemple, la catequesi de tota mena: grups juvenils i d'adults, pelegrinatges a llocs espirituals, etc. Però, hi ha una altra manera de millorar aquesta formació tan necessària en el temps actual, que és la direcció espiritual. Sentir-se orientat espiritualment és tan important com l'aire que respirem, perquè ens dona pau.

Quan jo era jovenet —ja parlo de fa

uns quants anys— els sacerdots tenien el costum —molt bo— de posar-se al confessional abans de les misses, ni que fos cinc minuts. Això et permetia tenir direcció espiritual i confessió, tot alhora i, era molt pràctic, enriquidor i renovador espiritualment.

Però, què passa avui en l'Església? Potser tot això de la confessió i la direcció s'hauria de valorar com cal, i potser així trobaríem la resposta a molts interrogants actuals, com el fet que la gent no va a missa, la desvalorització del matrimoni, la ridiculització de l'Església, no saber què són els pecats... En definitiva, no es prega i es perd l'espiritualitat.

ESTEVE SABÉ COLOM
Sant Esteve de Palautordera

□ Ha mort un sant

Fa poques setmanes moria a la residència sacerdotal Bisbe Sivilla, de Girona, Mn. Jordi Carrera. Aquest nom és prou conegut dels lectors de *Catalunya Cristiana*. Era la firma de moltes cartes al director; totes elles d'una espiritualitat exquisida, tal com era ell. Devotíssim de la Verge Maria, era prudent, amable, senzill i extremament pobre. Tant, que s'explica que va ser amonestat pel bisbe perquè arribava a ser tan generós amb els pobres que descuidava la seva persona.

D'un temperament pacífic, els seus sermons eren d'una vigorositat enorme que no semblaven compaginar amb el seu perfil, més aviat prim i demacrat. Gran impulsor dels Cursets de Cristianisme, era una persona bellugadissa que tocava moltes teclades dins l'àmbit eclesial. Molts gironins el trobarem a faltar. D'ell en guardo un record preciós. En un certamen em va lliurar una Bíblia amb aquesta dedicatòria: «A Josep Bosch, en felicitació pel seu premi en el certamen literari dels 100 anys del temple del Sagrat Cor de Jesús de Girona. Juny 2001. Jordi Carrera.»

Assistir a la celebració de la seva missa era una gràcia del cel. Encomanava la seva mística, la seva fe... no sé com expressar-ho. Era una missa dife-

rent, no cansava gens tot i que era llarga, i dita molt a poc a poc, devota... Era un sant. I com fer-ho per explicar-ho? Que pregui per nosaltres. Serà recordat per molts.

JOSEP BOSCH i MERCADER
Cassà de la Selva

□ El Mundial, «una indústria del sexe»

El Mundial de futbol d'Alemanya s'ha convertit en «una indústria del sexe» muntada al voltant del campionat. Un fet que, sens dubte i parlant en termes futbolístics, mereix «targeta vermella», per a aquesta indústria, els clients i les autoritats que organitzen aquest esdeveniment.

N'hi ha per a això i per a molt més; les dones es converteixen en mercaderia per comprar, el cost de les quals és, a més, inferior al d'una entrada per a un partit de futbol. Davant d'aquesta situació d'exploació de la dona, trobem a faltar les crítiques de col·lectius ultrasensibles davant d'accions menys indignants per a la dona en particular, i per a la societat en general.

El tema és greu perquè «la prostitució viola la dignitat de la persona, i la rebaixa a objecte i instrument de plaer sexual». La gravetat encara és més gran, com en aquest cas, perquè moltes són obligades a exercir l'activitat contra la seva voluntat. Insisteixo, caldria mostrar «targeta vermella» a la indústria de la prostitució, als seus clients i a les autoritats públiques que acullen aquest esdeveniment esportiu. No us sembla?

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

□ L'impressionant Benet XVI

Tota la sublimitat de la nostra Església estimada ha quedat reflectida en la fotografia providencial que bona part de la premsa que presumeix d'equanimitat i serietat, malgrat les concessions contínues de silicones i altres, ha publicat. S'hi reproduïx l'entrada, solitàriament i sense andròmines enfarfeigants, del nostre boníssim Sant Pare actual a la presó d'Auschwitz, on humilment va pregar per la multitud de màrtirs que allà es van immolar, sens dubte, per Crist. Només cal esmentar l'entrega testimonial i vital del pare franciscà sant Maximilià Kolbe.

Per sintonia, aquesta rememoració ens fa revifar la vibració del nostre cor, malgrat la distància quilomètrica, en recordar el protagonisme dels que aquí, durant els anys 1936-1939, van actuar idènticament i vam poder constatar com caminaven vers el martiri els familiars nostres, els més íntims i perfectes en l'obrar, que mai no oblidarem.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Xats

—Li escric des de Maracaibo (Veneçuela). M'agradaria fer-li una petita gran consulta d'un tema que avui és molt «famós». Em podria dir, si us plau, si és correcte l'ús dels xats i establir relacions a través d'aquests mitjans? Li pregunto això perquè conec persones que ho fan sense cap mala intenció i perquè fa poc vaig acabar una relació amb un noi i, per això, m'agradaria tornar a començar i conèixer gent nova, però aquí no tinc gaires amics ni surto tant, ja que la inseguretat al nostre país és molt gran. Per tant, he pensat en aquesta possibilitat interactiva, però no m'hi atreveixo perquè no sé si ofendria els costums de l'Església. Li demano que m'ho aclareixi i li asseguro que aquesta resposta servirà per a molta gent.

—Efectivament, aquest tema és molt actual i té molt d'interès. Primer de tot, cal dir que un xat és una conversa, un intercanvi de comunicació, que es fa des d'un ordinador connectat a la xarxa d'Internet. Fa temps vaig respondre una consulta sobre alguns usos i abusos en informàtica. La seva pregunta posa en evidència la necessitat perenne que tenim les persones de comunicar-nos i relacionar-nos. Ser persona implica interpersonaltat. També posa sobre la taula les possibilitats noves que facilita la tecnologia. Crec que per determinar la moralitat de l'ús dels xats cal aplicar les regles bàsiques d'una comunicació sana: rectitud d'intenció, veracitat, sinceritat i, parlant cristianament, caritat. És important que ens preguntem què pretenem quan entrem en un xat. Si la finalitat és immoral, d'entrada, l'acció és immoral. Així, tot el que suposa amagar la pròpia identitat, cercar alguna cosa perniciosa o no dir la veritat, ha de ser evitat. Lamentablement, moltes persones, amagant-se en l'anonimat que facilita un xat, s'entretenen miserablement en una comunicació bastant impersonal.

Conec el cas de molta gent, i per cert, ben jove, que es passa hores i hores xatejant sense saber amb qui i, en canvi, en la vida real —no virtual—, en la convivència amb la família, els companys... són molt poc comunicatius. No creu vostè que, en la seva convivència quotidiana, té moltes oportunitats per tenir una relació plena amb altres persones i que, probablement, han de ser la nostra prioritat comunicativa? Dit això, vull insistir en un altre aspecte molt important. Pel que fa a qüestions tan serioses com trobar la persona amb qui compartir la vida, no ens hauríem de quedar mai en un xat. Només en la convivència i el coneixement pausat i immediat podem conèixer una mica l'altra persona. Per últim, molta gent s'ha endut grans desganyos i ensurts per haver-se refiat massa d'aquest mitjà comunicatiu tan innovador.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

□ Incomoditats

Hi ha persones que volen viure. Avui mateix ho he llegit en un diari: amb càncer, amb metàstasi, però volen viure. Segurament el seu secret és que saben viure perquè saben estimar i també se saben estimats. El dolor és part de la vida. Cal tornar a ensenyar a afrontar les incomoditats, els contratemps, els disgustos. El fet de saber distingir un granet de sorra d'una muntanya ens pot preparar per afrontar la realitat i fer-nos més forts. La vida és un valor incommensurable i cada faceta és part d'un tot. Qui ha estat educat en el derrotisme i en l'egoisme, prefereix rendir-se. Lluitar és de valents.

M. LLUÏSA COLL COLOM
Esplugues de Llobregat

«Coroneu l'anyada amb l'abundor que ve del cel» (Salm 65/64, v. 12)

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

L'any litúrgic

El salm 65 (en la Vulgata, i en la litúrgia 64) és un cant de lloança a Déu, Senyor de totes les coses, força que els dona consistència i les fa viure. És una lloança situada en un lloc precís: el temple del Senyor, on l'israelita piadós acudia puntualment a presentar els fruits de la terra, com a testimoni de reconeixement que era Déu qui els hi havia procurat en la seva Providència, donant-los la terra «que regalima llet i mel» (vegeu Deuteronomi 26,1-11). Aquest context és el que fa comprendre la poesia d'aquest salm, descriptiu de la felicitat dels qui Déu escull per entrar a viure als aïres del seu temple (vegeu v. 5).

Res no impedeix, ben al contrari, cantar aquest salm amb el seu sentit original. N'hi ha prou amb una sortida en plena natura perquè tot el text adquireixi plenitud de sentit en uns llavis cristians. Però també es pot recitar transposant les realitats materials com a signes de les

celestials. Aleshores, els fidels reunits a Sió es converteixen en els fidels reunits en l'assemblea cristiana, que imploren el perdó del Senyor, i la confessió dels seus pecats es converteix en una lloança al perdó de Déu.

Hi ha un verset del salm que és particularment evocador, en aquest sentit: «Coroneu l'anyada amb l'abundor que ve del cel.» Aquesta versió del text de la Vulgata és explicativa; el llatí diu simplement «benignitas», és a dir, amb el bé de Déu. Però és una versió prou fidel i interpretativa per destacar que tot l'any està sota la gràcia de Déu. No és una excel·lent definició de l'any litúrgic?

Els diumenges i els sants

L'estructura bàsica de l'any litúrgic són els diumenges amb les seves setmanes, i d'altra banda els dies memorables de la Mare de Déu i dels sants. No cal entrar ara amb més precisions; n'hi ha prou per adonar-se com és cert que l'any

litúrgic és la corona de la gràcia de Déu posada per Ell sobre el temps dels homes.

«El diumenge, amb la seva ordinària «solemnitat», romandrà per marcar el temps del pelegrinatge de l'Església, fins al diumenge sense posta» (Joan Pau II, carta apostòlica *Dies Domini*, 87). Podran ser diumenges d'Advent, de Quaresma, de Pasqua, o diumenges del temps de durant l'any. El diumenge és sempre el dia dedicat a contemplar i a fruit dels prodigis del Senyor, en primer lloc el gran prodigi de l'obra pasqual de Crist. Els fidels es reuneixen en l'església per saciar-se dels béns de la casa de Déu: la Paraula, l'Eucaristia, la fraternitat...

Conjuntament amb el ritme setmanal, l'any litúrgic celebra uns dies assenyalats per una commemoració especial. En primer lloc, el Nadal de Nostre Senyor Jesucrist, el dia 25 de desembre, i la seva Epifania, el dia 6 de gener. Són grans celebracions del gran do que ha vingut del cel: Jesucrist, Senyor nostre! Per la

gràcia i en comunió amb Jesucrist, l'any litúrgic es vesteix amb la riquesa del testimoni i la presència de la Mare de Déu i dels sants.

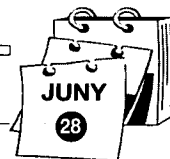
El salm 64 canta la riquesa de la varietat de la naturalesa, fruit de l'abundor de les pluges: l'aigua és font de vida. «El rierol de Déu desborda d'aigua, prepara els sembrats fecundant la terra, amaran els seus solcs, ablanint-la amb els xàfecs, i beneint el que hi germina» (v. 10-11). Però si prenem l'aigua com una imatge de l'Esperit Sant, aleshores aquestes paraules són una descripció del que l'Esperit fa en l'Església, suscitant carismes en tota la varietat i riquesa dels seus dons: són els sants! Ells són el fruit del «rierol de Déu» que ve del Tron de Déu i de l'Anyell (vegeu Apocalipsi 22,1).

L'any litúrgic, que és celebració de la presència de Jesucrist, demana en certa manera la celebració de les festes de Maria i dels sants. Són una comprovació directa de la força del misteri de Crist, perquè manifesten realitzat el seu Evangelí, estimada l'Eucaristia, viscut el seu manament d'amor.

Com el salm, els fidels podem cantar «les valls, cobertes de blat, aclamen joïoses i canten». Les valls són la terra on vivim, en el temps. El blat és l'aliment que ve del cel, Jesucrist. La lloança és la de l'Església!

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut probablement a Esmirna, avui Turquia, vers l'any 130
- ☐ Teòleg i bisbe de Lió
- ☐ Va destacar pel seu esperit ponderat i conciliador
- ☐ Va morir màrtir a Lió cap al 202

Durant els primers segles del cristianisme de la zona d'Àsia Menor, a la Turquia actual, en van sortir molts sants i grans personalitats d'Església. Un d'aquests homes va ser sant Ireneu, que es va formar sota el tutelatge d'un mestre excepcional, sant Policarp, bisbe d'Esmirna.

El futur d'Ireneu, però, es trobava lluny, a la banda occidental del Mediterrani, on l'Església, tot i ser-hi present, no tenia l'empenta d'orient. El nostre sant, doncs, després de passar una temporada a Roma, va ser enviat més cap a occident, concretament a Lió, que era l'única seu episcopal de tota la Gàl·lia. En aquesta ciutat va ser l'home de confiança del bisbe, que l'any 177 el va enviar a Roma per prendre part en un debat sobre qüestions doctri-

Sant Ireneu de Lió

nals. Però justament llavors una revolta a la Gàl·lia va desembarcar en una persecució contra els cristians, en la qual va ser assassinat el bisbe.

Quan sant Ireneu va tornar a Lió va ser designat nou bisbe. Va destacar per exercir el seu càrrec amb concòrdia i tarannà conciliador, i en una ocasió va intercedir perquè el Papa no excomuniés algunes esglésies locals d'Orient. Al mateix temps, però, sant Ireneu es va mantenir sempre molt ferm en la defensa de la doctrina de l'Església. Aquesta convicció profunda es manifesta en la seva obra més coneguda, *Adversus haereses* («Contra els heretges»).

No s'han trobat indicis definitius que certifiquin que sant Ireneu de Lió morís martiritzat, però l'Església sempre l'ha venerat com a tal.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 2)

Temps durant l'any

(Salteri: setmana 4)

JUNY

25. Diumenge

XII de durant l'any, Verd. Lectures: Job 38,1-8-11 / Salm 106 / 2 Corintis 5,14-17 / Marc 4,35-41
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pròsper d'Aquitània, b.; Guillem, ab.; Santes, Oròsia, vg. i mr.

Festa Major: a Montmeló, Prats de Lluçanès, el Rourell i la Tallada d'Empordà.

26. Dilluns

Fèria, *Verd.* Lectures: 2 Reis 17,5-8.13-15a.18 / Salm 59 / Mateu 7,1-5. Si es vol: *Sant Pelai (MLI), Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan i Pau, mr.; David, erm.; Santes, Perseveranda, vg.; beata Magdalena Fontaine, vg. i mr.

Festa Major: a Badia del Vallès.

27. Dimarts

Fèria, *Verd.* Lectures: 2 Reis 19,9b-11.14-21.31-35a.36 / Salm 47 / Mateu 7,6.12-14. Si es vol: *Sant Ciril d'Alexandria (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ladislau, rei; Zoile, mr.; beat Tomàs d'Orvieto, rel.

28. Dimecres

Sant Ireneu, (MO) Vermell. Lectures: 2 Reis 22,8-13;23,1-3 / Salm 118 / Mateu 7,15-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pau I, p.; Argimir, monjo i mr.; Santes, Marcel·la, mr.

29. Dijous

Sant Pere i Sant Pau (S), Vermell. Lectures: Fets 12,1-11 / Salm 33 / 2 Timoteu 4,6-8.17-18 / Mateu 16,13-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cir, b.; Santes, Maria.

Festa Major: a Abrera, Albanyà, Alfarràs, Alp, l'Ametlla de Mar, Bigues i Riells, Canet de Mar, l'Escala, Gavà, Lles de Cerdanya, el Masnou, Montbrió del Camp, Olivella, Perafita, Perafort, Premià de Dalt, Reus, Riudecols, Rubí, Sant Cugat del Vallès, Sant Pere Pescador, Sant Pere de Ribes, Sant Pere de Vilamajor, Sora, Tossa de Mar, Vilafant i Vilopriu.

30. Divendres

Fèria, *Verd.* Lectures: 2 Reis 25,1-12 / Salm 136 / Mateu 8,1-4. Si es vol: *Els sants protomàrtirs de l'Església de Roma (MLI), Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marçal de Llemotges, b.; Santes, Emilià, vg.

JULIOL

1. Dissabte

Fèria, *Verd.* Lectures: Lamentacions 2,2.10-14.18-19 / Salm 73 / Mateu 8,5-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Domicià, ab.; Aaron; Santes, Elionor, mr.

Festa Major: a Fontanilles.

Lectures bíbliques

Diumenge XII de durant l'any

Lectura primera

Jb 38,1-8-11

apaivagà el temporal i vingué la bonança, es calmaren les onades del mar. **R.**

Atura la insolència de les teves ones.

Lectura del llibre de Job:

El Senyor, des de la tempesta, digué a Job: «Qui posà les portes que limiten la mar quan naixia plena d'insolència, i jo la vestia amb les boires i li donava, per bolquers, la nuvolada? Jo vaig retallar les seves vores i la vaig tancar amb portes i barrots; tot dient-li: Fins aquí et permeto de venir, no més enllà. Atura la insolència de les teves ones.»

Salm responsorial

106

Uns comerciants que s'embarcaren i es feren mar endins

foren testimonis de les obres del Senyor, dels seus prodigis en alta mar.

R. Enaltiu el Senyor, perdura eternament el seu amor.

A una ordre seva es girà un huracà, que aixecava grans onades: es veien al cel, es veien al fons, i, extenuats de mareig, no es tenien drets, no hi valia res la seva perícia. **R.**

En les seves penes cridaren el Senyor, i els salvà d'aquell perill:

I els va dur fins al port, plens de goig per la calma retrobada. Que reconeguïn els favors del Senyor, els prodigis que ha fet en bé dels homes. **R.**

Lectura segona

2-5,14-17

Ha començat un món nou

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, l'amor que el Crist ens té ens obliga: hem de reconèixer que un ha mort per tots. I és que tots han mort, però ell ha mort per tots, perquè els qui viuen no visquin ja per a ells mateixos, sinó per a aquell que ha mort per tots i ha ressuscitat. Per això nosaltres des d'ara, ja no valorem ningú per la seva condició mortal, i si en altre temps havíem valorat així el Crist, ara ja no ho fem.

Aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou.

Al·leluia

Lc 7,16

Ha aparegut entre nosaltres un gran profeta, Déu ha visitat el seu poble.

Evangelí

Mc 4,35-41

Qui deu ser aquest que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?

Lectura de l'evangelí segons sant Marc:

Un dia, cap al tard, Jesús diu als deixebles: «Passem a l'altra riba.» Deixaren, doncs, la gent, i se l'endugueren en la mateixa barca on es trobava. Vora d'ells seguien també altres barques. Mentrestant s'aixecà un temporal de vent tan fort que les onades queien sobre la barca i s'anava omplint. Jesús era a popa, dormint amb el cap reclinat en un coixí. Ells el criden i li diuen: «Mestre, no veieu que ens enfonsem?» Jesús es desvetllà, renyà el vent i digué a l'aigua: «Calla i estigues quieta.» El vent amainà i seguí una gran bonança. Després els digué: «Per què sou tan porucs? Encara no teníeu fe?» Ells, plens de gran respecte, es preguntaven l'un a l'altre: «Qui deu ser aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?»

Barcelona

diòcesis

Homenatge multitudinari al P. Francesc Riu

■ L'acte d'agraïment a gairebé 30 anys de servei a les escoles cristianes va tenir lloc el 10 de juny al Col·legi Sant Ignasi

BARCELONA.— La Fundació Escola Cristiana de Catalunya va anar associada a un nom durant gairebé tres dècades, el del P. Francesc Riu i Rovira de Villar. El dissabte 10 de juny, quan feia un any de la seva retirada al capdavant de l'entitat, professors, pares, alumnes, directors d'escola, polítics i prelats, entre altres, van voler retre-li un sincer homenatge per la feina ben feta i pel seu servei a les escoles cristianes de Catalunya.

El saló d'actes del Col·legi Sant Ignasi de Sarrià era un formiguer de gent poc abans de les onze del matí, hora per a la qual s'havia establert l'acte d'agraïment de les escoles cristianes de Catalunya al P. Francesc Riu. Quan, pocs minuts després, l'homenatjat va fer la seva entrada a la sala, tot el públic es va aixecar i va començar a aplaudir espontàniament. Van caldre uns minuts perquè el P. Riu pogués asseure's a primera fila, ja que eren moltes les persones que van voler saludar-lo personalment. L'acte s'endevinava carregat d'emocions.

Tan bon punt va asseure's, el cor *Morningsingers in the fields* va sol·licitar la seva presència a l'escenari per dedicar-li una cançó, que va sentir amb els ulls tancats i un somriure als llavis.

Després de la interpretació de diverses cançons, el P. Enric Puig i Jofra, secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, va donar la benvinguda als presents, entre els quals hi havia el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, i l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, l'expresident Jordi Pujol, alts càrrecs del Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya, així com de governs anteriors, diputats de diferents forces polítiques, provincials de diversos ordes catalans, titulars i directius d'escoles cristianes, representants de les forces sindicals, membres del patronat de la Fundació, directius d'editorials i d'altres empreses i, òbviament, familiars i companys salesians del mateix P. Riu. La llista

Tot just començar l'acte, el cor convidat li va dedicar una cançó al P. Riu.

Acompanyaven al P. Riu, entre altres, Mons. Martínez Sistach, Jordi Pujol i Mons. Josep Àngel Saiz.

va ser interminable i una mostra de l'afecte per la tasca i la personalitat del P. Riu.

El primer torn d'intervencions va ser per al president de l'Associació de Professors de les Escoles Cristianes de Catalunya, Jaume de Lamo, que va confessar l'admiració col·lectiva dels professors per la trajectòria, la feina incansable i els ideals del P. Riu, al qual consideren puntal de l'escola cristiana.

Per la seva banda, la presidenta de la Confederació Cristiana d'Associacions de Pares i Mares de Catalunya, Mercè Rey, va reconèixer que ells havien tingut molta sort

per haver tingut al costat algú com el P. Riu, «tu has estat sempre un referent per a nosaltres», i va afegir, «la teva feina ha deixat una empremta sòlida».

En tercer lloc, va intervenir la presidenta de l'Associació Professional de Serveis Educatius de Catalunya, la Gna. M. Dolors Bassols, que va compartir molts anys de feina amb l'homenatjat i va explicar que «el temps al seu costat ha estat sempre de feina i més feina. Dotat d'una gran capacitat didàctica, ha convertit el que és complicat, en senzill» i va ressaltar que «sobretot

ha educat la nostra actitud com a titulars de centres. La seva lliçó és la lliçó del mestre, la lliçó que mai no tindrà un punt final» i li va donar les gràcies per la seva disponibilitat «abans i sempre».

Quan li va tocar el torn d'adreçar-se als presents, el P. Riu no va poder amagar que l'emoció li havia fet un nus a la gola després de l'audiovisual projectat que reflectia a través de fotografies el seu recorregut vital i que va precedir la seva intervenció. «Darrere meu hi ha gairebé 500 escoles i 400.000 famílies. Vull dir que l'homenatge al P. Riu ha estat un homenatge al col·lectiu de les escoles cristianes de Catalunya que han ofert un servei excel·lent a la societat. No feu d'aquest acte una qüestió personal. Jo represento tot el col·lectiu», va reconèixer modestament el mateix P. Francesc Riu. Tot seguit, va fer un recorregut pels gairebé 30 anys d'història de la Fundació i va destacar els bons resultats i la vigència del lema que sempre els ha acompanyat: «Si vols influir en allò que vindrà demà, pensa avui i prepara-ho avui.» Va acabar posant-se a disposició de les escoles com sempre ha estat.

El president de la Generalitat, Pasqual Maragall, que no hi va poder ser present a causa de la campanya del referèndum estatutari, va agrair i va reconèixer la tasca del P. Riu a través d'una carta llegida pel secretari d'Educació del Departament d'Educació de la Generalitat, Francesc Colomé. I finalment, l'arquebisbe de Barcelona i president de la Fundació Escola Cristiana va concloure el torn de discursos. A més de donar les gràcies a l'homenatjat per la seva trajectòria, va ressaltar el carisma salesià i va agrair a la comunitat salesiana haver cedit «una persona de tanta vàlua durant aquests trenta anys». L'arquebisbe va subratllar la seva feina generosa i constant, la seva acollida càlida i eficient, les solucions que oferia davant dels problemes de l'escola, la seva il·lusió i coratge que «sempre ha encomanat a tothom en moments fàcils i difícils» i va afegir: «Amb la teva tasca has fet Església i has fet país. Moltes gràcies i que Déu t'ho pagui.»

Text i fotos: Consuelo Chaves

La cripta de Santa Eulàlia de la catedral de Barcelona va acollir la reunió anual dels canonges.

Reunió anual dels canonges de Catalunya

BARCELONA.— Els canonges de les catedrals de tot Catalunya van celebrar la seva reunió anual el dimarts 6 de juny. En aquesta ocasió el temple amfitrió va ser la catedral de Barcelona, que té cura dels canonges des de l'any 870. Els 53 canonges dedicats a la cura del patrimoni cultural i del culte de les catedrals catalanes van començar la seva trobada amb la celebració d'una eucaristia presidida per Mons. Martínez Sistach. L'ofici va tenir lloc a l'anomenat cor de la catedral, la cripta de Santa Eulàlia. L'arquebisbe de Barcelona en la seva

homilia va agrair i va impulsar la tasca dels canonges, ja que la catedral és «la seu del bisbe diocesà, el signe de la presència de Déu enmig d'una societat secularitzada; és la casa de Déu i ha de ser mirall per a totes les comunitats i esglésies parroquials», va assenyalar el prelat.

Després de l'eucaristia, tots plegats es van dirigir a visitar el temple de la Sagrada Família, i van ser gairebé els primers de veure la nau principal sense les bastides. Després va tenir lloc un dinar de germanor i van acabar la jornada a Montjuïc. (C.C.)

Tarraconense

Nova pàgina web de la Conferència Episcopal Tarraconense

■ La nova versió inclou tota mena d'informació dels 10 bisbats de Catalunya

TARRAGONA.— La nova pàgina web de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) ha estat presentada com «una necessitat i un repte», en paraules de Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona, i alhora president de l'assemblea dels bisbes catalans. La presentació de la pàgina www.tarraconense.cat va tenir lloc el divendres dia 9 de juny, acte al qual van assistir també Mn. Joan Miquel Bravo, dissenyador del lloc web, Mn. Joaquim Claver, responsable de continguts, i Rosalia Gras, assessora lingüística.

La nova pàgina web substitueix la que fins ara s'elaborava des del bisbat d'Urgell. La tasca ha estat encomanada a l'arquebisbat de Tarragona, segons acord pres per l'episcopat català, en bona part a causa del caràcter pioner i l'experiència de l'arxidiòcesi en aquest àmbit. L'objectiu és oferir una nova versió, més adequada als temps actuals i també amb més prestacions. D'aquesta manera la pàgina ofereix una informació diària i actualitzada, i s'erigeix com a punt de referència per a l'Església de Catalunya, a més d'esdevenir lloc d'intercanvi.

En la seva intervenció Mons. Jaume Pujol va recordar que «la missió de l'Església és anunciar Jesucrist, la bona nova, la notícia de la salvació». «I ho ha fet al llarg de la història —va afegir— utilitzant tots els mitjans de comunicació a l'abast. Però des de finals del segle XIX han anat sorgint uns nous mitjans de difusió massiva: cinema, ràdio, telèfon, televisió, in-

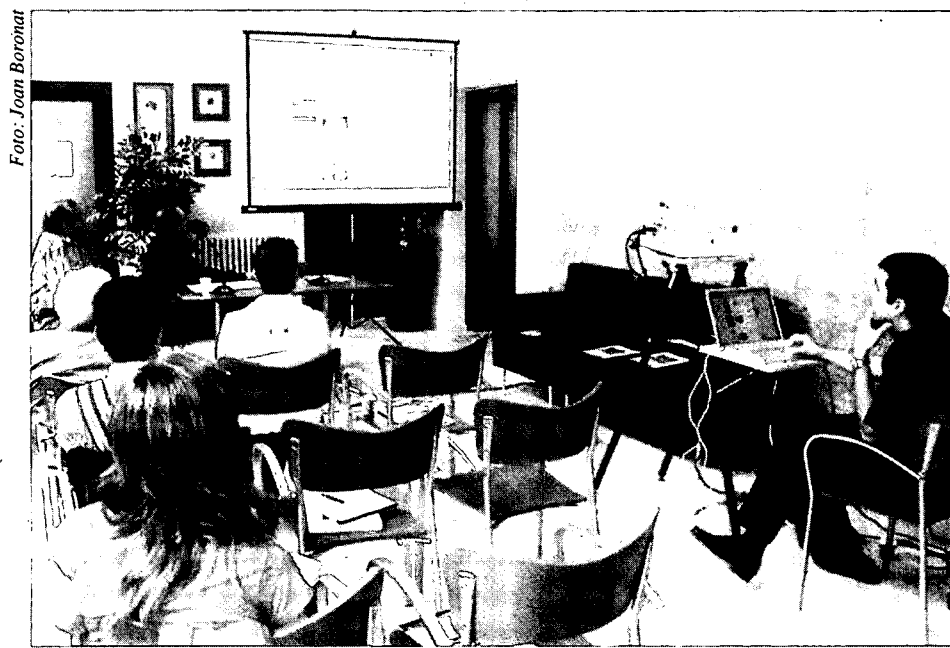

Foto: Joan Boronat

Acte de presentació de la nova pàgina.

La nova adreça de la CET és: www.tarraconense.cat

formàtica, que arriben a una gran majoria de persones.» L'arquebisbe de Tarragona va dir també que «cal estar present en el món de les noves tecnologies. I cal estar-ho a l'alçada de la missió encomanada. Per això aquesta web incorpora tots els elements moderns, fins i tot l'àudio i el vídeo.»

Eina de primer ordre

Mons. Pujol va indicar que «quan anuncia el Senyor, l'Església ha de fer servir amb vigor i habilitat els seus mitjans de comunicació —llibres, diaris, revistes, ràdio, televisió, webs i altres—; ha

de ser intrèpida i creativa; ha de desenvolupar nous mitjans i mètodes; ha d'adonar-se que treballem en un temps i en una societat en què, més enllà d'informar, educar i entretenir, el paper dels mitjans de comunicació social està enfocat a crear i afermar de manera continuada la ideologia i la conducta de consum de l'espectador». El prelat es va preguntar què ha de fer l'Església en aquestes circumstàncies noves, i va aclarir que «l'Església ha d'aprofitar al màxim les oportunitats de fer-se present també en els mitjans de comunicació i no cal dir que Internet és, avui, una eina de primer ordre».

L'arquebisbe de Tarragona, en nom

de tot l'episcopat català, va mostrar també la seva satisfacció per la nova pàgina web de la CET. «Com a president de la Conferència Episcopal Tarraconense —va afirmar— voldria donar les gràcies a tots els qui han contribuït a la seva elaboració, i convido tothom a fer-nos arribar suggeriments per millorar-la.»

Per la seva banda, Mn. Joan Miquel Bravo va mostrar als periodistes, de forma explícita i entenedora, les característiques de la nova pàgina, que encara està en període de proves i per això hi ha algunes seccions sense els continguts definitius.

Escrita en català i en castellà, la nova pàgina oficial de l'Església a Catalunya està cridada a ser de gran utilitat per al món de la comunicació, com a font de dades i de consulta, així com també per a qualsevol cristià que vulgui accedir-hi, ja sigui per conèixer l'actualitat o gaudir de l'ampli ventall d'informació que s'hi ofereix.

Mn. Joan Miquel Bravo va desgranar, a grans trets, els principals continguts de la pàgina, que conté, per exemple, els comunicats dels bisbats de la Tarraconense i informació de la Conferència Episcopal Espanyola. S'hi poden trobar també dossiers especials sobre temes d'abast de tot Catalunya i informació exhaustiva de cada bisbat en concret, els seus respectius butlletins oficials, informació sobre la Santa Seu, horari de misses, santoral, pregàries o les lectures de la litúrgia de cada dia. Altrament, un apartat força interessant és el fòrum per poder participar en el debat sobre temes concrets de la Tarraconense, proposats i penjats a la pàgina, per tal que tothom pugui dir-hi la seva.

Joan Boronat

RESIDÈNCIA UNIVERSITÀRIA FEMENINA ISABEL LARRAÑAGA

- Habitacions individuals amb bany complet, telèfon i accés a Internet.
- Sala de televisió, vídeo i DVD, amb aire condicionat.
- Biblioteca, sala de treball i lectura.
- Bugaderia, gimnàs i cuina pròpia de qualitat.
- Capella.
- Jardí i terrasses enjardinades.

Situada al costat de l'estació de Tres Torres dels Ferrocarrils de la Generalitat i a prop de la zona universitària de Diagonal, IQS, Esade, Abat Oliba, UIC, etc.

Via Augusta, 289 - 08017 Barcelona
Tel. 932 032 362
www.residenciamadreisabel.org

Solsona acull la II Trobada de Gogistes de Catalunya

SOLSONA.— El 4 de juny passat, uns 30 aficionats al col·leccionisme de goigs d'arreu de Catalunya es van trobar a Solsona per conèixer la ciutat i intercanviar entre ells aquestes composicions poètiques tan arrelades a Catalunya.

Després d'una primera trobada l'any 2003, organitzada al Penedès, Solsona es va oferir per organitzar una segona trobada, amb motiu del cinquantenari de la Coronació de la Mare de Déu del Claustre. Els organitzadors de la jornada han estat els membres de l'associació de Gogistes Solsonins, creada el 1999 que compta amb més de 300 goigs editats. El seu president és Jaume Camps.

La trobada va començar a les 10 del matí amb la recepció dels participants a la plaça del Palau Episcopal. Seguidament es va fer una visita guiada al claustre de la catedral, a la capella del Claustre, al Museu del Ganivet, al pou de Gel, i també al Museu Diocesà. Mn. Bartrina, arxi-

ver del bisbat, va ser l'encarregat de guiar en el seu recorregut per la ciutat els aficionats als goigs vinguts d'arreu de Catalunya. Un cop visitats els llocs més emblemàtics, va tenir lloc un dinar de germanor en el decurs del qual es va aprofitar per intercanviar goigs entre els assistents.

Amb motiu d'aquesta trobada s'han editat uns goigs especials dedicats a la Mare de Déu del Remei del Castellvell i que es van lliurar a tots els assistents a la trobada. També, aprofitant el cinquante-

Els assistents a la trobada van visitar la catedral de Solsona.

nari de la Coronació, s'editaran en breu uns goigs de la Mare de Déu del Claustre, de quatre pàgines, que es repartiran a la catedral. Aquests goigs estaran il·lustrats per diversos artistes solsonins. (R.E.)

P. E. Barcelona

Les xifres de la pobresa ja no sorprenen

■ Càritas diocesana de Barcelona presenta la memòria del 2005

BARCELONA.— «Malauradament, les xifres de la pobresa cada vegada ens sorprenen menys.» Amb aquesta frase lapidària va iniciar Jordi Roglà la presentació el 12 de juny passat de la memòria del 2005 de Càritas diocesana de

Barcelona. El director de l'entitat va presentar unes xifres desoladores, que posen sobre la taula que «en moltes llars, la pobresa no es redueix, al contrari, es cronifica». La memòria 2005 de Càritas mostra també el rejuveniment i la femi-

nització de les persones que reclamen els seus serveis, alhora que constata que més del 50% de les persones ateses per la institució durant l'any passat viuen en habitatges compartits o habitacions rellogades.

Amb un títol ben explícit es va obrir la presentació de la memòria 2005 de Càritas diocesana de Barcelona: «La realitat és tossuda.» És l'afirmació que neix en els responsables de l'entitat en comprovar que un any més les xifres de la pobresa continuen creixent i fins i tot semblen cronificar-se. Durant el 2005 van ser ateses per Càritas més de 22.400 persones, la qual cosa significa un augment de gairebé 1.500 persones respecte de l'any anterior. Gairebé la meitat d'aquestes persones han estat infants i joves, un 57% han estat dones i un 76% de la població atesa és immigrada. Tot i reconèixer l'esforç que s'està fent per capgirar la situació, «el cert és que encara no hi ha una aposta decidida per invertir els recursos necessaris per trencar la cronificació i l'augment de la pobresa», assegurava Jordi Roglà. «Potser no en som prou conscients —va afegir el director de Càritas—, però moltes persones ja tenen hipotecada la seva vida, i no ho diem pensant només en els crèdits hipotecaris.»

Segons queda reflectit en la memòria de Càritas, els problemes amb els quals s'enfronta l'entitat continuen sent els mateixos que en anys anteriors: atenció a persones sense la situació legal resolta, els problemes de l'habitatge i la precarietat laboral. També persisteixen les situacions de pobresa entre la gent gran, amb pensions mensuals irrisòries que amb prou feines arriben als 300 euros.

Amb motiu de la Campanya anual de Corpus, que l'Església va celebrar el 18

Jordi Roglà i Carolina Roig van presentar la memòria 2005 de Càritas.

de juny passat, Càritas diocesana de Barcelona va voler llançar un nou crit d'alerta: «És aquesta la societat que volem? La pobresa no pot esperar solucions d'aquí a deu anys. Són necessàries ara!»

El problema de l'habitatge

Un dels problemes més greus i que ha esdevingut una constant en els últims anys és el problema de la vivenda. La meitat de les persones ateses per Càritas viuen en habitatges compartits i habitacions rellogades, el 57% són persones sense recursos i en situació de clara pobresa, majoritàriament immigrants, i el 27% del total de les famílies que viuen en relloguer estan formades per mares joves i soles amb fills al seu càrrec. Des de l'entitat eclesial es reconeix que pràcticament «hem po-

gut invertir la xifra de les persones que no tenen habitatge amb la de les que estan de relloguer o amb pisos compartits». «No és aquest, però, l'ideal al qual hem d'aspirar —afirma Carolina Roig, cap de l'àrea social de Càritas—. No obstant això, els preus actuals dels lloguers són prohibitius per a molts ciutadans i ciutadanes.» Càritas diocesana de Barcelona va dedicar durant l'any 2005 més de la meitat de les seves ajudes econòmiques en concepte d'habitatge. En total, més de 525.000 euros.

Una altra constatació que preocupa i molt als professionals i voluntaris de Càritas és l'augment de les malalties mentals associades al patiment provocat per les situacions de pobresa. «Quan es trenca l'equilibri —va apuntar Jordi Roglà—, quan no es veu un futur mínimament se-

gur, quan tot es pot girar en poc temps... assetja el desànim, la desil·lusió, les tensions, la desesperació...» Càritas va atendre psicològicament durant el 2005 un total de 245 persones. Gairebé tres quarts parts eren dones, i més de la meitat eren immigrants menors de 45 anys. Segons explicava Carolina Roig, «el patiment, com a conseqüència dels obstacles de tota mena que aquesta gent ha de salvar diàriament, fa minvar la capacitat de reacció de les persones i afavoreix tot un seguit de trastorns, que sense tractament poden originar patologies, tant a nivell de salut mental com física».

Malgrat les xifres esfereïdores reflectides en el darrer informe anual, «no tot està perdut», assegura el director de l'entitat, «a Càritas creiem en les persones, en la seva promoció personal i això ens fa tenir esperança». El repte, per a Jordi Roglà, és anar a les arrels del problema: «Hem de canviar, entre tots, aquest model de societat que crea pobresa i exclusió. Aquest no és només un problema de serveis socials. El benestar dels nostres ciutadans ha de ser conseqüència d'una acció transversal que impliqui les diverses àrees del Govern: educació, habitatge, treball, economia, sanitat, serveis socials... I, sens dubte, la complicitat de tots els estaments socials i ciutadans. La societat civil i les entitats hem de ser tingudes en compte. Les nostres propostes poden contribuir, ho crec sincerament, a donar nous enfocaments a problemes complexos.»

Samuel Gutiérrez

SANT FELIU DE LLOBREGAT

L'escola Sant Elies de Vilafranca celebra el 125è aniversari

VILAFRANCA DEL PENEDES.— Un dels actes centrals del 125è aniversari del Col·legi Sant Elies de Vilafranca, vinculat a les germanes Carmelites de la Caritat Vedruna, va tenir lloc el 4 de juny passat amb una celebració eucarística solemne a la basílica de Santa Maria. La cerimònia va ser presidida pel bisbe de la diòcesi, Agustí Cortès, i concelebrada per Mn. Ignasi Mora, rector de la basílica, i altres preveres. Van assistir-hi antics professors i alumnes del centre, així com representants d'altres escoles cristianes. En l'homília el bisbe va recordar que, a més de la història i les dades de referència material, rere la tasca educativa i formativa de l'escola calia destacar la vessant afectiva i d'espiritualitat. La missa es va tancar amb unes paraules d'agraïment d'una antiga exalumna en nom de tots i una fotografia de família a les escales de la basílica.

Tot seguit, al pati de l'escola, es va

celebrar un acte acadèmic multitudinari, que va comptar amb l'assistència, entre altres personalitats, de l'alcalde de Vilafranca, Marcel Esteve; els regidors Lourdes Sánchez i Joan Pareta; el sotspresident del Consell Comarcal de l'Alt Penedès, Lluís Valls; el director dels Serveis Territorials del Departament d'Ensenyament de la Generalitat, Camil Fortuny; el cap del Secretariat de les Escoles Cristianes de Catalunya, Enric Puig Jofre; la germana provincial de la congregació de carmelites Vedruna, Maria Dolors Ribes, així com una representació de la titularitat i la direcció de l'escola i de l'AMPA.

Els parlaments de les diverses personalitats van remarcar la voluntat de servei del centre en el decurs de tots aquests anys i la importància de la tasca educativa rea-

Mons. Cortès va presidir l'eucaristia de l'aniversari.

litzada. Es van recordar també algunes figures destacades com ara la germana «Carmen dels Nens», que va deixar una forta petjada a Vilafranca, i la germana Montserrat Gillué, per la seva llarga tasca d'educació i catalanitat. L'acte es va alter-

nar amb diverses interpretacions musicals, entre ells l'himne creat expressament per a aquesta ocasió, i el lliurament d'un detall d'homenatge a les antigues alumnes de l'escola de més de 80 anys d'edat.

Tot seguit l'alcalde va procedir a la descoberta d'una placa de ceràmica situada a la històrica escala principal del centre, que en aquest punt encara conserva l'estructura arquitectònica original. La ceràmica, obra de l'artista vilafranquina Montserrat Llanas, recorda aquests 125 anys de tasca educativa. També es van poder visitar les diverses dependències de l'escola i especialment una exposició amb fotografies i records de tota mena aportats per antics alumnes. La diada es va tancar amb un aperitiu popular per a tots els assistents. (C.C.)

El Museu Africà Daniel Comboni pretén mostrar el continent negre més enllà dels tòpics

Descobrint Àfrica

L'any 1990-1991 s'inaugurava a Barcelona el Museu Africà Daniel Comboni. No es tracta d'un museu d'art africà ni d'un museu etnològic africà, sinó que és un «museu africà», tal com ens ho explica el seu director, el missioner combonià Antoni Calvera. L'objectiu és donar a conèixer Àfrica, desfent tòpics i prejudicis a l'entorn d'un continent sobre el qual, en massa ocasions, parlem en clau negativa.

Al Museu Africà podem trobar tota la complexitat que pot representar la vida d'Àfrica. En paraules del P. Antoni Calvera, «en aquest museu tenim molt clar que Àfrica va des del Marroc fins a Ciutat del Cap i des de Madagascar fins a Guinea». Tot el que pot ajudar a apropar-nos a la vida d'Àfrica té el seu espai en aquest museu.

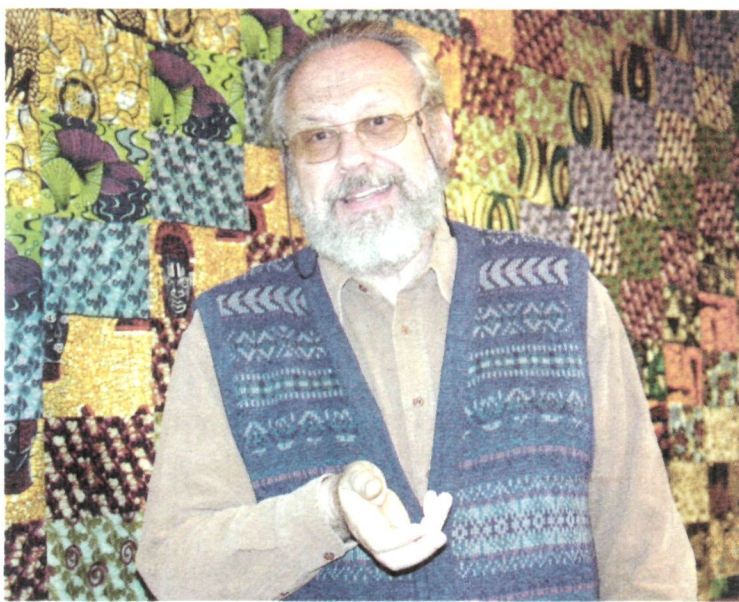
El Museu Africà pretén no tan sols mostrar, sinó ensenyar en el sentit pedagògic de la paraula. «Disposem d'una gran quantitat de mapes en els quals s'expliquen tota una sèrie de coses, des de la prehistòria passant pels regnes i imperis, la climatologia, les àrees culturals, les llengües i les religions, la vegetació... Alhora es complementa amb un gran nombre de transparències que amplien el que s'està presentant», indica el director del museu.

En aquesta vessant pedagògica, el Museu Africà ha pensat especialment en els infants i joves. Per això, ofereix material per als tres nivells: primari, mitjà i superior. Antoni Calvera afegeix que «quan ens visita un col·legi els donem material perquè després, a classe, puguin continuar treballant-hi. La visita sempre acaba amb una projecció que els acostia una mica més a la realitat africana, adaptada a cada edat».

Més de quatre-cents objectes, de 27 països i 48 tribus, estan exposats al museu per al gaudi del visitant. Les peces arriben al museu a través de tres vies, explica el P.

Calvera: «Una de les més importants és a través dels mateixos missioners. En els països en què estem presents tenim la possibilitat d'adquirir objectes, bé perquè els comprem o perquè ens els regalen, i els podem aportar al museu per presentar aquesta realitat; en altres casos, el museu compra peces, però no volem entrar en aquest món del mercantilisme perquè és molt complicat, exigent, a més de caríssim; una altra manera d'adquirir els objectes és que hi ha gent que ens dona moltes peces.»

Entre els objectes que presenta el Museu Africà, trobem peces que no es poden veure en «cap botiga, en cap mercat... són peces que tenen un gran valor més que artístic o material; tenen un gran valor pel que representen, pel que són. Darrere

El P. Calvera, davant d'un tapís enorme que podem veure al museu.

de cada peça hi ha una història i això és el que fa que aquest museu africà ensenyi aquesta història. Les peces que rebutgem totalment són les que podem trobar en qualsevol botiga d'un aeroport, les que podem trobar a qualsevol racó i no corresponen a cap cultura. El nostre és un museu

Peses per a l'or d'Ashanti (Nigèria).

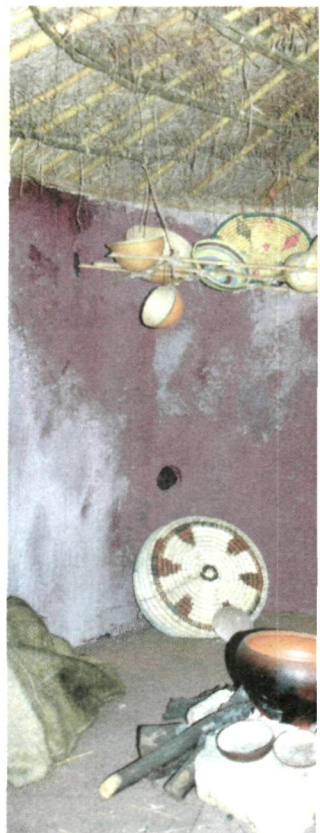
africà, i la nostra idea és podem comunicar una experiència a la gent».

Des de la direcció d'aquest museu es té la intenció de reformar-lo i ampliar-lo, la qual cosa suposarà un augment en més del doble de la seva extensió. «Estem pensant a incorporar una sala d'actes millor que la que tenim ara, i una sala d'exposicions en què, per exemple, diverses vegades l'any hi hagués una exposició d'un pintor africà actual, d'un escultor, d'unes peces acabades d'arribar...», diu el P. Calvera.

Una de les peces que més crida l'atenció al museu és la reproducció d'una vivenda *fula* de Senegal. «Amb la nova ampliació», comenta el director del museu, «el que pretenem fer és construir un petit parc temàtic. Volem que sigui un museu interactiu, no una sèrie de vitrines amb objectes a dins, totalment mortes i fora de context. Volem que la gent es mogui entre el que hi ha exposat i que experimenti. Per això ens agradaria poder reproduir vivendes africanes. Insisteixo en la paraula *vivenda* perquè sempre pensem en cabanes i això és un error. Estem localitzant una sèrie d'habitatges que són francament espectaculars que la gent ni s'imagina que són africans».

Valors africans

Al P. Calvera, una de les satisfaccions més grans que li produeix aquest museu és quan algun visitant li comenta: «No m'imaginava que Àfrica fos així.» Això és el que pretenen els combonians: possibilitar que la gent conegui el que és Àfrica i el que

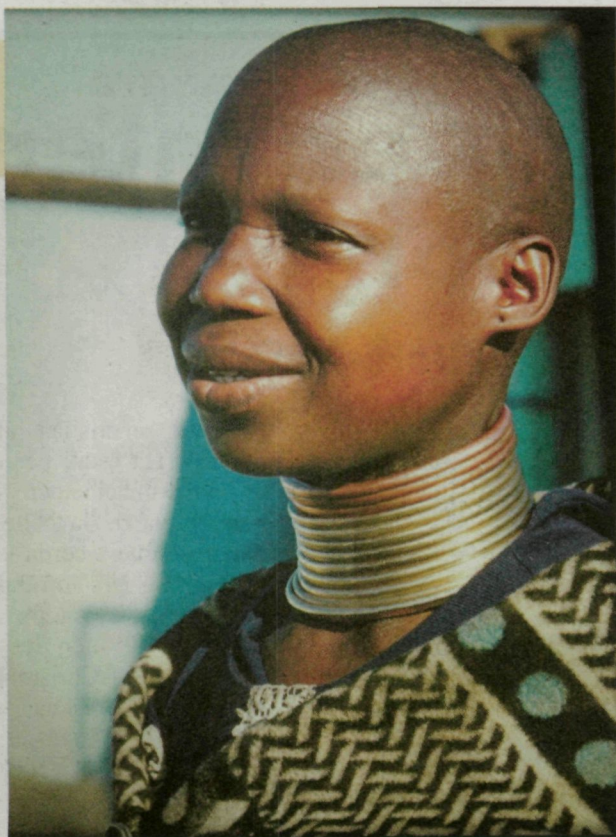
La vivenda «fula» és un dels de l'exposició.

El món vegetal també té el seu lloc al Museu Africà.

Val la pena descobrir la gran riquesa d'Àfrica.

atractius «slu» sbr
«dicio»

La dona africana, motor del continent.

No ens podem perdre el món de les màscares.

Vestit de núvia marroquí.

Conèixer per estimar

Daniel Comboni va dedicar tota la seva vida, de manera apassionada, a Àfrica i els africans. Va saber apreciar els valors d'aquells pobles i va denunciar la situació d'abandonament i explotació en què vivien. Els Missioners Combonians, fidels al carisma rebut, continuen treballant en l'evangelització d'Àfrica i, a través d'aquest museu, intenten presentar la realitat africana amb uns tresors culturals, humans i històrics que formen part del patrimoni de la humanitat. Molts cops les cròniques històriques no han fet justícia a Àfrica ni han tractat bé els africans, per ignorància o per conveniència. Avui són encara presents alguns tòpics i certes imatges de turisme i safari o de fams i pateres. Però Àfrica és molt més que això: un gran mosaic d'ètnies, cultures i llengües amb tota la riquesa que això comporta. Un museu com aquest no pot recollir tota la pluralitat cultural africana que engloba més de dos mil pobles diferents. Mira de ser una porta oberta per acostar alguns pobles i cultures d'Àfrica als visitants. Qui visiti aquest museu no tan sols tindrà accés a una realitat geogràfica i històrica, sinó que podrà entrar al món del quefer quotidià a través de l'artesanía, el treball o la religió. Aquest racó d'Àfrica a Barcelona pot ser de gran ajuda per començar a conèixer la complexa realitat africana, primer pas en el camí de la tolerància que porta al respecte, l'estimació i l'amistat.

Missioners Combonians

representa. «Nosaltres, el que volem no és presentar els contravalors, sinó els valors africans. Presentem què és Àfrica i què té Àfrica», assegura el director del Museu Africà.

Una part del museu està dedicada a l'Àfrica actual, l'Àfrica d'avui dia. De fet, aquesta és una secció que també es planteja ampliar de cara al futur perquè «Àfrica no és un continent sense cultura en el qual només hi ha manifestacions esporàdiques de folklore. Cal no oblidar que Àfrica és el bressol de la humanitat. Àfrica no és un continent en què hi va haver una gran cultura en el passat i el que hi ha ara són temptatives, uns intents d'acostar-se i imitar Occident. Àfrica no és així. Aquesta imatge que molta gent té és falsa», defensa el P. Calvera.

Aquest missioner combonià va arribar a Àfrica l'any 1984 i va passar cinc anys a Etiòpia; més tard, del 1993 al 2005, va ser destinat a Sud-àfrica. Després de disset anys a Àfrica, assegura que la troba a faltar i la recorda amb nostàlgia perquè una part molt important de la seva vida és allí. Per això, s'esforça per acostar aquest continent a la societat catalana, sobretot davant la realitat de la immigració. Segons el director del Museu Africà, «quan els missioners anem a Àfrica, hi ha gent que ens admira l'esforç que fem d'anar a una altra

cultura, aprendre una altra llengua, una altra forma de pensar, de menjar... això crea una aurèola a l'entorn del missioner. Però quan un nigerià, un congolès o un kenyà ve al nostre país, ha de fer el mateix esforç que nosaltres quan anem al seu, i ningú no se'n adona. Sembla com si ells no facin cap esforç».

Per aquest motiu el Museu Africà vol parlar dels valors, de la gran varietat de cultures que té Àfrica, de la riquesa que representa... aspectes que ens hem esforçat a oblidar. «El museu, d'una banda, ens ajuda a conèixer com és Àfrica; de l'altra, fa que els africans se sentin contents en descobrir que hi ha un espai on la seva cultura, vida, africanitat és presentada amb respecte, dignitat i parlant honestament dels seus valors.»

El Museu Africà és únic a Catalunya. L'afany per trencar barreres i acostar-nos als pobles, cultures i història d'Àfrica el fa especialment valuós, i ens convida, subratlla el director, a «escoltar el que ens diu el continent negre. Si escoltèssim el que Àfrica ens diu, el primer que descobriríem és que Àfrica ens parla de vida. Ens parla d'alegria, de joia, de sentit humanitari... tot això que hem perdut i que hem substituït per l'individualisme».

Rosa María Jané Chueca

L'Àfrica actual té molt a oferir.

MUSEU AFRICÀ DANIEL COMBONI

C/ Feliu i Codina, 59 - 08031 Barcelona
Tel. 934 278 577 / Fax 934 278 841
A/e: museuafrika@yahoo.es

El tema de l'esclavitud, present al museu.

Barcelona

«Benet XVI ha mostrat gran interès per l'Església de Barcelona»

■ Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Barcelona

Durant la primera quinzena de juny l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, ha viatjat en dues ocasions a Roma. La primera, del 31 de maig al 3 de juny, per participar en el II Congrés Mundial dels moviments eclesials i les noves Comunitats. La

segona, molt més solemne, va tenir lloc el 9 de juny passat amb motiu de l'audiència privada que li va concedir Benet XVI. A la seva tornada, Mons. Martínez Sistach explica en declaracions a *Catalunya Cristiana* les seves impressions.

—Quin ha estat el motiu de l'audiència amb el Sant Pare?

—Com a arquebisbe de Barcelona des de fa més d'un any he presentat al Papa la realitat pastoral de l'arxidiòcesi i de la nova província eclesiàstica de Barcelona. Vaig anar a veure el Successor de Pere perquè el Papa ha rebut la missió de confirmar en la fe els pastors i els fidels. El Sant Pare em va acollir amb molt d'afecte i cordialitat. He agraït moltíssim al papa Benet XVI que m'hagi concedit aquesta audiència privada. La mitja hora de conversa amb el Sant Pare va passar molt de pressa. El Sant Pare crea un clima de senzillesa i sinceritat i es fa molt proper.

—Ha mostrat interès el Papa per conèixer aspectes de la diòcesi de Barcelona?

—El Papa ha manifestat un gran interès per aquesta realitat eclesial i pel treball que s'hi està realitzant per part dels sacerdots i diaques, dels religiosos i religioses, i dels laics. El seu acolliment i l'interès que ha manifestat durant l'audiència posa en relleu la seva sol·licitud per a totes les Esglésies diocesanes i, en concret, per la de Barcelona. S'ha interessat especialment pels sacerdots, pel Seminari i la pastoral vocacional i la participació del laïcat en les tasques eclesials i la seva presència en el món. Li vaig fer ofrena de l'edició catalana de la seva encíclica *Deu és amor*, editada en la col·lecció Documents del Magisteri, promoguda pels bisbes de Catalunya. El contingut de la seva encíclica ha estat també objecte de la conversa. Ha rebut també amb interès i curiositat el llibre sobre la vida i obra d'Antoni Gaudí, i n'ha fullejat les pàgines. Li vaig fer esment que

dos dies abans de l'audiència el Patronat de la Sagrada Família va rebre el Premi Sant Benet, atorgat per la Fundació Vida i Família de Subiaco, que en la seva anterior edició li va ser concedit precisament a ell, aleshores cardenal Ratzinger.

—Personalment, quina impressió li ha causat a vostè la trobada?

—Una impressió immillorable. M'he sentit acollit i estimat, confirmat en la fe, l'esperança i la caritat pel Successor de Pere. Era ben conscient que aquest servei del Papa no és només per a mi sinó també per a tota l'Església de Barcelona.

—Ha agraït al Sant Pare les paraules que recentment va pronunciar en català?

—Evidentment. Va ser molt bonica i entranyable la deferència del Sant Pare parlant en català en aquella audiència del dimecres amb motiu del 20è aniversari del programa religiós *Signes del temps* de TV3. Cal agrair-ho molt.

—Pocs dies abans a l'audiència privada amb el Sant Pare vostè va participar a Roma en el II Congrés Mundial dels moviments eclesials i noves comunitats. Quins continguts es van tractar en aquesta trobada?

—Es va parlar molt de la realitat d'aquests moviments respecte de l'any 1998, en què se'n va celebrar el primer Congrés. Hi ha hagut un procés de madu-

Benet XVI amb Mons. Lluís Martínez Sistach.

ració, de major relació entre ells, de creixement en la consciència de complementarietat i de servei a la missió de l'Església. S'ha arribat ja a l'entrada dels fills dels primers membres d'aquests moviments. El congrés, celebrat del 31 de maig al 3 de juny, va congregar 300 participants representants de 100 moviments i comunitats. Jo vaig participar com a consultor del Pontifici Consell per als Laics. Va ser també molt important la trobada d'aquests moviments i comunitats amb el Papa durant la vetlla de Pentecosta a la plaça de Sant Pere. Més de 400.000 persones van participar en la vetlla de pregària.

—Quin ha estat el missatge que el papa Benet XVI els ha dirigit?

—El Papa va comentar el tema del congrés, que ha estat molt suggestiu: «La

bellesa de ser cristià i l'alegria de comunicar-ho.» Ha estat, per dir-ho breument, una aproximació al cristianisme des de la perspectiva de la bellesa, de l'estètica, dimensió que recorda les obres del gran teòleg Hans Urs von Balthasar. Durant el

congrés hi va haver ponències dels cardenals Christoph Schönborn, de Viena; Marc Ouellet, del Québec, i Angelo Scola, de Venècia. També es van celebrar taules rodones sobre la trobada amb la bellesa del Crist i del cristianisme i la manera de donar raó d'aquesta bellesa en el món d'avui. El Papa, en el seu missatge, va recordar que aquest congrés ha agafat com a lema una afirmació seva en l'homilia d'inici del pontificat: «No hi ha res més formós que haver estat assolits i sorpresos per l'Evangeli, per Crist. No hi ha res més bell que conèixer-lo i comunicar als altres l'amistat amb Ell.»

Benet XVI ha acollit els nous moviments i les noves comunitats amb el mateix afecte amb què els acollia Joan Pau II i ha dit que aquestes realitats «són avui un signe lluminós de la bellesa de Crist i de l'Església, la seva Esposa». Els ha dit que formen part de l'«estructura viva de l'Església». Els ha demanat i els ha agraït la disponibilitat a acollir les indicacions del Papa i dels bisbes de les diverses Esglésies locals i els ha dit també que confia en la seva prompta obediència. També ha agraït el seu compromís missioner en tots els àmbits de la vida, en especial en la promoció de les vocacions al sacerdoci ministerial i a la vida consagrada.

Samuel Gutiérrez

TORTOSA

Trobada sacerdotal amb el bisbe d'Osma-Sòria

TORTOSA.— Amb motiu de la proximitat de la solemnitat de Jesucrist Gran Sacerdot per sempre i de la memòria de sant Joan d'Àvila, el 5 de juny passat va tenir lloc la tercera trobada sacerdotal del curs 2005-2006 al Seminari Diocesà de Tortosa.

Presidits pel bisbe diocesà, Mons. Xavier Salinas, i acompanyats pel bisbe d'Osma-Sòria, Mons. Vicente Jiménez, una vuitantena de sacerdots es van reunir per celebrar l'Eucaristia, reflexionar sobre la realitat pastoral actual i algunes formes d'acció en el nostre context, i compartir plegats un àpat de germanor.

Mons. Salinas va ser l'encarregat de presentar el tema de la jornada i el ponent. Davant la disminució considerable de clergat i de la manca de vocacions al ministeri sacerdotal, la diòcesi d'Osma-Sòria està assajant una nova manera de servir les múltiples, minvades i dispersades parròquies que té. L'eina pastoral que s'està iniciant són les unitats d'acció pastoral: una concentració de parròquies que són servides per un equip de sacerdots.

La trobada va aplegar uns vuitanta preveres.

Amb un programa que prèviament es presenta als fidels, els capellans celebren les eucaristies dominicals i ofereixen els diversos serveis parroquials necessaris en uns llocs determinats i en els temps concretats en els programes que s'han presentat.

La ponència de Mons. Jiménez va girar al voltant d'aquest tema i de la forma concreta com ho realitzen a la

seua diòcesi. Les seves paraules van estar amarades en tot moment d'un profund calat teològic. Va conjuminar el pensament teològic amb la pastoral concreta i senzilla de la vida quotidiana i de la necessitat d'una diòcesi eminentment rural. Des d'aquesta perspectiva va anar exposant els pressupostos d'aquest tipus d'acció, els fonaments teològics, humans i espirituals, que són les condicions necessàries perquè aquest tipus d'acció pugui donar fruit. També va explicar casos concrets de la seva diòcesi i experiències viscudes al llarg del temps.

La missa concelebrada posteriorment va ser presidida pel mateix bisbe d'Osma-Sòria i concelebrada pel bisbe de Tortosa i una vuitantena de membres del presbiteri diocesà. En l'homilia, el bisbe Jiménez va recordar, insistir i animar la pastoral vocacional sacerdotal com a eix central de la pastoral diocesana. «És un do de l'Esperit —va dir—, a qui li hem de demanar amb la nostra pregària aquest regal imprescindible per a l'Església de les vocacions sacerdotals.» (V.M.C.)

Girona

Els laics prenen la paraula

■ Celebració de la Jornada diocesana d'Apostolat Seglar

GIRONA.— Un centenar de persones van assistir a la Jornada d'Apostolat Seglar que es va celebrar el 3 de juny passat, vigília de la Pentecosta, a l'església de Santa Susanna del Mercadal de Girona. La trobada, organitzada per la Delegació d'Apostolat Seglar, va comptar amb la presència del bisbe Mons. Carles Soler i Perdigó. La jornada estava pensada per a tots aquells laics i laiques implicats en la vida de les delegacions diocesanes i dels moviments apostòlics, els membres dels consells pastorals i d'economia, els catequistes, els animadors de la litúrgia, els membres dels equips de Càritas i, en definitiva, totes les persones que fan possible la vida de les parròquies, de les agrupacions parroquials i dels arxiprestats.

La Jornada d'Apostolat Seglar va centrar enguany el seu interès en el Concili Vaticà II. Mn. Joan Busquets va protagonitzar la comunicació principal mentre Montse Julià, Eva Ribot, Carles Oller i Jordi Girbau participaven més tard en una taula rodona moderada per Salvi Castro, a través de la qual es van explicar algunes de les seves experiències d'Església viscudes en parròquies, moviments o delegacions.

Ricard Riuró, membre del Consell de la Vicaria per a la promoció i coordinació de l'apostolat dels laics, va presentar la Jornada. Després d'unes paraules de benvinguda i d'agraïments a tots els presents va justificar la raó de fer una jornada on el tema a tractar era el Concili Vaticà II. Ho va fer recordant un text del decret del mateix Concili sobre l'apostolat dels laics: «L'apostolat dels laics és encara més urgent pel fet que l'autonomia de molts

Salvi Castro, al centre, moderador de la taula rodona presentant els diferents ponents.

camp de la vida humana ha crescut molt, però de vegades amb cert distanciament de l'ordre ètic i religiós i amb greu perill de la vida cristiana. A més, en territoris on els sacerdots són molt pocs l'Església amb prou feines podria ésser present i activa sense l'actuació dels seglars.»

«L'apostolat individual i l'associat dels laics és imprescindible per a la presència evangelitzadora de l'Església, com a membres corresponsables i com a cristians en la societat», va assegurar també Ricard Riuró.

Va ser Mn. Joan Busquets qui va parlar dels ressò i de la significació del Vaticà II, de l'esdeveniment del Concili i dels seus objectius. Mn. Busquets va glossar la figura del papa Joan XXIII i va comentar la cronologia del Concili i el seu funcionament. Va acabar comentant els documents conciliaris, les seves aportacions a l'Església i fent balanç dels seus resultats sense obviar les dificultats per les quals va passar.

Aquest plantejament de Mn. Busquets va donar peu a la intervenció dels quatre ponents a la taula rodona, que van ajustar les seves experiències personals als fruits del Concili. Montse Julià, catequista, do-

nava importància a la paraula de Déu: «Aprofundir en l'evangeli pot ajudar els nois i noies a un millor coneixement de Déu i de Jesús.» El diàleg amb el món va centrar la intervenció de Carles Oller, membre del Consell diocesà de Pastoral, que va parlar del paper de l'Església en el món d'avui i de com afrontar alguns dels problemes més urgents, com ara el matrimoni i la família, la promoció del progrés cultural, la comunitat política i la construcció de la pau. Eva Ribot va comentar la importància de tastar l'experiència profunda de Déu com algú que irromp en la nostra vida i que ens convida a comprometre'ns pel Regne de Déu. L'ecumenisme a partir del Vaticà II va ser l'aportació de Jordi Girbau, que va comentar els possibles mitjans i camins per a l'ecumenisme, i va donar compte dels seus avenços i de l'estat actual de la situació.

La taula rodona va resultar per a tots els assistents molt enriquidora i va donar peu tot seguit a un interessant col·loqui. La Jornada va acabar amb la celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe de Girona, Mons. Carles Soler i Perdigó.

Carles Sánchez

125 anys del Col·legi Sant Josep de La Salle de Cassà de la Selva

El bisbe Soler va presidir la cloenda de l'aniversari.

CASSÀ DE LA SELVA.— El dia 19 de març del 1881 s'obrien les portes a Cassà de la Selva del Col·legi Sant Josep, regentat pels germans de Sant Joan Baptista de La Salle. Era el cinquè col·legi que la congregació posava en marxa a Catalunya i a Espanya.

En el 125è aniversari d'aquesta efemèride, el Col·legi Sant Josep ha volgut celebrar durant el curs diversos actes lúdics, culturals i religiosos. Un dels més emotius va tenir lloc precisament el 19 de març passat, amb una gran festa dedicada als ex alumnes de més de 80 anys. La celebració va començar amb un ofici solemne a la parròquia de Sant Martí, concelebrat pel rector, Mn. Pere Casals, i Mn. Miquel Bosch, ex alumne i fill del municipi. Al final, la coral Bell Ressonó va cantar l'himne de La Salle, que justament va ser estrenat a Cassà l'any 1900 per l'Orfeó Català. Ja al col·legi, el president del patronat, Josep Maymí, el director del centre, Josep Solsona, i l'alcalde de Cassà, Antoni Baulida, van destacar la tasca feta pel col·legi al llarg

de 125 anys. Actualment l'escola Sant Josep és el centre més important de la població. Finalment es va fer un homenatge als més de 80 alumnes d'edat superior als 80 anys i es va tancar la festa amb un dinar de germanor.

La cloenda de l'aniversari de la presència lasal·liana a Cassà va tenir lloc el 4 de juny passat amb una nova eucaristia solemne a l'església parroquial, presidida aquesta vegada pel mateix bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, acompanyat de Mn. Pere Casals i sis sacerdots més, exalumnes i fills de Cassà de la Selva. Acabada la missa va ser inaugurat un monument en una cruïlla prop del col·legi que porta per títol *Pilar de la joventut*. La jornada es va tancar amb un dinar de germanor al qual van assistir més de 350 comensals. Com a record de l'efemèride també s'ha organitzat una exposició de fotografies i s'ha elaborat un llibre, amb molt material fotogràfic, que explica bona part dels 125 anys d'història del Col·legi Sant Josep de Cassà de la Selva. (Josep Bosch i Mercader)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Lleida

Josep Vicent Forner, nou diaca permanent

■ El jove ministre és membre cèlibe del Seminari del Poble de Déu

Alguns moments de la cerimònia d'ordenació.

LLEIDA.— La catedral de Lleida va acollir en la tarda del Diumenge de Pentecosta l'ordenació com a diaca permanent de José Vicent Forner Calpe, més conegut com «Josevi», del Pont de Suert, a l'arxiprestat de la Ribagorça. De 32 anys d'edat, és oriünd de Betxí (Castelló) i membre cèlibe del Seminari del Poble de Déu. El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va presidir l'Eucaristia, concelebrada per una quarantena de preveres diocesans i altres vinguts de les diòcesis de la Seu d'Urgell i de Barcelona.

Molt significativa va ser la participació de set diaques permanents, dos d'ells de la diòcesi de Lleida, i de cinc més procedents de les diòcesis de Tarragona, Barcelona, Sant Feliu i Vic. Aquest darrer, Mn. Oriol Pallàs, secretari del bisbe Romà Casanova, va actuar com a diaca concelebrant. Van assistir-hi també com a diaques Josep M. Novell i Joaquim Blas, ordenats a Lleida el 28 de maig passat.

La celebració va ser solemnitzada per les veus de 70 cantaires, components del Petit Cor de la Catedral de Lleida, i dels cors parroquials del Pont de Suert i Vilaller i de les corals Veus del Pont i Gent Gran, sota la direcció de Mn. Joaquim Mesalles, mestre de capella de la catedral de Lleida.

La missa d'ordenació va congrega un gran nombre de fidels, molts d'ells proce-

deïts del Pont de Suert i Vilaller, i de tot l'arxiprestat de la Ribagorça. També hi van assistir familiars i amics de l'ordenand procedents de Castelló, Vila-real i Betxí, el seu poble natal. En els primers bancs de la catedral hi havia la família més directa de Josep Vicent: el seu pare, la seva germana i una tia religiosa, acompanyats d'altres familiars.

Moments abans de l'homilia, el diaca permanent Plàcid Burgués cridà pel seu nom el candidat. Mn. Jaume Montaña, responsable del diaconat permanent de la diòcesi de Lleida, va demanar a Mons. Ciuraneta la seva ordenació, i dos catequistes i la fundadora i presidenta del Seminari del Poble de Déu, Lourdes Campi, van donar testimoni per ratificar-ne la petició.

Mons. Ciuraneta es va referir en la seva homilia al diaconat permanent com a «sagrament, un ministeri de caritat i de servei». I al diaca com a «servidor dels pobres». Adequant-se a Josevi li va dir: «L'Església et crida, a més, al servei de la paraula i de l'altar.» El bisbe de Lleida va afirmar també que no es pot reduir el significat del sagrament del diaconat al fet del que pot o no pot fer: «Cada ministeri, servei, vocació i carisma té el seu origen en Déu i el camp específic de la seva actuació. Un diaca permanent no és un prevere rebaixat, ni pot suplir el ministeri dels preveres. El diaca tampoc no és un laic promocionat, per acaparar el treball apostòlic dels laics.» Mons. Ciuraneta va convidar el candidat a diaca a pregar amb insistència: «La pregària forma part del teu ministeri i com a diaca de Jesucrist, mira l'exemple de la serventa del Senyor, la Verge Maria. En ella trobaràs un model perfecte de servei.»

A continuació, seguint el ritu d'ordenació, Josep Vicent va fer promesa davant del bisbe de «guardar, predicar i viure l'Evangeli», es van cantar les lletanies dels sants amb l'ordenand prostrat a terra

i Mons. Ciuraneta li va imposar les mans mentre feia l'oració consecradora. Finalment va lliurar-li el llibre dels Evangelis: «Que des d'ara has de viure, proclamar i ensenyar.»

El nou diaca va actuar com a tal, assistint tot seguit el seu bisbe en l'Eucaristia. Finalitzada la celebració, va dir unes paraules d'acció de gràcies, en què manifestava el seu goig i es posava al servei dels fidels i en mans de Déu.

Josep Vicent exercirà el seu ministeri diaconal a l'arxiprestat de la Ribagorça, on ha col·laborat fins ara en les tasques pastorals i treballant com a professor de Religió a l'IES Pont de Suert. El rector Mn. Daniel Gómez va manifestar la seva satisfacció per l'ordenació, que va qualificar de «molt viscuda, festiva i familiar».

Amb aquesta nova incorporació, la diòcesi de Lleida compta actualment amb quatre diaques permanents. Els altres tres són Plàcid Burgués, ordenat l'any 1984; Miquel Mateu, ordenat l'any 1992, i Anton Ruiz, actual delegat diocesà de Vocacions, que va ser ordenat en la festa de Sant Josep de l'any passat.

Jordi Curcó

Fotos: MCS bisbat de Lleida

Conveni entre les voluntàries vicencianes i "la Caixa"

LLEIDA.— El 23 de maig va tenir lloc a Lleida l'acte de signatura d'un conveni de col·laboració de l'Obra Social de "la Caixa" amb les Voluntàries Vicencianes, pertanyents a l'obra de Sant Vicenç de Paül.

Josefina Sanabra, en nom de les voluntàries, va signar el conveni a través del qual l'entitat financera formalitza un donatiu de 6.100 euros. Aquest donatiu s'invertirà en atencions culturals i educatives destinades als infants que cada tarda acudeixen al centre de la parròquia de Sant Andreu, ubicada al carrer Cavallers, al rovell de l'ou del centre històric de la ciutat de Lleida. El centre atén molta població d'immigrants, amb necessitats de tot tipus.

En aquest centre de Sant Andreu, els infants reben suport per a la seva formació escolar, reforcen la seva instrucció i també reben orientació educativa. La quan-

titat assignada es destinarà especialment a l'adaptació i adequació de les aules, a l'adquisició de material escolar i també, a alguna sortida de caràcter lúdic i didàctic.

lia de la parròquia de Sant Andreu i al mateix temps col·laborar en el progrés social del barri més antic de la ciutat de Lleida. (J.C.)

Foto: MCS bisbat Lleida

La voluntària vicenciana Josefina Sanabra, en el moment de signar el conveni.

Terrassa

Aposta clara per la gent gran

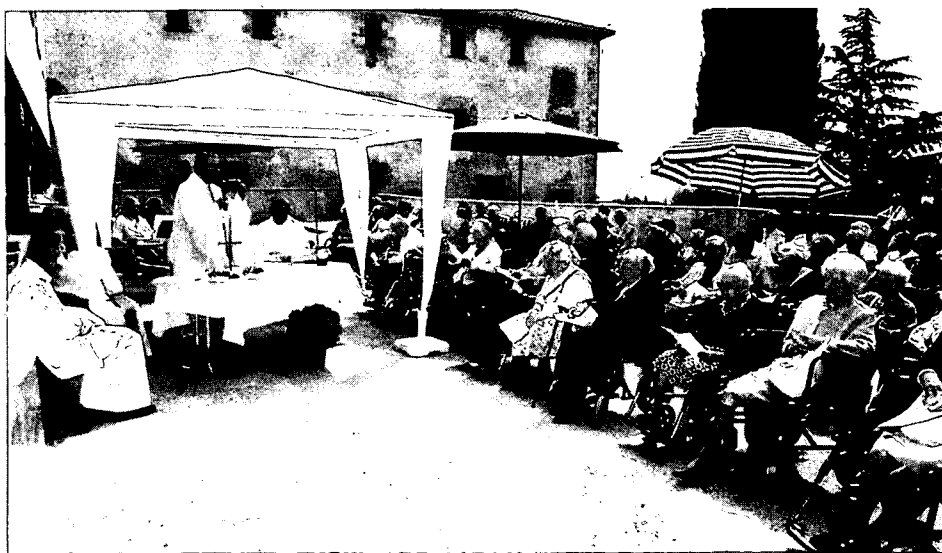
■ El bisbe de Terrassa ha beneït recentment dues residències d'ancians

TERRASSA.— Des de la seva arribada al nou bisbat de Terrassa, ara fa dos anys, Mons. Josep Àngel Saiz ha mostrat un gran interès per les persones grans. Aquest col·lectiu ha esdevingut per al bisbe un repte important pel que fa a l'atenció pastoral. Sense anar més lluny, durant el mes de maig passat Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va visitar i beneir dues residències al Vallès Oriental en les quals la presència de l'Església és prou significativa.

El dissabte 13 de maig a les 6 de la tarda Mons. Saiz es va fer present a la residència Santa Susanna, a Caldes de Montbui, per beneir la remodelació de les seves instal·lacions. Es tracta d'una institució que data de l'any 1386 i que es troba profundament arrelada a la vila de Caldes de Montbui. El Patronat de la Fundació està presidit per l'alcalde de la vila i el rector de la parròquia n'és el vicepresident. La residència es troba plenament vinculada a la vida de la parròquia, s'hi celebra l'Eucaristia regularment i els assistents tenen atenció espiritual tant per part del mossèn com dels membres de la pastoral de la salut de la parròquia.

La residència acull actualment més de 150 persones entre residents i persones d'assistència diària. Realitza una activitat assistencial que té com a objectiu l'atenció integral des d'un punt de vista físic, emocional, social i espiritual, tant del pacient com de les famílies.

Mons. Josep Àngel Saiz va beneir les instal·lacions i tot seguit va visitar tota la

Mons. Saiz va presidir l'eucaristia a la residència Francesca Roig.

residència. El bisbe va tenir l'oportunitat de saludar els residents personalment. Va compartir amb ells una llarga estona i es va interessar per la situació personal de cadascú. Un moment especialment emotiu va ser quan un dels residents va lliurar-li un llibre amb les signatures i dedicatòries de tots els assistents. Mons. Saiz va visitar també la capella de la residència, on va pregar uns moments, i finalment es va reunir amb els membres del Patronat de la Fundació Santa Susanna.

El dissabte dia 20 de maig Mons. Saiz Meneses va tornar a dedicar gran part de la jornada a la gent gran. El bisbe va celebrar l'Eucaristia i va beneir la residència Francesca Roig, que forma part del Casal de la Visitació, a l'Ametlla del Vallès. La residència havia estat beneïda l'any 1978 pel cardenal Narcís Jubany, aleshores arquebisbe de Barcelona, i estava regentada per l'Obra de la Visitació de Nostra Se-

nyora. L'any 2002 la institució va fer la cessió de la residència a la Fundació Antònia Roura, de la parròquia de Sant Esteve de Granollers, com a signe de la continuïtat de la seva obra en el Casal de la Visitació, tot atenent l'esperit fundacional.

La Fundació Antònia Roura ha fet enguany els 25 anys de la seva creació i està formada per dues residències, la de la

Mare de Déu de Lourdes a Granollers i la Francesca Roig a l'Ametlla. Entre les dues atenen més de 150 ancians. A més dels treballadors i hi ha un nombre important de voluntaris que hi col·laboren. La Fundació va néixer gràcies a la iniciativa de cristians de la parròquia de Sant Esteve de Granollers que vivien la preocupació per les persones grans que es trobaven desateses. Antònia Roura ha estat l'ànima de la institució, juntament amb els diversos rectors de la parròquia.

Mons. Josep Àngel Saiz va celebrar la missa a les 11 del matí amb tots els assistents i els col·laboradors de totes dues residències i a continuació va beneir els locals de la residència. A l'homilia va tenir paraules de proximitat cap a les persones grans i va recordar la figura de Joan Pau II. També es va fer ressò de l'encíclica *Déu és amor* de Benet XVI, en la qual s'expressa el veritable sentit de la caritat cristiana, que també representa la Fundació Antònia Roura. Posteriorment va visitar les obres de remodelació que s'han realitzat recentment i va compartir l'estona amb tots els residents. La jornada es va tancar amb un dinar de germanor al qual també va assistir el bisbe Saiz. (C.C.)

Jornada Pro Orantibus amb les carmelites descalces

LA ROCA DEL VALLÈS.— Amb motiu de la Jornada Pro Orantibus, que l'Església dedica en el dia de la Santíssima Trinitat als religiosos i religioses de vida contemplativa, el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, va celebrar l'11 de juny passat l'eucaristia amb la comunitat de carmelites descalces del monestir de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Josep Oriol, a la Roca del Vallès. Al mateix temps, el bisbe va aprofitar la celebració per inaugurar en aquest mateix monestir els actes del centenari de la mort de la beata Isabel de la Trinitat, carmelita francesa que va morir als 28 anys al Carmel de Dijon després d'una intensa vida espiritual centrada en la contemplació de la Santíssima Trinitat. (C.C.)

Segon aniversari de la creació de la diòcesi

TERRASSA.— El 15 de juny passat la diòcesi de Terrassa va celebrar amb joia el segon aniversari de la creació del bisbat. El bisbe Saiz havia convidat dies abans preveres, diaques, religiosos i agents de pastoral a «donar gràcies a Déu perquè amb la seva providència va guiant els nostres passos». Mons. Josep Àngel Saiz va presidir també a la catedral del Sant Esperit una solemne missa d'acció de gràcies. «Dono gràcies a Déu —va afirmar

durant la celebració— per tantes i tantes persones que vaig coneixent i que des dels seus llocs de compromís i de treball són presència d'Església en situacions no sempre fàcils i a vegades adverses.» També va recordar i agrair el treball de reflexió que s'està fent per elaborar el primer pla pastoral diocesà que aviat es posarà en marxa. Aquest document, ja gairebé enllestit, haurà d'orientar la tasca diocesana en els pròxims anys. (C.C.)

Montserrat

Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia

MONTSERRAT - ESTIU 2006

Direcció musical

I Trobada: del 24 al 29 de juliol EDUARD VILA

II Trobada: del 31 de juliol al 5 d'agost RAÛL MARTÍNEZ

III Trobada: del 7 al 12 d'agost MONTSERRAT VIRGILI

IV Trobada: del 21 al 26 d'agost ALFRED CAÑAMERO

A totes les trobades, instructors adjunts:
GREGORI ESTRADA I ANDREU M. MARTÍNEZ

PONÈNCIA

Concili Vaticà II: vivència litúrgica a Montserrat
per BERNABÉ DALMAU

TROBADA GENERAL

a Eivissa
4 i 5 de novembre del 2006

MATRÍCULA:

270 euros

termini d'inscripció: 30 de juny del 2006

Informació:

Secretaria d'Animadors de Cant per a la Litúrgia
08199 Montserrat (Barcelona) El Bages
Tel. 938 777 766 (de 17.00 a 18.00 h) - Fax: 938 777 762
trobadescant@abadiamontserrat.net

El codi Da Vinci

L'entrellat d'un «codi»

És indubtable que el llibre de Dan Brown titulat *El codi Da Vinci* (original anglès, 2003) s'ha convertit en un fenomen de masses d'àmbit mundial i que la versió cinematogràfica de la novel·la n'augmentarà encara més la difusió. No tinc pas la intenció d'analitzar els motius sociològics d'aquest boom editorial ni de valorar la novel·la com a producte literari ni el film com a producte audiovisual. La cultura globalitzada en la qual ens movem ens ofereix moltes sorpreses. És obvi, amb tot, que els judicis dels crítics i els gustos del gran públic no sempre coincideixen. De fet, en aquest cas són diametralment oposats. Les reticències notòries cap a la novel·la dels primers contrasten amb l'acollida entusiasta —i, en no pas pocs casos, obsessiva— que ha trobat entre el lector mitjà. Per què tant d'entusiasme davant d'un text que molts llegeixen com si fos un text canònic; verac i normatiu?

Dubto que el Sr. Brown es proposés escriure un text amb pretensions de passar a la història de la literatura. Més aviat el seu punt de partida era doble: comercial i ideològic. Volia que molta gent comprés el seu producte, i ho ha aconseguit. Amb una fórmula sincrètica, d'estètica new age,

pròxima a una mena de gnosticisme reciclat, Brown ha sabut escriure un text fluid que desenvolupa una trama de suspens agradable, i s'adapta així perfectament a les expectatives del lector mitjà actual, un lector decididament light. D'altra banda, l'adscripció de l'autor resulta significativa. Brown es mou en un cercle d'intel·lectuals WASP, adeptes de l'anomenada «religió patriòtica americana» i practicants d'un cert anticatolicisme, que, a parer seu, seria «l'últim prejudici acceptable». N'hi ha prou de recordar que *El codi* desenvolupa la caricatura, «políticament correcta», d'una obscura jerarquia eclesiàstica que pretendria dominar el món, sota l'ombrívola i fins i tot sanguinària acció d'alguns membres conspicus de l'Opus Dei.

Temes populars

A més, els ingredients de la fórmula utilitzada per Brown recullen els temes més populars de la koiné cultural que avui es consumeix: l'art, l'edat mitjana, l'esoterisme, la documentació secreta, el feminisme radical, el cristianisme i l'Església catòlica com a institució sinistra. I al centre de l'oferta, com a guinda del pastís, una exitosa «transgressió»: la suposada des-

cendència carnal de Jesús i Maria Magdalena l'última baula de la qual seria precisament (!) l'heroïna de la novel·la. Aquesta seria la «veritat alternativa» que desemmascaria per fi la «veritat oficial»: Brown es convertiria així en el paladí valent de la «veritat» sobre Jesús, fins ara acuradament ocultada —sense reparar en mitjans— per una Església temerosa de perdre el seu poder. Amb les seves recerques de documents antics fins ara no publicitats, el Sr. Brown hauria aconseguit desmentir la conspiració que ocultava la «veritat» i domesticava milions d'ingenus cristians.

Per regla general, la credulitat és enemiga de la ciència històrica, ja sigui la credulitat del carboner —creient a ulls clucs—, ja sigui qualsevol altra credulitat, també la de la persona que considera *El codi Da Vinci* com l'evangeli autèntic. Ni una cosa ni l'altra. La fe cristiana, i per tant qualsevol fe religiosa, no tem la història, ni els documents antics, ni la veritat; al contrari, desitja la veritat, la cerca i la necessita, ja que la fe s'orienta precisament al repòs en la veritat. El creient no és doncs un crèdul, i per això mateix vol donar raó de la seva fe, sense amagar el cap sota l'ala, sense perdre's en cap regne de confusió. Naturalment, es demana la mateixa honradesa intel·lectual a qualsevol proposta, també a la del Sr. Brown.

El codi Da Vinci no és una novel·la històrica, basada en fets reals, encara que es presenti com a tal. Així, a la primera pàgina, i sota l'epígraf «fets reals», l'autor afirma: «El Priorat de Sió —una societat secreta europea fundada l'any 1099— és una organització real.» No és veritat. Aquesta societat es va fundar el 7 de maig del 1956 a St. Julien-en-Genevois (França), i no té res a veure amb els templers. Una mica més avall, Brown escriu que l'any 1975 la «Bibliothèque Nationale de Paris va descobrir uns pergamins que es coneixen amb el nom de *Les Documents Secrets*, en els quals apareixen diversos noms del Priorat de Sió inclosos els de Sir Isaac Newton, Botticelli, Victor Hugo i Leonardo da Vinci». No és veritat. Aquests documents van ser fabricats, entre altres, per Pierre de Plantard, mort l'any 2000, després d'haver-ne confessat la falsificació a diverses persones.

Naturalment, com ja hem indicat, el punt central de la trama argumental d'*El codi Da Vinci* consisteix en la suposada relació sexual entre Jesús i Maria Magdalena, els plançons dels quals perdurarien fins al dia d'avui. Brown cita dos textos gnòstics, l'Evangeli de Felip (n. 55) i

Dan Brown.

l'Evangeli de Maria [Magdalena] (n. 18), on s'afirma que Jesús solia besar aquesta deixeblla. La pregunta és la següent: aquests dos textos han de ser interpretats literalment o al·legòricament? Llegits en els seus contextos respectius, està clar que la figura de «Jesús» no és en ells un mer personatge històric sinó el prototipus de l'ésser espiritual i perfecte que concep i dona a llum un ésser imperfecte, representat per «Maria» (dualitat masculí-femení). Així doncs, el gnòstic abandona la imperfecció i queda ple de saviesa i llum; el bes és la imatge que serveix per expressar aquest engendrament espiritual. D'aquí

que en el mateix Evangeli de Felip s'afirmi: «Nosaltres [els gnòstics, els espirituals, els perfectes] ens besem mútuament, i som concebuts per la gràcia que es troba en cadascú» (n. 30). Dificilment, doncs, els dos textos esmentats poden justificar una relació carnal de Jesús i la Magdalena ni una hipotètica descendència de tots dos. El Sr. Brown estira la corda però li queda clarament curta.

Els debats sobre *El codi* no han conclòs. En qualsevol cas, com va afirmar el primat anglicà R. Williams a la seva homília del dia de Pasqua predicada a la catedral de Canterbury, aquest fenomen cultural significatiu estimula la reflexió sobre la base històrica de la fe cristiana: Jesús va ser un personatge de carn i os, no un mite ahistòric, un mer ésser espiritual. La seva humanitat va passar per l'amistat concreta amb els pobres i els necessitats de sentit, i va culminar amb una mort en creu el dia 7 d'abril de l'any 30 dC. Allí va tocar fons la seva solidaritat amb tots, els perfectes però també els imperfectes, i per això la seva resurrecció ressuscita qualsevol mort. Aquest és el punt central del cristianisme. Naturalment, no és aquest el centre de la novel·la del Sr. Brown.

Armand Puig i Tàrrach

Professor del Nou Testament a la Facultat de Teologia de Catalunya

Festa del Sagrat Cor de Jesús

Juny 2006

Temple
del Sagrat Cor de Jesús
del Tibidabo

El Temple del Tibidabo, que il·luminat per la nit és far espiritual de referència per a tota Barcelona i el seu entorn, guarda en el seu interior el misteri central de la nostra fe: la presència real eucarística del Senyor, exposat sense interrupció, dia i nit, des de juny del 1966. **Tu també estàs cridat per Déu a participar a l'Adoració Eucarística**, implorant per a tots els nostres germans, els homes i per a desagreguar el Senyor pels pecats que contra Ell fem.

Truca'ns al telèfon 934 175 686 o al 934 174 904 i inscriu-te en qualsevol torn de l'Adoració. El Senyor t'espera.

Dia 23 de juny, divendres

Solemnitat del Sagrat Cor de Jesús

A les 19 hores.

Missa Concelebrada i Benedicció a la Ciutat, per Mons. Joan Martí Alanís, Arquebisbe emèrit d'Urgell

Acabada l'Eucaristia hi haurà un refrigeri per als assistents

A les 23 hores.

Vigília Extraordinària de l'Adoració Nocturna

Dia 25 de juny, diumenge

Celebració Eucarística i Acte de Consagració de les Famílies al Sagrat Cor de Jesús, presidida pel senyor Bisbe Auxiliar Mons. Joan Carrera

Acabada la celebració, convivència familiar i refrigeri

ASAC, apassionats dels cactus

■ L'Associació d'Amics dels Cactus celebra el desè aniversari

Aquelles persones que els agradin les plantes, segur que troben apassionant el cultiu de cactus, amb la seva gran varietat de formes i una floració espectacular. ASAC així ho afirma convençuda i té com a objectiu fomentar el coneixement i el cultiu d'aquest tipus de plantes. Ofereix

una revista trimestral especialitzada, un local social obert cada dimecres, una biblioteca, una videoteca i una pàgina web, un gran nombre d'activitats relacionades amb el món dels cactus (tallers, conferències, excursions, etc.) i sobretot, gent entusiasta per compartir l'afició.

Són molts els qui creuen que els cactus són les plantes ideals perquè no necessiten cap atenció. Els compres, els col·loques i te'n oblides. No cal ni regar-los, perquè com que ja emmagatzemen ells mateixos l'aigua que necessiten... I no és així, i si no que els ho preguntin a alguns dels membres de l'Associació d'Amics del Cactus i Altres Suculentes (ASAC). Cada cactus és diferent, però generalment la majoria necessiten ser regats durant els mesos d'estiu i no els en cal a l'hivern. Però el que molta gent no sap és que això depèn de si la planta procedeix de l'hemisferi nord o de l'hemisferi sud i que no només es tracta d'aportar-li aigua, «cal cuidar-lo, respectar-lo i observar-lo molt; això darrer és molt important», afirma el president d'ASAC, Ferran Betrian.

Tot va començar quan un petit grup de persones es va adonar que coincidien cada cap de setmana en el mateix establiment de venda de cactus. Allà xerraven i intercanviaven impressions i consells. Quan van arribar a ser deu persones, van decidir constituir-se en associació. El 1996 va néixer ASAC.

Avui els aficionats als cactus són 225 i encara que la majoria són d'origen català, ASAC té membres en altres llocs de l'Estat espanyol, a Amèrica Llatina i a Suïssa. «El soci de Suïssa és molt important perquè és un cactòleg reconegut internacionalment i ha escrit diversos llibres. S'hi va interessar perquè en una de les portades de la nostra revista va veure un cactus molt important. Li va agradar la nostra publicació, es va informar sobre nosaltres, es va comprar tota la col·lecció de la publicació i s'ha fet soci», explica orgullós Ferran

Foto: Ferran Betrian

Alguns dels membres de l'associació durant la seva visita als Vivers de Cact'Eus l'any 2004.

Foto: Consuelo Chaves

Els socis exhibeixen les millors plantes de la seva col·lecció particular en una exposició anual.

Betrian. Segons afirma, ASAC és la millor associació existent a Espanya pel que fa a plantes suculentès o també anomenades plantes crasses. Les plantes suculentès són les que poden emmagatzemar aigua, ja sigui a través de la fulla o de l'arrel. Tots els cactus són plantes suculentès, però no totes les suculentès són cactus.

El 99,9% de les diverses espècies de

cactus procedeix del continent americà i les plantes suculentès es poden trobar també en diverses zones de continent africà, explica Betrian, que assegura que cada dia apareixen espècies noves. Fins i tot confessa que alguns dels seus socis hi estan molt interessats i practiquen el creuament d'espècies diferents.

Activitats

ASAC és una associació sense ànim de lucre que té com a objectiu fomentar el coneixement i l'estudi de les plantes suculentès, i afavorir en els seus associats nacionals i internacionals l'intercanvi de material i informació. Fan reunions un cop per setmana, per a tot hom que hi estigui interessat, els dimecres no festius de 19 a 21 hores. I una altra de mensual de 10 a 13 h en el local social. A les reunions posen en comú les seves experiències, fan tallers pràctics de sembra, cultiu, malalties i plagues, gas-

tronomia, fotografia, etc. Periòdicament fan visites a viviers, col·leccions privades i jardins botànics a Catalunya, a l'Estat espanyol i fins i tot a l'estranger. A més organitzen xerrades i conferències sobre temes específics, com ara la fotografia de plantes o l'aprofundiment en un únic tipus de cactus.

Igualment organitzen un concurs fotogràfic entre els socis i una exposició anual a l'Hivernacle del Parc de la Ciutadella de Barcelona. L'exposició es divideix en dues parts: una amb un tema especialitzat, com ara un determinat grup de suculentès; i una altra on s'exposen els millors exemplars dels mateixos socis, les plantes més espectaculars, grans o estranyes.

A més de tot això, ASAC publica trimestralment la seva revista, anomenada *Suculentas*. Les seves 32 pàgines inclouen articles interessants, fotografies en color, informació de les activitats de l'associació, comentaris d'espècies, entrevistes a socis i filatèlia. «Està molt ben catalogada internacionalment i hem aconseguit intercanviar-la amb les associacions de Llatinoamèrica, Txèquia, Romania, Itàlia i Alemanya», explica el president de l'entitat.

A més, aquesta associació ha constituït amb el pas dels anys una destacada biblioteca especialitzada en plantes crasses o suculentès. Es troba en ampliació constant i posa a disposició de la persona interessada llibres, revistes i vídeos relacionats amb aquest tipus de plantes.

Consuelo Chaves

ASAC

HOTEL D'ENTITATS SANFELIU
PASSEIG DELS CIRERERS 56-58
08096 L'HOSPITALET DE LLOBREGAT
TEL. 933 387 915 - 699 956 516
FAX 933 388 498
www.asac-cactus.com

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

societat

Sant Egidi reclama la nacionalitat espanyola per als nens estrangers

■ La comunitat va organitzar una festa-manifestació al parc de la Ciutadella

El moviment el País de l'Arc Iris agrupa més 50.000 nens i adolescents d'arreu del món.

Nens i joves van compartir balls, jocs i cançons al parc de la Ciutadella.

BARCELONA.— El moviment de joves el País de l'Arc Iris, juntament amb els grups Gent de Pau i Joves per la Pau, va organitzar una festa-manifestació per donar suport i difondre la campanya «Jo també sóc d'aquí», de la Comunitat de Sant Egidi. Reclamen una

reforma del Codi Civil perquè els nens i nenes fills d'estrangers nascuts o crescuts a l'Estat espanyol puguin obtenir la nacionalitat espanyola, ja que afirmen sentir-se d'aquí i en molts casos ni tan sols coneixen el seu país d'origen.

«**E**m dic Mariana. Vaig néixer a Barcelona, encara que els meus pares són del Senegal. Fa 17 anys que ells resideixen a Catalunya, els mateixos que jo faré al desembre. He viscut durant quinze anys a Mataró, però al setembre vam anar a viure a Manresa, on tenim familiars. Aquí vaig acabar quart d'ESO i actualment estic cursant un mòdul de grau mitjà de sanitat. M'agrada molt i em va molt bé. Quan acabi tinc ganes de treballar en un hospital, o bé en un laboratori. Ja ho veurem.

»He sabut, perquè una amiga m'ho ha dit, que tot i tenir el permís de residència i la situació legalitzada, si vull treballar, hauré de canviar el meu permís i trobar algú que em faci una oferta de treball. M'han dit que això no és fàcil, perquè els empresaris no poden esperar gaire temps quan necessiten algú per treballar. No sé per què tot és tan complicat si jo he nascut

i estudiat aquí. Si tingués la nacionalitat tot seria més fàcil, podria buscar feina com els meus companys i quedar-me a viure aquí.» El testimoni de Mariana va ser un dels que es van poder sentir l'11 de juny passat a la festa-manifestació organitzada per la Comunitat de Sant Egidi a favor de la nacionalització dels nens i nenes estrangers que viuen aquí.

Com en cas de la Mariana, la Comunitat de Sant Egidi afirma que a Espanya són milers els joves que pateixen la mateixa situació. Van detectar el problema a través del seu moviment de nens i joves, anomenat El País de l'Arc Iris. «Ens vam adonar que molts dels nostres nens són fills d'estrangers i parlen català, viuen la nostra cultura i les nostres tradicions i se senten d'aquí, però no són d'aquí. Hi ha molts entrebancs per a la regularització dels nens amb pares que viuen fora. Ens tro-

bem amb casos de nens que se sentien d'aquí, que no havien estat mai al seu país d'origen i que quan arribaven a la majoria d'edat els deportaven», explicava un dels membres de l'organització que pertany al País de l'Arc Iris.

Per això, sent fidels a l'objectiu del moviment —que és canviar el món—, van celebrar el dissabte 11 de juny una festa-manifestació al parc de la Ciutadella, a Barcelona, per afirmar que milers de nens i nenes estrangers *També són d'aquí*. Va ser una jornada festiva on nens, nenes i joves provinents de diferents països van compartir jocs, balls i cançons.

Tres propostes clau

A més de mirar de sensibilitzar la gent amb iniciatives com l'esmentada, la Comunitat de Sant Egidi ha fet tres propostes

als representants polítics de reforma del Codi Civil. En primer lloc, segons la llei actual, la majoria d'aquests nens travessa tot el període fonamental de creixement i formació de la personalitat sota la condició d'estrangers al propi país.

Fins i tot qui ha nascut a Espanya i ha viscut de manera continuada fins a ser major d'edat no pot obtenir la nacionalitat, només perquè els pares no tinguin regularitzada la situació. La Comunitat de Sant Egidi proposa que es considerin espanyols d'origen també «els nascuts a Espanya de pares estrangers si almenys un d'ells hi hagués nascut o qualsevol d'ells fos resident a Espanya des d'almenys dos anys abans del naixement».

En segon lloc, i referit als nens que no han nascut a l'Estat espanyol però que viuen els anys centrals de la seva formació a Espanya, la Comunitat afirma que «amb les lleis actuals no se li pot garantir al menor estranger la futura integració en el món laboral, ja que no disposa dels documents necessaris». Per tant, proposen afegir el següent punt al Codi Civil: «Tenen dret a optar a la nacionalitat espanyola: els menors de pares estrangers que hagin completat el període d'educació obligatòria a Espanya i que puguin justificar una presència mínima continuada de sis anys a l'escola.»

La tercera proposta s'adreça a reduir a cinc anys, i no deu com ara, el període de presència regular d'un adult per aconseguir la nacionalitat espanyola.

La Comunitat de Sant Egidi va néixer a Roma el 1968, a la llum del Concili Vaticà II. Avui és un moviment de laics, compromès amb l'evangelització i la caritat, al qual pertanyen més de 50.000 persones presents en uns setanta països de diferents continents. Les diferents comunitats disperses pel món comparteixen la mateixa espiritualitat i els mateixos pilars: la pregària, la comunicació de l'Evangeli, la solidaritat amb els pobres, l'ecumenisme i el diàleg.

Text i fotos:
Consuelo Chaves

El Congrés dels Diputats i el Parlament balear, Premi «Família» per la creació de guarderies

BARCELONA.— El Congrés dels Diputats i el Parlament de les Illes Balears han estat premiats amb els Premis «Família» a la Conciliació de la Vida Laboral i Familiar per la creació de guarderies, perquè els diputats i diputades hi puguin dur els fills petits els dies de sessions parlamentàries en ple o comissions.

D'altra banda, el programa «Llars connectades», del Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç, ha rebut el premi d'Acció Social Familiar pels crèdits sense interès a famílies amb la finalitat que puguin adquirir ordinadors i accedir a Internet. Aquests guardons institucionals formen part dels XI premis Enpresarials i Institucionals «Família» que atorga el Grup d'Entitats Catalanes (GEC) de la Família.

El president del GEC i del jurat dels premis, Daniel Arasa, ha manifestat que atorgaven un gran valor a la creació d'una guarderia al Congrés dels Diputats i al Parlament balear. Ha

declarat que «el jurat va considerar que mereixien el premi per la seva exemplaritat davant del conjunt d'institucions del país. Sabem, en aquest sentit, que el president del Congrés, Manuel Marín, es preocupa especialment perquè els membres de la Cambra puguin fer la conciliació».

Es dona la circumstància que el GEC, una de les entitats fundadores del Foro Español de la Família, ha estat una organització obertament crítica amb algunes lleis aprovades pel Congrés, entre elles la de «matrimonis» gais o la de reproducció assistida. Arasa ha afirmat, en aquest sentit, que «no ens oposem per principi al que faci el Congrés, al marge de les fluctuants majories parlamentàries, i de la mateixa manera que rebutgem el que considerem negatiu, no dubtem a lloar allò positiu. A més, cal distingir entre l'estructura organitzativa de la Cambra, com en el cas que premiem, i les posicions del grup parlamentari». (C.C.)

Se celebrarà del 13 al 16 de juliol a Caracava de la Cruz (Múrcia)

—Per què se celebra enguany el Multifestival a Caravaca de la Cruz?

—Raúl: La vocació del MFD, des del seu inici, és ser itinerant i poder recórrer diferents llocs i diòcesis de la geografia espanyola. En els darrers anys el festival s'havia celebrat al nord de l'Estat espanyol i volíem visitar alguna ciutat més al sud. Per això vam acollir amb gust la invitació dels Pares Carmelites de Caravaca, que comptava amb el suport i benedicció del bisbe de Cartagena, Mons. Juan Antonio Reig Pla. Es dona la circumstància que aquesta localitat celebra enguany el 775è aniversari de l'aparició de la creu que dona nom a la ciutat i ens vam voler sumar a la gran quantitat de peregrins que, amb aquest motiu, viatjaran a aquest bonic lloc, ple d'història i tradició.

—El lema és «La comunitat: Església futura». Per què es va escollir aquest tema?

—Luis Alfredo: Durant tota la trajectòria del multifestival, els lemes han estat escollits cercant sempre una temàtica de transcendència per a la realitat eclesial del moment. Crec que hem estat una mica «profètics» en moltes ocasions i que el MFD ha motivat i estimulat a la reflexió en aspectes candents. Sempre fem una àmplia consulta a diferents persones amb responsabilitats diferents en l'Església abans de proposar el lema de cada any. En aquesta ocasió es proposa el tema de la comunitat com a element fonamental en la vida de l'Església. Des dels primers temps, els cristians han entès que la seva forma natural de viure era en comunitat i creiem que en els propers anys la comunitat tindrà una vigència molt important, cosa que ja podem albirar avui dia. Totes les activitats del MFD giraran entorn d'aquest tema, tot i que serà tractat d'una manera especial en les xerrades que cada matí ens oferirà el P. Eduardo Sanz de Miguel, superior dels Pares Carmelites de Caravaca, i en les taules rodones de la tarda, que comptaran amb importants especialistes en el tema.

—Una persona que mai no hagi assistit al Multifestival David, quines activitats trobarà en aquest esdeveniment?

—Raúl: Les activitats al MFD són moltes i molt variades, una rere l'altra sense interrupció. Fent un resum, podem dir-li a aquesta persona que mai no ha assistit al festival que trobarà moments de pregària, celebracions litúrgiques, xerrades i taules rodones sobre el tema d'enguany, tallers d'iniciació i aprofundiment en temes pràctics variats (música, cant, mitjans audiovisuals, arts escèniques, periodisme, evangelització, arts plàstiques, literatura, professors de religió...), exposició d'arts plàstiques, concerts amb la participació d'alguns dels principals cantants de música religiosa contemporània, un espai per als nens que anomenem Mini-David, activitats pròpies per a adolescents al David Júnior, fira d'entitats amb la participació d'ONG i entitats eclesials, llibreria amb exposició de discos, llibres i materials fets per artistes i professors participants, i un munt d'activitats més.

Sota el lema «La comunitat: Església futura», del 13 al 16 de juliol tindrà lloc a Caravaca de la Cruz (Múrcia) la 21a edició del Multifestival David (MFD). La trajectòria d'aquesta trobada de música i art contemporani ha estat un referent per a molts festivals religiosos d'arreu del món. En començar la seva tercera dècada, el MFD ha iniciat una àmplia renovació i una aposta de futur. Parlem amb Luis Alfredo Díaz, director del MFD, i Raúl Fernández-Dávila, coordinador de l'Oficina internacional del festival, per conèixer alguns detalls de l'esdeveniment.

Luis Alfredo Díaz.

El XXI Multifestival David aposta per la professionalitat i la maduresa

Raúl Fernández-Dávila.

—La publicitat d'enguany parla d'«un nou multifestival per a un temps nou». En quin sentit serà nou el multifestival?

—Luis Alfredo: La proposta que hem fet durant aquests vint anys ha estat rica i innovadora. N'hi ha prou veient la quantitat d'esdeveniments, arreu del món, que han pres la inspiració al David, i com moltes activitats a l'Església han aplicat esquemes del festival. Sens dubte, però, vint anys és molt de temps i creiem que hem d'afrontar la tercera dècada del MFD amb idees noves. El canvi principal és millorar les propostes que presentem. El treball evangelitzador que pretenem desenvolupar necessita tres característiques fonamentals: qualitat humana (persones amb dons ben reconeguts per a l'evangelització), qualitat professional (persones molt ben preparades tècnicament i artísti-

cament) i qualitat espiritual (persones ben formades espiritualment i amb fidelitat provada a l'Església). Durant anys el MFD ha estat trampolí de llançament per a molts artistes. La majoria dels que avui desenvolupen un treball evangelitzador en el món de parla espanyola han sorgit al festival. És una cosa molt gratificant. D'altra banda, el paper formatiu i de llançament de nous valors serà assumit per L'Acadèmia, trobada que ofereix als artistes la possibilitat d'experimentar i aprendre en una disciplina concreta, amb una visió general d'altres especialitats i amb l'especificitat d'unir art i fe.

—Una trobada com aquesta tindrà uns costos. D'on s'aconsegueix el finançament?

—Raúl: Normalment, les edicions del MFD no produeixen beneficis i les aportacions dels participants no cobreixen les despeses. Sempre s'acaba acudint a donatius particulars o fent concerts i altres activitats per afrontar les despeses. Assistir al MFD és totalment gratuït. Només aquelles persones que desitgin utilitzar servei d'allotjament i hostatgeria hauran de pagar el que facin servir, però en aquest cas tampoc no és un ingrés per al MFD; perquè només es cobra al participant el que ens costa a nosaltres. El finançament del festival ve d'ajudes que provenen de persones particulars, d'ajuda en infraestructura que aporten entitats locals i molta feina i aportació de la Comunitat de Los Cabos.

—La Comunitat de Los Cabos és qui organitza el MFD?

—Luis Alfredo: Sí, sempre amb l'apro-

vació del bisbe de la diòcesi on se celebra i amb el suport d'entitats locals. Mons. Juan Antonio Reig ha acollit amb entusiasme la celebració a la seva diòcesi del MFD. Comptem, també per a la celebració d'aquesta edició amb el suport dels Pares Carmelites, de la Confraria de la Vera Creu de Caravaca, de l'Ajuntament i de la Universitat Catòlica San Antonio de Múrcia. La Comunitat de Los Cabos (www.centroloscabos.com) és una comunitat d'artistes i comunicadors dedicats a l'evangelització a través de l'art i els mitjans de comunicació. Estem incardinats a l'arxidiòcesi d'Oviedo per iniciativa del seu

arquebisbe, Mons. Carlos Osoro. És un lloc preciós, prop del mar i les muntanyes, on vivim i treballem una vintena de persones (famílies i solters), i dediquem tot el nostre esforç a la Nova Evangelització, de la qual tant va parlar el papa Joan Pau II.

—Caravaca de la Cruz és una ciutat plena d'història i monuments. On tindran lloc els actes del MFD?

—Raúl: La seu central del festival serà el convent dels Pares Carmelites. El convent va ser fundat per sant Joan de la Creu i ha patit diferents restauracions, la darrera ha estat inaugurada fa poques setmanes i es disposa d'espais molt adequats per als actes del MFD. Comptarem, a més, amb diferents edificis i espais de la ciutat. De manera especial destaquem el gran concert i vetlla, que tindran lloc la nit del dissabte 15 de juliol al castell i santuari de la Vera Creu.

—S'esperen molts artistes i professors? De quins països vindran?

—Raúl: En aquesta nova etapa del MFD cerquem més la professionalitat i la maduresa que la quantitat d'artistes presents. En els darrers anys hem tingut més de seixanta artistes i professors a cada edició, i realment són molts per a quatre dies de festival. La nova proposta augmentarà el nivell del MFD. Comptarem amb alguns dels millors artistes del món en el camp de la cançó religiosa contemporània, així com en altres disciplines artístiques. Hi assistiran més de vint artistes i grups arribats de més de quinze països d'arreu del món. A la pàgina web del multifestival (www.multifestivaldavid.com) i a l'emissora de ràdio oficial del festival (www.davidradio.net) es pot trobar informació detallada i de darrera hora sobre els participants.

—Pel que fa als assistents, quantes persones s'esperen?

—Raúl: En els darrers anys, el nombre d'assistents al MFD ha estat de més de 2.000 persones per edició i esperem que enguany no seran menys. Sabem que moltes persones de diferents països seran presents i esperem especialment la gent de zones properes: Andalusia, Castella-la Manxa, Comunitat Valenciana i, és clar, la Regió Murciana. El Multifestival David és una festa que ningú no hauria de perdre's. Es pot fer la inscripció a la web: www.multifestival.david o trucant al telèfon 669 458 170.

A. Baringo

cultura

La Fundació Endesa renova la il·luminació de Montserrat

■ La basílica, l'atri, les places i el conjunt del recinte ja gaudeixen dels nous elements luminotècnics

P. Josep M. Soler saluda Manuel Pizarro.

MONTSERRAT.— La basílica de Santa Maria de Montserrat, l'atri d'entrada, els porxos del vestíbul, les places i el conjunt exterior del recinte del santuari han renovat l'enllumenat gràcies a la Fundació Endesa, que ha subvencionat el projecte d'acord amb el conveni de col·laboració signat el 2004 amb la Fundació Abadia de Montserrat 2025.

El president d'Endesa, Manuel Pizarro, i el president de la Fundació Endesa, Rodolfo Martín Villa, van descobrir el 7 de juny passat, en presència de l'abat de Montserrat, P. Josep M. Soler, una placa commemorativa —situada a l'atri de la basí-

lica—, amb motiu del 125è aniversari de la proclamació del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat sobre Catalunya, que se celebra durant tot l'any 2006.

La renovació de la il·luminació suposa per a Montserrat la substitució i l'ampliació dels fanals exteriors, l'estructura original dels quals s'ha mantingut, en tractar-se d'una obra de l'arquitecte Josep Puig i Cadafalch. També s'ha dotat de més enllumenat l'accés al recinte del santuari, la façana, els porxos i l'atri i s'ha canviat el material antic per nous elements luminotècnics. Pel que fa a la basílica, s'ha renovat la il·luminació, des del mateix cor fins a les capelles laterals. En total, la inversió ha estat de 345.000 euros, que ha finançat en un 75% la Fundació Endesa, mentre que el 25% restant ha anat a càrrec de la Fundació Abadia de Montserrat 2025.

A l'acte d'inauguració de la renovació de l'enllumenat de Montserrat hi van assistir, entre altres personalitats, el P. Josep M. Soler, abat de Montserrat; Josep Sinca, director general de la Fundació Abadia de Montserrat 2025; Manuel Pizarro, president d'Endesa; Rodolfo Martín Villa, president de la Fundació Endesa; José de la Rosa, director de la Fundació Endesa, i Antón Costas, president del Consell Assessor d'Endesa a Catalunya. (C.C.)

La bona notícia...

L'alternativa de la banca ètica

La banca ètica és una bona alternativa al donatiu. És com una inversió que dona la seva rendibilitat, malgrat que es destini a finalitats solidàries o a empreses i cooperatives que compleixen criteris profundament deontològics. Jordi Ibáñez, coordinador d'Oikocrèdit-Catalunya, una institució que busca inversors per a una banca ètica, confessa que si ha sorgit una banca alternativa és perquè molts clients no estan d'acord, per molts motius, amb la convencional. Entre altres raons, assenyala que la banca convencional no atorga crèdits a la gent que més els necessita; només deixa diners als qui ja en tenen. Cal tenir en compte també que a les zones rurals, sobretot del Tercer Món, és difícil tenir accés als bancs, atès que tenen les seves agències a les ciutats.

Ibáñez revela que a gran part d'Europa, els serveis que ofereix la banca ètica són els mateixos que els que ofereix la banca convencional, tot i que a Catalunya la gestió és encara incipient. Potser perquè Oikocrèdit és una organització social que destina pocs diners a la publicitat i al màrqueting... Amb tot, Oikocrèdit facilita la informació necessària. Cal dir que en tota la història de la banca ètica, mai no s'ha produït una fallida. Malgrat les crisis econòmiques, mai no han deixat de pagar els dividendes als seus clients, mentre que alguns altres bancs sí que s'han enfonsat. Per tant, a Oikocrèdit es gaudeix de la mateixa seguretat financera que a la resta dels bancs.

Oikocrèdit entra en el món competitiu perquè cada vegada hi ha més gent descontenta de les pràctiques bancàries convencionals. Els ciutadans que coneixen aquest sistema financer hi col·loquen les inversions i comproven que la institució funciona bé i que cada vegada es compromet i s'implica més. «El 2005 va ser l'Any Internacional del Microcrèdit, i això ens va donar un gran impuls», manifesta Jordi Ibáñez. I afegeix: «Els projectes que tenim en marxa ens obren expectatives clares de creixement en el futur.» Una bona notícia!

Francesc Gamissans

El Nàstic ofereix a sant Magí l'ascens a Primera Divisió

TARRAGONA.— L'ermita de Sant Magí del Portal del Carro, a Tarragona, és el punt de les rogatives del Club Gimnàstic a l'hora de demanar ajut en la consecució d'èxits esportius i lloc per donar gràcies quan el triomf els somriu. La cita, per tant, era obligada com mai, tres dies després que l'equip de futbol del Nàstic de Tarragona assolís un nou i històric ascens a la Primera Divisió.

Per aquest motiu, el planter de jugadors, quadre tècnic i directius de l'equip tarragoní van oferir l'ascens al patró de Tarragona, sant Magí, el dimarts 6 de juny, a les vuit de la tarda, amb una capella plena de gom a gom de fidels aficionats, en un acte presidit per l'arquebisbe Mons. Jaume Pujol. Mn. Francesc Gallart, capellà de Sant Magí i gran seguidor del Nàstic, va ser l'encarregat de donar la benvinguda a l'ambaixada grana i es va congratular per un èxit inesperat «en el qual sant Magí segurament hi té a veure».

Per la seva banda, Josep Maria Andreu, president del Gimnàstic de Tarragona, va recordar que, a finals de l'agost passat, quan l'equip va visitar Sant Magí, «sabíem que la temporada seria difícil i per això vam demanar la vostra intercessió, consolidar-nos a segona i, si era possible, aconseguir alguna cosa més». Posteriorment, va manifestar que la intercessió del sant anacoreta ha estat decisiva en l'ascens, amb el desig

que «mai no ens manqui la vostra ajuda».

Després d'encendre el ciri i d'ofrenar-lo a sant Magí, l'arquebisbe Jaume va tancar el torn de paraules. És va dirigir als jugadors i els va dir que «per assolir aquesta gesta heu esmerçat molt d'esforç i treball i avui ho agraïm també a sant Magí, que vetlla sempre pels tarragonins». Tot seguit, els va fer una reflexió, en el sentit que «els jugadors sou ara un referent per a la joventut. A banda del terreny esportiu, sigueu també curosos amb el vostre comportament, actitud i forma de parlar, de manera que puguem enorgullir-nos de vosaltres».

Finalment, la junta directiva, els tècnics i els jugadors van besar la medalla de sant Magí, mentre Josep Maria Andreu, president de l'entitat, lliurava una samarreta de l'equip a l'altar del sant.

Joan Boronat

D'esquerra a dreta, Mons. Jaume Pujol, el capità Serrano, el president Josep Maria Andreu i l'entrenador Luis Cèsar.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Recared I, rei

Espanya va emetre el 1963 un segell dedicat al rei visigot Recared I. Era fill de Leovigild i de la primera muller d'aquest, Teodòsia (germana de Leandre i Isidor de Sevilla). El 587 es va convertir al catolicisme i el seu exemple va ser seguit per gairebé tot l'episcopat arià i gran part del poble visigot. Això va ser proclamat solemnement en el Concili III de Toledo (589). Va haver de reprimir dues revoltes arianes, a la Septimània i a la Lusitània (588), i ofegar una conspiració de palau, instigada per la seva madrastra Godsvinta (589). Es va casar amb la visigoda Bada. Recared va morir a Toledo el 601.

El Museu Diocesà de Barcelona obre les portes a l'obra d'Andy Warhol

■ S'hi pot veure una exposició de 110 peces, obra de l'artista nord-americà

BARCELONA.— Fins al proper 9 de juliol, el Museu Diocesà de Barcelona acull l'exposició *Andy Warhol. Obres 1957-1987*. S'hi presenten un total de 110 peces fruit de l'enginy creatiu de l'anomenat «rei del pop art». Aquesta mostra és un avançament a la celebració del vintè aniversari de la mort de l'artista, que se celebra el 2007.

Serigrafies de Marilyn Monroe (1984).

Més de la meitat de les obres d'Andy Warhol que es poden contemplar en aquesta exposició són peces úniques procedents de col·leccions d'Itàlia, França i els Estats Units que il·lustren la seva trajectòria artística des del 1957 fins a les últimes produccions del 1987. La mostra inclou també retrats de l'artista, a càrrec de Hans Namuth i Mimmo Jodice, i *Anti-camera amb Andy Warhol*, una sèrie de 28 fotografies que Dino Pedriali va realitzar el 1975.

«Aquesta exposició de Warhol, artista universalment reconegut, convida a reflexionar sobre la condició de l'home contemporani, alhora que palesa els valors representatius de la societat actual», va comentar Mn. Josep M. Martí Bonet, director del Museu Diocesà de Barcelona, entitat organitzadora de la mostra juntament amb l'agència de serveis D'Onofrio&Sanjuán. I va afegir: «Des del nostre museu volem establir un diàleg de respecte amb tot allò que sigui art.»

Per la seva banda, Gianfranco Rosini, comissari de l'exposició, va explicar que sovint es dona més repercussió a la faceta transgressora d'Andy Warhol (Pittsburgh

1928 - Nova York, 1987) i «s'oblida que era una persona molt espiritual; el seu catolicisme és un fet desconegut per a molta gent, així com la seva participació en activitats benèfiques». Fascinat pels mites de la societat de consum, Warhol «s'inclou entre els diversos personatges que retrata. Posa en el mateix pla Marilyn Monroe i Mao Tse-Tung, Lenin i Liza Minnelli, Joseph Beuys i Mick Jagger», va dir Giancarlo d'Onofrio, president de D'Onofrio&Sanjuán.

Repetició de les imatges

Andy Warhol és el millor representant del pop art, un moviment que l'artista va explotar fins a les seves darreres conseqüències, abastant totes les seves possibilitats expressives. L'artista nord-americà va contribuir a crear una nova societat obsessionada per la imatge. Quan, amb trenta-quatre anys, va exposar per primer cop en una galeria de Los Angeles, era un excel·lent dibuixant publicitari que havia triomfat fent tota mena d'anuncis per a

una casa de sabates.

Si l'art havia defensat sempre el valor de l'obra única i irreplicable, ell, en canvi, buscava la repetició, duplicar moltes vegades la mateixa imatge, ja sigui d'una estrella de cinema, d'una llauna de sopa o de coca-cola, o d'una flor, tal com es posa de manifest a l'exposició. Warhol gaudia sobretot amb la tècnica de la serigrafia.

A la mostra es poden veure, entre altres peces, la litografia d'offset *Three Coca-Cola Bottles* (1962); el *Campbell's Soup Dress* (1968), un vestit elaborat amb imatges del

trelles preferits; deu serigrafies sobre cartolina de Marilyn Monroe —potser el retrat més popular d'entre els personatges immortalitzats gràcies a l'obra de Warhol— realitzades el 1984 i altres retrats, ja mítics, de Mao Tse-Tung, Lenin, Mick Jagger, Liza Minnelli o del seu pare, Vincent Minnelli.

Més informació: Museu Diocesà de Barcelona, av. de la Catedral, 4 - 08002 Barcelona, tel. 933 152 213, a/e: museudb@yahoo.es

Miquel Àngel Codina

Nova edició del cicle «Els orgues de Catalunya»

L'Associació Catalana de l'Orgue ha preparat el programa de l'edició d'aquest any del cicle «Els orgues de Catalunya». Un cicle que es va iniciar el 1981 de la mà de la Generalitat de Catalunya i que ha tingut continuïtat any rere any. «Els orgues de Catalunya» vol complir diferents objectius: d'una banda, mantenir viu l'important, i potser poc conegut, patrimoni històric dels orgues catalans repartits per tota la geografia del país, i, de l'altra, portar la música també a municipis petits, però que compten amb un orgue notable. Un altre propòsit és donar a conèixer els organistes catalans i destacats intrumentistes estrangers. El cicle està programat per als mesos de juliol i agost. Començarà el 2 de juliol a la basílica de Santa Maria d'Igualada i acabarà el 22 d'agost a Torredembarra i a Montbrió del Camp.

Seràn un total de vint-i-vuit concerts, que hauran estat interpretats per setze organistes a divuit poblacions de tot el país. Per demarcacions, quedarien repartits en vuit municipis de les comarques de

Tarragona, quatre de les comarques de Lleida i Barcelona, i dos a les terres de Girona. Entre els orgues més bells, cal destacar els de Cadaqués, Sitges, Talamo Montbrió del Camp. El cicle també mobilitza els principals tallers d'orgueneria que treballen al Principat. Són quatre empreses que posen a punt els inestimables orgues, algun dels quals ha estat recuperat després de molts anys emmudit com el de Sant Llorenç de Morunys, i que en tenen cura del manteniment.

L'Associació Catalana de l'Orgue pretén promoure un antic i valuós patrimoni musical que comporta una sèrie de rellevants aspectes afegits: la bellesa del moble de cada instrument, la seva ubicació, la seva possibilitat sonora i les obres musicals de diversos autors que s'hi interpreten. Una herència cultural que es manté viva amb el cicle «Els orgues de Catalunya». Més informació: Associació Catalana de l'Orgue, tel. 933 210957, a/e: orgue@ya.com, web: www.acorgue.cat (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Pepita la cantaire

Pepita la cantaire, així anomenava jo la simpàtica senyora, mestressa d'una botiga especialitzada en fruites i verdures molt selectes que hi havia al costat del restaurant on treballava. Si se'ns acabava alguna verdura o fruita que ens portava el majorista, sempre anàvem a aquesta botiga i també quan algun client ens demanava algun producte especial.

Un dissabte al matí, la Pepita va entrar a la cuina amb un cistell ple de tomàquets de collita pròpia, ja que havíem de preparar una amanida ben especial. «Em portes els tomàquets que et vaig encarregar, Pepita?» I ella, amb gran satisfacció, me'n va apropar un i em va dir cantant: «Fixa't, Joan, quina olor!» Efectivament, aquells tomàquets em van recordar els que menjava de petit a Vila-seca de Torelló.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

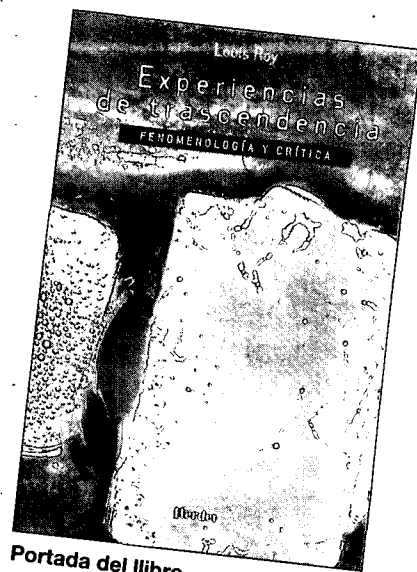
Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Hi ha una experiència humana de l'infinit?

■ El dominic Louis Roy va presentar a Barcelona el seu llibre «Experiencias de trascendencia»

BARCELONA.— El P. Louis Roy, responsable de la càtedra de Teologia Fonamental al Boston College i al Dominican University College d'Ottawa, va presentar el dimecres 7 de juny la seva darrera obra. L'autor, sempre interessat en els aspectes afectius, intel·lectuals

i místics de l'experiència religiosa, va estar acompanyat en l'acte pel mateix editor del llibre, Raimund Herder; el degà de la Facultat de Filosofia de Catalunya de la Universitat Ramon Llull (URL), Dr. Joan Martínez Porcell, i dos professors de Filosofia d'aquesta universitat.

Portada del llibre.

Hi ha una experiència humana de l'infinit? És la pregunta que guia cadascuna de les línies del llibre *Experiencias de trascendencia. Fenomenología y crítica*, del P. Louis Roy, publicat per l'editorial Herder. La resposta que ofereix aquest dominic originari del Quebec és que sí; sí que es donen experiències humanes de transcendència. Creu que l'ésser humà està exposat a un infinit real i amable, però incomprensible.

L'obra va ser presentada el 7 de juny passat davant d'un públic escàs però entregat. A la Sala Sant Jordi del Seminari Conciliar de Barcelona, el degà de la Facultat de Filosofia de Catalunya de la URL, el Dr. Joan Martínez Porcell, va presidir l'acte en què van intervenir, a més de l'editor de l'obra, Raimund Herder, el Dr. Josep M. Coll, professor cate-

De dreta a esquerra: el P. Igual, el P. Roy, el Dr. Martínez, Raimund Herder i el Dr. Coll.

dràtic de la Facultat de Filosofia de Catalunya (FFC) i el P. Vicent Igual, professor també de la FFC.

Com que les experiències de transcendència impliquen un descobriment intel·

ligible i una resposta emocional, l'autor explora tant el costat afectiu com el costat cognitiu d'aquesta obertura a l'infinit i estableix, des de les perspectives fenomenològica, històrica i ontològica, la interrelació de tots dos. El P. Louis Roy sempre ha estat interessat, al llarg de la seva trajectòria professional, en els aspectes afectius, intel·lectuals i místics de l'experiència religiosa.

Tal com va assenyalar el P. Vicent Igual i el mateix autor, les experiències transcendents relataes no són fenòmens extraordinaris, sinó que el llibre reflecteix com «en el quotidià podem captar la mística del transcendent», va explicar el P. Igual. I va afegir: «L'autor vol mostrar l'extraordinari que hi ha en l'ordinari.» El P. Roy ho va exemplificar afirmant que «el naixement d'un nen és una experiència transcendental per als seus pares».

«El P. Louis Roy sempre ha estat interessat en els aspectes afectius, intel·lectuals i místics de l'experiència religiosa»

«En el llibre les experiències són típiques dels que comencen en l'espiritualitat, són les primeres passes —va explicar l'autor—; el coneixement en un mateix és una obertura a l'espiritualitat.» L'autor defensa que, si es té consciència de les experiències transcendents i es coneixen, es pot arribar a ser un místic: «La primera experiència transcendental és transitiva, no pot durar. Però la segona és estable i pot conviure amb un treball molt actiu.»

A més dels relats de les experiències transcendents, el P. Louis Roy recorre a les reflexions que van fer sobre aquest tema importants pensadors com Kant, Hegel, James, Schleiermacher, Otto i, més recentment, Maréchal, Rahner i Lonergan per mirar de demostrar que l'ésser humà està exposat a un infinit que és real i totalment amable, si bé resulta incomprensible per al nostre intel·lecte limitat.

Tant el P. Vicent Igual com el Dr. Josep M. Coll van coincidir en la claredat amb què

escriu el dominic. «És un llibre excel·lent que es llegeix amb gust. La seva realització és molt acurada. Es nota que és un expert i que, a més, sap exposar; és molt pedagògic», va descriure el Dr. Coll. D'altra banda, va trobar a faltar determinats pensadors i va considerar que «és un llibre molt ben formulat però que es queda curt».

Consuelo Chaves

INGREDIENTS:

tomàquets per amanir
4 grans d'all
orenga, 1 anxova
pebre negre
julivert
12 cullerades d'oli d'oliva
3 cullerades de vinagre
mostassa

PREPARACIÓ:

Renteu els tomàquets i tal·leu-los a rodanxes gruixudes. Poseu-los en un safata ben bonica per anar a taula.

Després, amaniu-los amb aquesta mescla: en un bol, poseu-hi 4 grans d'all ben picats, una mica d'orenga, una anxova trinxada, una mica de pebre negre, julivert ben picat, 12 cullerades d'oli d'oliva, tres cullerades de vinagre i una mica de mostassa. Mescleu-ho tot bé i tireu aquesta salsa per sobre dels tomàquets.

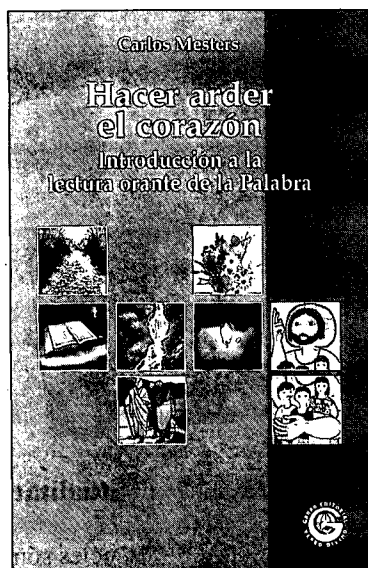
Amanida de tomàquet

Convocatòria del XXVI Premi Mundial Fernando Rielo de Poesia Mística

MADRID.— La Fundació Fernando Rielo ha convocat el XXVI Premi Mundial de Poesia Mística. Poden optar-hi poemaris inèdits, escrits en castellà o en anglès, o traduïts a un d'aquests dos idiomes, i l'extensió dels quals no sigui inferior als 600 versos ni superior als 1.300. S'estableix un premi de 7.000 euros i la publicació de l'obra. El premi serà indivisible i es concedirà a una sola obra, i pot ser declarat desert. La temàtica dels poemes han de versar sobre poesia mística, és a dir, aquella que expressa els valors espirituals de l'ésser humà en la seva significació religiosa profunda.

Els poemaris poden ser enviats per correu electrònic (en format PDF únicament), per correu postal o ser lliurats personalment a les oficines de la Fundació Fernando Rielo. El termini límit per enviar els originals acaba el 15 d'octubre del 2006. El veredict del jurat es produirà en la primera quinzena del proper desembre. Es donarà a conèixer directament i immediatament al premiat i a través dels mitjans de comunicació. Per a més informació: Fundació Fernando Rielo, c/ Jorge Juan, 82, 1r 6a - 28009 Madrid, tel. 915 754 091, a/e: premiomundial@rielo.com, web: www.rielo.com (C.C.)

Llibres

Retorn a l'espiritualitat

«És la Paraula de Déu la que garanteix l'autenticitat de l'experiència espiritual cristiana, i l'intens retorn actual a la centralitat de la Paraula en la vivència cristiana és un bon senyal del retorn a les fonts genuïnes de l'espiritualitat», afirma el carmelita Bruno Secondin en la presentació d'aquest llibre. A través de la seva obra, Carlos Mesters, o. carm., exegeta compromès des de fa anys amb la pastoral bíblica popular a Amèrica Llatina, pretén introduir el lector en la lectura orant de la Paraula, adaptació actualitzada de la clàssica *lectio divina*. (C.C.)

Carlos Mesters, *Hacer arder el corazón. Introducción a la lectura orante de la Palabra*. Editorial Verbo Divino, Estella 2006, 181 pàg.

Descobrint la veritat

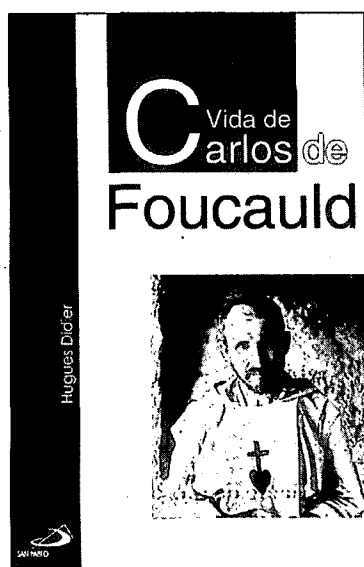
Diversos llibres i pel·lícules han popularitzat una imatge falsa, tant en un sentit històric com espiritual, de Maria Magdalena. La seva vida i els seus fets han estat explotats i distorsionats, i se n'ha marginat el significat veritable amb mentides com ara que es va casar amb Jesús i que van tenir un fill o que és el veritable Sant Greal. Amy Welborn, autora del *best-seller* *Descodificando a Da Vinci*, proposa en aquest llibre descobrir la veritat d'aquesta extraordinària dona, una de les primeres deixebles de Jesús, que es va convertir en un testimoni poderós de la seva mort i resurrecció. (C.C.)

Amy Welborn, *Descodificando a María Magdalena. Verdad, leyendas y mentiras*. Editorial Palabra, Col·lecció Palabra Hoy, Madrid 2006, 157 pàg.

Ideal de fraternitat

Home de fidelitats, Carles de Foucauld (1858-1916) va voler servir Déu i la seva pàtria. En procurar seguir Jesús, va realitzar al Sàhara un difícil ideal de fraternitat, obert als més pobres i als més desheretats, així com de convivència entre francesos i magribins. L'autor d'aquesta biografia, Hugues Didier, professor a la Universitat d'Orà (Algèria), explica a la introducció que «el seu missatge és d'una actualitat palpitant». Carles de Foucauld va ser beatificat el 13 de novembre del 2005 a la basílica de Sant Pere del Vaticà. (C.C.)

Hugues Didier, *Vida de Carlos de Foucauld*. Editorial San Pablo, Col·lecció Retratos de Bolsillo, Madrid 2005, 157 pàg.

Una biografia reveladora

L'escriptor i cronista Ricard Guanter ha escrit aquesta biografia de la gran escriptora catalana Caterina Albert i Paradís, coneguda mundialment com a Víctor Català, amb motiu del centenari de la publicació de la seva obra mestra: *Solitud*. A l'obra, Guanter —que va mantenir una estreta amistat amb Caterina Albert, tots dos fills de l'Escala— resalta alguns aspectes desconeguts de la il·lustre novel·lista: les seves bones relacions amb l'Església catòlica i els seus ministres o l'admiració que sentia per personalitats religioses com ara el bisbe Torras i Bages o el papa Lleó XIII. (C.C.)

Ricard Guanter i Flaqué, *Caterina Albert i Paradís «Víctor Català», vista per un escalenc. Allò que les biografies no diuen*. Ajuntament de l'Escala-CCG Edicions, Girona 2006, 278 pàg.

Sobre la consciència moral

La reflexió moral ha efectuat durant els darrers anys un viatge intens cap a la denominada ètica aplicada, que es troba en una fase de diversificació en noves disciplines, com ara la bioètica, l'ètica del medi ambient, les ètiques de les professions, etc. Presentar com aquesta ha anat evolucionant des de la filosofia clàssica fins als nostres dies i com els seus diferents enfocaments es tradueixen en respostes als casos concrets de l'ètica aplicada és l'argument que desenvolupa aquest llibre. L'autor és José M. García Gómez-Heras, catedràtic de Filosofia Moral i Política a la Universitat de Salamanca. (C.C.)

José M. García Gómez-Heras, *Buscando la felicidad*. Editorial Desclee De Brouwer, Col·lecció Ética Aplicada, Bilbao 2005, 175 pàg.

L'Església de Déu

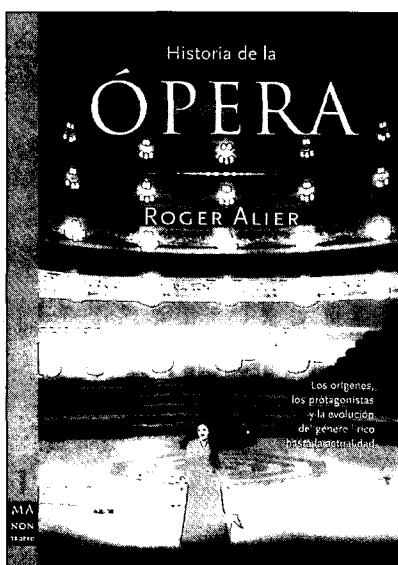
L'assemblea litúrgica «no és una reunió més entre altres reunions de cristians: una reunió parroquial, un curs bíblic, una catequesi... És una epifania de l'Església, és a dir, una manifestació visible del que és realment l'Església de Déu», escriu l'autor d'aquest quadern, Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, en una de les seves pàgines. El seu objectiu és presentar, de manera senzilla i comunicativa, el significat i el desenvolupament de les assemblees litúrgiques, especialment de l'Eucaristia. És un moment privilegiat per comprendre què és l'Església. (C.C.)

Pere Tena, *L'assemblea litúrgica*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Litúrgia Bàsica, Barcelona 2005, 24 pàg.

Evolució del gènere operístic

El crític musical Roger Alièr, autor de la *Guia universal de la òpera*, obra de referència entre els melòmans, ens ofereix una visió històrica del gènere líric, des de Claudio Monteverdi, considerat el primer operista veritable, fins al postverisme i les últimes tendències. Il·lustrada amb valuosos documents gràfics, presenta d'una manera estructurada i plena de comentaris brillants el procés pel qual el gènere operístic s'ha anat desenvolupant des dels seus orígens remots, al voltant del 1600, fins a les apassionants propostes dels primers anys del segle XXI. (C.C.)

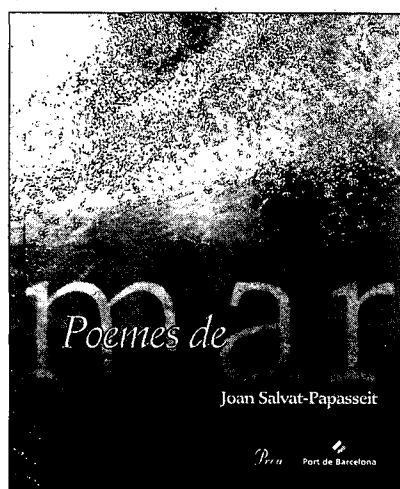
Roger Alièr, *Història de l'òpera*. Ediciones Robinbook-Ma Non Troppo, Barcelona 2002, 378 pàg.

Entre el vers i el mar

El poeta Joan Salvat-Papasseit (1894-1924) va ser un dels representants més significatius dels moviments d'avantguarda a Catalunya. De jove va treballar al port de Barcelona com a guardamolls i va dedicar una sèrie de poemes al món marí. L'Autoritat Portuària de Barcelona ha volgut retre un homenatge a la relació del poeta amb el port i el mar amb l'edició d'aquesta obra, que inclou el llibre de poemes *Poemes de mar* —cada poema va acompanyat d'una il·lustració pictòrica— i el CD *Ovidi Montllor i Salvat-Papasseit*, que conté els poemes musicals pel cantant d'Alcoi. (C.C.)

Joan Salvat-Papasseit, *Poemes de mar*. Editorial Proa-Port de Barcelona, Barcelona 2006, 127 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Com un titella...

Mendoza semblava que n'estava molt, de Barcelona, i dels personatges que formen l'escala social àmplia, que van des de l'Eixample fins al Raval. I ho vam constatar a *La verdad sobre el caso Savolta*, i més tard amb *La ciutat dels prodigis* o *La aventura del tocador de señoras*.

Per a un coneixedor de la ciutat era fàcil entrar en les seves narracions, perquè la «composició del lloc» li venia donada només d'insinuar un nom de la guia. No desapareixia el protagonista, però ben aviat ens l'imaginàvem passejant per les Rambles o voltant per la Barceloneta. I semblava que aquest escenari li venia com anell al dit, encara que parlés de les estranyes aventures de Gurb, dels «secrets de la cripta embriuada» o del «labyrinth de les olives».

Amb *Mauricio* no abandonem la ciutat, però ens hi sentim embolcallats per la massa humana, encara que només sigui en moments circumstancials, però que donen caràcter a la seva obra.

Ara per ara, cal que ens fixem en aquest dentista, de vocació professional ben arrelada, que es mou com un titella en

diferents ambients on l'arrosseguen els altres. Potser Mendoza es desfoga quan els descriu: el dels partits polítics, el de les conveniències socials, el de barriada, el dels hospitals i, encara, el religiós o, més ben dit, clerical. Com n'és, d'immiseri-cordiosa —i injusta—, la figura de mossèn Serapio! S'hi troba arrossegat pel primer que se li apropa i el convenç que entri a formar part de l'embull corresponent, sense més.

Sens dubte, i és l'enunciat principal de la novel·la, l'ambient polític de partit és tractat amb cruïda. El dentista pacífic és trepitjat per uns socialistes frustrats, que veuen perdre l'ocasió de pujar al poder. I d'aquest ambient popular i plebeu sorgiran els problemes amb una noia de l'emigració —la Porritos—, que no parlarà de fer-li la guita perquè el sotmet, com un titella, al seu atractiu i a no saber dir,

senzillament, no. Perquè de l'ambient professional en sorgirà la Clotilde, que l'arrossega amb el seu compromís i la seva coherència... i, amb tot això, la seva vocació de dentista...

Cal tenir en compte les pàgines que Eduardo Mendoza dedica a l'elogi de la seva professió. Que potser té cap deute amb els odontòlegs?

Si hem de ser francs, aquesta és una novel·la mediocre. Mendoza escriu bé, encara que, de vegades, se li escapen modismes d'influència del català —o del barceloní— però no sorprèn mai. Des d'un principi podem imaginar què passarà, i ens desentenem dels problemes, i els apartem de la narració, amb la mort o la fugida sigui on sigui.

Potser és tan avorrit com la vida mateixa, encara que els protagonistes abusin

dels llençols o de la fantasia, davant viatges impossibles.

Li ha faltat flexibilitat, i una bona dosi d'imaginació, encara que el cor d'aduladors vulguin mantenir-lo a la seva fórmula particular.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Exposicions fotogràfiques a Reus

Una selecció d'imatges de l'arxiu fotogràfic de la colla sardanista Rosa de Reus es pot veure aquest mes de juny en sengles exposicions organitzades amb motiu de la Festa Major de Sant Pere, a la capital del Baix Camp de Tarragona.

Del 15 al 30 de juny, al casal cívic Sant Josep Obrer de Reus, es pot veure la mostra titulada *La Festa Major de Reus*, on es recullen instantànies de diferents autors sobre aspectes característics

d'aquesta celebració: la tronada, els gegants, les sardanes, els castells, les danses, etc.

D'altra banda, del 26 de juny al 9 de juliol, es farà una altra exposició fotogràfica al Cente de Lectura de Reus. Sota el títol *El més petit i el més gran* s'hi presenten un conjunt d'imatges sobre els instruments de la cobla més antagònics per les seves dimensions: el flabiol i el contrabaix.

25 de juny, Dia de la Sardana

Cada any, un diumenge pels volts de Sant Joan, s'escau el Dia de la Sardana, una celebració instaurada per tal d'exaltar els valors de la sardana com a símbol de catalanitat, dansa de pau i fraternitat entre els homes. La festa en aquest 2006 se celebra el diumenge 25 de juny.

Enguany, l'Obra del Ballet Popular, com a promotora d'aquesta celebració, ha proposat que en totes les activitats que s'organitzin arreu del món per tal de commemorar aquesta diada es programi la sardana *Escalencia*, de Pere Mercader. (C.C.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informe-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 95,90€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 47,95€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Uns dinosaures molt sociables

La paleontologia és una ciència que sovint dona sorpreses. Ja ho hem dit en aquesta pàgina més d'una vegada. Avui us en puc explicar una de molt curiosa referent a dinosaures. Concretament a psittacosaures. Aquests rèptils van viure fa entre 135 i 100 milions d'anys a plena era secundària. El nom els ve de la classe de boca que tenien, semblant al bec d'un lloro (*psittacós* vol dir «papagai» en grec). Feien els adults un metre o dos de llargada. No eren, doncs, gaire grossos, és clar. No tots els dinosaures eren com el *Diplodocus* o el *Tyrannosaurus*, ja ho sabem. I s'alimentaven exclusivament de vegetals.

La notícia és que a la província xinesa de Liaoning, on ja s'havien trobat molts exemplars fòssils d'aquesta espècie, s'acaba de desenterrar en un estrat de fa 125 milions d'anys, un exemplar adult de psittacosaure juntament amb 34 cries de la mateixa espècie. Sembla que no es pot pas pensar que l'adult en fos el progenitor, pare o mare. Una sola posta d'ous no pot ser tan nombrosa. Com és que estiguessin junts tants dinosaures? Es veu que moriren d'accident. Potser una erupció volcànica els asfixià amb les

Niu de psittacosaures trobat fa poc.

les guarderies, cosa que indicaria que eren molt sociables. No és impossible aquesta interpretació. Avui dia també hi ha ocells que s'agrupen per vigilar els ous després d'incubar-los. L'instint animal no para de donar-nos motius d'admiració.

condres que els cobriren, o tal vegada hi hagué una inundació sobtada pel creixement d'un riu. No sabem exactament quina va ser la causa de la mort, però el que és segur és que moriren tots quan estaven plegats. És clar que els petits encara eren cries, diu David Varrichio, de la universitat de Montana, un dels paleontòlegs que examinà la troballa. Quina interpretació podem donar-hi?

L'única que s'ha proposat és la següent: aquests dinosaures eren herbívors pacífics que molt sovint serien presa dels depredadors carnívors (s'havia trobat l'esquelet d'una cria de psittacosaure a l'estómac d'un *Repenomanus*). Això havia de fer-los buscar maneres de protegir-se i una seria: quan els adults anaven a cercar aliment deixar tots els petits amb un que vigiléssent mentrestant. Així ho suposa Varrichio. Seria com suposar que, en cert sentit, aquests rèptils ja havien inventat

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

L'astronomia en la seva història

52 La qüestió de les taques del Sol

A l'capítol 21 vam explicar que el jesuïta Christophorus Scheiner el 1611 s'havia adonat d'unes clapes fosques que es veien sobre el disc solar. Aquestes petites regions menys brillants de la superfície del Sol després s'anomenaren *taques*. Scheiner no publicà de moment la troballa i poc després Galileu també les observà i ho donà a conèixer a la segona part del seu *Sidereus Nuncius* el mateix any 1611. Hi hagué una discussió sobre qui les havia vist primer però avui dia els historiadors es veuen força segurs a donar la prioritat al jesuïta. Sigui el que es vulgui, ni Scheiner ni Galileu no pogueren donar raó de què eren, ni de com es formaven ni de què les produïa. El savi pisà es limità a esgrimir el fet de les taques com un argument contra la posició dels aristotèlics que deien que al cel tot és perfecte i, per això, el Sol no pot tenir defectes.

Ara bé, des del punt de vista científic les taques solars presentaven un gran interrogant: què són, com es formen i per quina causa? Fins ben entrat el segle XIX no es començà a fer-hi observacions per saber-ne alguna cosa més.

La seva formació segueix un cicle d'uns onze anys

Això ho descobrí un astrònom aficionat. Es deia Heinrich Samuel Schwabe (1789-1875). Era alemany, nascut a Dessau (Anhalt), farmacèutic de professió. Tenia molt de interès per l'astronomia i decidí dedicar-s'hi en un aspecte que li semblà fàcil i prometedor: escorcollar els encontres del Sol per veure si hi descobria un

planeta, el planeta Vulcanus de Le Verrier, que encara no s'havia trobat. Pensà que el podria caçar, si hi fos, quan passés per davant de l'astre rei. Posà un bon filtre fosc i així començà a guaitar el Sol a partir del 1826, i, és clar, el que va atalaiar van ser les taques solars. Durant disset anys n'anà prenent nota cada dia que no estigués núvol amb la paciència dels més incansables astrònoms i acabà arribant a una conclusió que el faria cèlebre.

Ho publicà el 1843: les taques solars apareixen, evolucionen i s'esvaeixen en un cicle aproximat de deu anys (avui dia sabem que aquest cicle s'acosta més a onze anys, però no és regular del tot). Schwabe va enviar aquest resultat a la revista *Astronomische Nachrichten*, que el publicà sense gran entusiasme per part del seu cap de redacció. Per això, de moment, la troballa no tingué gaire ressò.

Un astrònom anglès, Richard Christopher Carrington (1826-1875), londinenc, fundador d'un observatori privat, va ser qui donà un nou impuls a l'estudi de les taques del Sol. Des de 1853 fins al 1861 les va estar observant amb una paciència similar a la de Schwabe, i afegí més coses a la tesi de l'alemany: amb les taques pogué mesurar la rotació del Sol sobre ell mateix i va veure que no gira com un sòlid sinó que la regió equatorial ho fa més de pressa (en 25 dies), que en un punt situat a 45° de latitud (que triga 27 dies a fer la volta). Això vol dir que el Sol és una massa gasosa, sense connexió en les seves parts. Després va poder descriure com evolucionen les taques: es comencen a formar sempre a una latitud relativament alta, a uns 40° o més, i van baixant

cap a l'equador i quan hi són a prop es van esvaïnt i acaben desapareixent. El 1859 féu encara un altre descobriment: veié que de la superfície solar sorgia una massa gasosa més brillant que durà uns cinc minuts i es dissipà. Ara en diem una *protuberància solar eruptiva*. La de Carrington va ser la primera observada (Lockyer es posà a estudiar les protuberàncies el 1868, com dèiem al capítol 44).

El 1861 un astrònom alemany, Friedrich Spörer, confirmava el que l'anglès havia vist: que les taques es formen a la part alta i van baixant cap a l'equador.

Hi afegí una nova troballa Johann von Lamont (1805-1879), escocès, nascut a Braemar (Aberdeenshire), que a l'edat de 12 anys se n'anà a Alemanya i hi passà la resta de la vida. Va començar a exercir d'astrònom el 1827 al nou observatori de Bogenhausen. El seu primer interès va ser la mesura de la intensitat del camp magnètic terrestre. I arribà a la conclusió que no és constant: varia augmentant i minvant en un període de poc més de deu anys. Era evident que podia tenir relació amb el cicle de Schwabe. Però no se sabé aleshores com relacionar els dos fenòmens. Era encara un misteri com es formen les taques solars.

El magnetisme solar n'és el causant

Es va descobrir el 1908. Va ser l'americà George Ellery Hale (1868-1938) qui ho va fer. Nascut a Chicago (Illinois) va ser un promotor d'observatoris. Començà exercint d'astrònom a l'Observatori Kenwood de Chicago. El 1889 inventà un aparell, l'*espectroheliògraf*, que pot fotografiar la llum d'un sol element en un gas barrejat. Amb ell va fotografiar els núvols d'hidrogen i de calci de l'atmosfera solar. El 1892, no prou satisfet de Chicago, buscà un mecenes i aconseguí de Charles Tyson Yerkes el finançament d'un altre observatori més capaç a Williams Bay,

que s'inaugurà el 1897. Després va promoure el de Mount Wilson, prop de Pasadena, a Califòrnia, que el 1908 era dotat d'un telescopi de 60 polzades i d'un altre de 100 polzades el 1917. Va ser el més gran del món durant molt de temps, fins que es construí el de Mount Palomar de 200 polzades, fundat també a instàncies de Hale que va obtenir la subvenció de la Fundació Rockefeller, i fou inaugurat el 1948, deu anys després de la seva mort.

Hale va tenir la idea d'aplicar a l'estudi del magnetisme solar la descoberta de l'holandès Pieter Zeeman (1865-1943) del desdoblament de les ratlles de l'espectre d'un element químic en presència d'un camp magnètic (efecte Zeeman). El resultat va ser que el Sol té un camp magnètic global poc intens, pels volts d'un gauss (gauss, Gs, és la unitat d'inducció magnètica), o sigui, només cinc vegades el de la Terra que és de 0,2 Gs. Però a les taques el camp magnètic que s'hi origina arriba a valors altíssims, fins a 3.000 Gs.

La descoberta era important. Una taca es produeix on es forma un camp magnètic intens. Comença en un punt determinat fent una petita brillantor, *fàcula* se'n diu, quan el camp encara és feble, al cap de dos o tres dies s'hi fa un *porus*, o taca molt petita, d'uns 2.500 km de diàmetre, que va creixent i al cap d'uns cinc dies ja és una gran taca doble amb polaritat magnètica oposada i es fa més gran bo i acostant-se al equador, que és on s'esvaïrà. Així, doncs, cada taca és un imant potentíssim de gas. Es veié, també, que el magnetisme solar global canvia de sentit cada 11 anys. I influeix, és clar, en el magnetisme terrestre. Saber-ho és important perquè al seu màxim produeix interferències en les comunicacions per ràdio i cal estar preparats. La troballa de Schwabe era important. Però encara resten interrogants: per què i com es formen les tempestats magnètiques solars? I per quina causa cada onze anys? La ciència encara té el repte d'aclarir-ho.

TAC Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

En la tiniebla ***

Director i guionista: Craig Rosenberg.
Intèrprets: Demi Moore, Hans Matheson, Kate Isitt, James Cosmo.
Gènere cinematogràfic: thriller.
Alemanya-Anglaterra, color, 2006. 110 minuts. / Públic: joves.

La vida d'una coneguda autora de novel·les de misteri, Rachel Carlson, s'esfondra quan el seu fill de set anys mor ofegat prop de casa seva. Un any després, encara no té forces per tornar a escriure i, a més, el seu matrimoni amb Brian, un editor i novel·lista tenaç, s'ha trencat. La seva millor amiga, Sharon, aconsegueix llogar una caseta aïllada en un petit poble d'Ingonish Cove, als Highlands escocesos, amb l'esperança que

Rachel torni a escriure. Al poble estableix una relació amb Angus McCulloch, el vigilant del far. Just quan comença a sentir que la seva vida torna a tenir sentit, s'inicien unes visions sobre el seu fill difunt, que l'adverteix que corre un greu perill. Sense saber si els missatges són reals o si està perdent el cap, Rachel se submergeix en un món de bogeria, crim i forces sobrenaturals.

Craig Rosenberg firma aquest thriller sobrenatural protagonitzat per una correcta Demi Moore, a la qual en els últims anys se la coneix més pels seus anuncis que no pas per la seva carrera cinematogràfica. Un film que compta amb una història que pot funcionar força bé, encara que no ofereix res nou. Suspens, algun ensurt i com a escenari, pobles costaners, paisatges decrepits i fars antics. El més reeixit de la pel·lícula és, sens dubte, l'ambientació que aconsegueix posar els pèls de punta en moments clau.

• Humor: 0; acció: 1; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Demi Moore interpreta una novel·lista.

Vecinos invasores ***

Directors: Tim Johnson i Karey Kirkpatrick.
Guionistes: Len Blum, Lorne Cameron, Karey Kirkpatrick i David Hoselton.
Gènere cinematogràfic: animació-comèdia.
Estats Units, color, 2006. 96 minuts. / Tots els públics.

Aventures i humor es donen la mà en aquest film d'animació.

Un ós rentador entre-maliat i estafador anomenat R. J., una tortuga tímida anomenada Verne i els seus amics del bosc descobreixen que s'han construït unes cases al seu territori. La primera reacció de la tortuga és amagar-se dins la closca i retrocedir, però l'ós rentador s'adona de les possibilitats que ofereixen els nous i ingenus veïns. R. J. i Verne formen una inesperada associació, mentre aprenen a coexistir amb aquest estrany món anomenat «urbanització», i fins i tot a explotar-lo. Un equip de realitzadors i guionistes, amb èxits com *Hormigaz*, *Simbado* i *Chicken run*, han creat el que pretén ser l'èxit d'animació 3D de l'estiu, juntament amb *Cars*, de Disney. Aventures, moments còmics (autoparòdics i imitacions d'altres pel·lícules) i una bona animació són les claus per gaudir d'aquesta petita batalla entre animals i humans.

• Humor: 1 i 1/2; acció: 2; violència: 1/2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en vídeo i DVD

Las llaves de casa ****

Director: Gianni Amelio.
Guionistes: Gianni Amelio, Sandro Petraglia i Stefano Rulli.
Intèrprets: Kim Rossi Stuart, Andrea Rossi, Charlotte Rampling.
Gènere cinematogràfic: drama.
Itàlia, color, 2004. 105 minuts. / Públic: joves.

En una estació de tren, Gianni accepta fer-se càrrec del seu fill Paolo, a qui va abandonar recent nascut, mentre durin els seus exercicis de rehabilitació en un hospital de Berlín. Paolo va patir danys irreversibles durant el part i ha crescut amb una minusvalidesa física i psíquica. Amb tot, el tren en què s'embarca Gianni a mitjanit el porta a un viatge que marcarà la resta de la seva vida.

A simple vista, *Las llaves de casa* pot resultar una exposició compassiva de la paternitat i una exploració optimista de la naturalesa de les persones discapacitades. No obstant això, és molt més que això. La pel·lícula penetra en els sentiments enfrontats d'un pare que se sent culpable i incapaç d'afrontar el desconegut. Exposa, magistralment, la ingenuïtat pròpia dels discapacitats psíquics i argumenta els alts i baixos de les persones que dediquen la seva vida a cuidar-los. Cal agrair que el director no caigui en el sentimentalisme absurd i comercial que omplen altres històries semblants.

En el film, el silenci està ple de conversa, les imatges cobren la rellevància per a la qual va ser inventat el cinema i els diàlegs són curts i contundents, sense la xerrameca vana que abunda a la pantalla, tant

gran com petita. A tot això, cal sumar-hi el bon treball dels actors — Andrea Rossi és un nen que pateix una malaltia semblant a la del seu personatge — i la rica personalitat dels personatges, que el director ha sabut plasmar de forma elegant. La història va fluint a mesura que passen els minuts i l'espectador pateix i

Una història optimista plena de valors.

gaudeix amb cadascun dels petits detalls que la componen.

En definitiva, la pel·lícula és una bona excusa per retrobar-se amb el bon cinema, per gaudir d'una història optimista plena de valors. *Las llaves de casa* recorda que el cinema hauria de ser d'aquells que saben i volen explicar històries, no d'aquells que volen guanyar diners al preu que sigui.

• Humor: 1; acció: 1; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

El món de la televisió

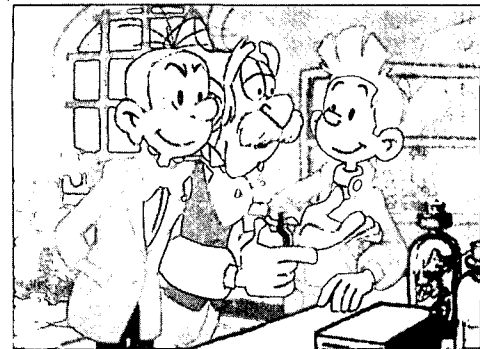

▷ Spirou ***

Dissabte i diumenge - 08.55h - TV3

Spirou és el grum d'un hotel apassionat per les aventures. Compta amb el suport incondicional de Fantàstic, un periodista que es dedica a fer d'inventor, i de la seva mascota, l'esquirol Spip. Tots tres viatgen arreu del món lluitant contra les injustícies i tot tipus de personatges malvats i corruptes.

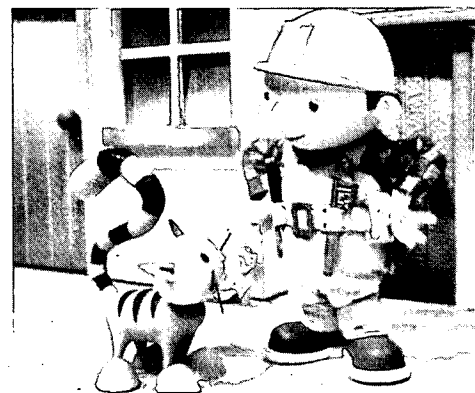
Aquesta sèrie animada troba els seus orígens en un còmic creat el 1938. Spirou i els seus amics han anat patint modificacions al llarg dels anys fins a arribar a l'etapa actual. Es tracta d'una sèrie d'aventures en què la justícia i la bondat dels protagonistes s'imposa a la maldat dels enemics. És divertida, per veure en família.

▷ Bob, el manetes ***

De dilluns a divendres - 17.25 h - K3

Bob és un constructor molt peculiar que, amb la seva ajudant Wendy i totes les màquines (Bolquet, Golut, Panxona...) està sempre a punt per ajudar els altres. Es tracta d'una

sèrie anglesa produïda amb plastilina i altres objectes que destaca perquè tracta temes com el treball en equip, l'ajuda als altres i la superació dels inconvenients diaris amb alegria i imaginació. Una de les millors opcions televisives per a nens d'entre 3 i 6 anys.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai
08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
09.00-22.00 *Radiofórmula*
22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

18.00-19.00 *Endavant Espanyol*
19.00-20.00 *Sense embuts*
23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència (selecció musical)
01.00-02.00 *Ressons* (música en català)
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimarts

18.00-19.00 *Piscolabis*
19.00-20.00 *Coneixes Jesús?*
23.00-00.00 *Paraules d'amor*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimecres

17.30-18.00 *In family*
18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
19.00-20.00 *Grans reptes*

23.00-00.00 *Persona i vida*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dijous

18.00-19.00 *Piscolabis*
19.00-20.00 *Temps d'oci*
23.00-00.00 *Mirades de cinema*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Divendres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*
23.00-00.00 *Amb llum pròpia*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai
08.00-10.00 *Radiofórmula*
10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
11.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

14.00-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai
08.00-09.00 *Radiofórmula*
09.00-10.00 *Tot sardana*
11.00-12.30 *Missa de Montserrat*
12.30-14.30 *Rutes per Catalunya* (excursions)
18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30 *La càntata del diumenge* (música de Bach)
20.30-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
00.00-00.30 *Pregària de Completes*
00.30-01.00 *Cova de Country*
Jazz
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
10.30 *Agenda*
12.00 *Butlletí informatiu*
14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
18.30 *Agenda*
20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 25

08.45 *Shalom*

Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.00 *Islam hoy*

Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.

09.15 *Buenas noticias TV*

Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.

09.30 *Con todos los acentos*

Revista setmanal dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola.
Directora: Delfina Simón.

10.00 *Últimas preguntas*

Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
Directora: M. Ángeles Fernández.

10.25 *Testimonio*

«Por una vida digna.»
Director: Isidro Catela.

10.30 *Santa Misa*

Amb la participació de la societat coral El Clavell de Mollet del Vallès (Vallès Oriental), sota la direcció d'Ariel Sera.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)

11.20 *Els camins de la calma*

Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.
Director: Ferran González.

Dilluns 26

17.00 *Pueblo de Dios*

«Brasil: trabajo esclavo y derechos humanos.»
A Acaillandia, el Centre de Defensa de la Vida, amb

l'ajuda de Mans Unides, lluita contra la esclavitud.
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 25

10.15 *Signes dels Temps*

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

Cada divendres

20.00 *Creure avui*

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

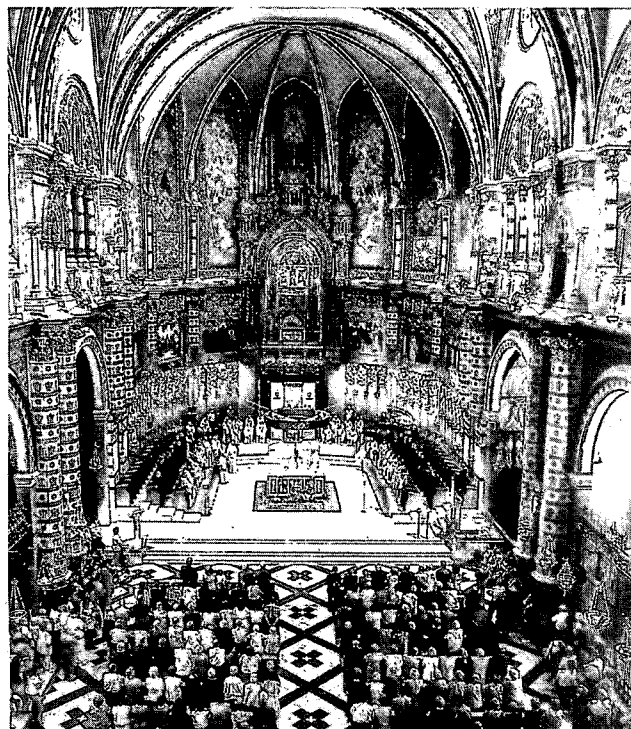
Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

Cada diumenge

La Misa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí

Barcelona 106.6

Tarragona 100.6

Catalunya Central 93.7

Girona 103.4

Tortosa 90.1

Garraf 96.8

Vic 91.3

Lleida 91.5

Cerdanya 104.4

La Seu d'Urgell 105.0

Andorra 107.5

www.radioestel.com

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

Internet

• **ART I MÚSICA.**— La pàgina <http://trovador.com> és un portal dedicat a l'art i a la música catòlica contemporània en espanyol.

• **«SERAPHICUM».**— Ja es pot consultar el catàleg de la Facultat Teològica Pontifícia Sant Bonaventura de Roma a la web www.seraphicum.edu. El «Seraphicum» confereix en Teologia els graus acadèmics de batxillerat, llicenciatura (amb especialització en Cristologia, en Espiritualitat Cristocèntrica Franciscana i en Franciscanisme) i doctorat.

• **MUNDIAL DE FUTBOL.**— La Conferència Episcopal de Xile ha elaborat un especial amb reflexions, testimonis, documents i suggeriments per viure el Mun-

dial d'Alemanya «des dels ulls de la fe i viure aquest temps de futbol en comunitat». L'especial es titula «A Crist pel futbol» i es troba a www.iglesia.cl/especiales/mundial2006

Altres bisbats

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— Del 3 al 8 de juliol, dirigits per Damián Igua-cén Borau, al Centre d'Espiritualitat del Cor de Jesús de Valladolid. Més informació: tel. 983 202 022.

• **CURS DE FORMACIÓ POLÍTICA.**— Del 15 al 21 de juliol, a Salamanca, convocat per diferents entitats de formació de la península entre les quals hi ha Cristianisme i Justícia. Més informació: tel. 923 125 163, a/e: secreces@jesuitas.es

• **FUNDACIÓ EMMANUEL MOUNIER.**— Del 19 al 23 de juliol, a Burgos, aula d'estiu amb el títol *Difícil esperança*. Més informació: tel. 639 517 070 i 947 205 417, a/e: ramonhorcajada@hotmail.com

• **DOCTRINA SOCIAL DEL L'ESGLÉSIA.**— De l'11 al 14 de setembre, a Madrid, XV curs de formació de doctrina social de l'Església amb el tema *El amor como propuesta cristiana a la sociedad de hoy. Retos pastorales desde la encíclica «Deus caritas est»*. Més informació: tel. 913 439 710 i 915 534 007, a/e: informacion@fpablovi.org i social.cee@planalfa.es

Barcelona

• **AMICS DEL PARE PIUS DE PIETRELCINA.**— Trobada cada darrer di-lluns de mes (pregària i reunió) dirigida per fra Valentí Serra, caputxí. La propera sessió serà el 26 de juny, a les 18.15, a la parròquia de la Concepció, c/ Llúria, 70 - Barcelona, tel. 934 576 552.

• **PARRÒQUIA DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— Festes de Sant Pere: el 28 de juny, a les 19.00, vetlla de pregària i eucaristia; a les 20.45, concert de gospel a càrrec del cor Carlit; el 29, a les 20.00, missa solemne de Sant Pere presidida per Mn. Josep M. Martí, rector; a les 21.00, ball de gegants i refrigeri popular a la plaça de Sant Pere; el 30, a les 20.00, concert a càrrec del grup M3MORI CAT, format per joves de la parròquia de Sant Pere; a les 21.30, visita nocturna a l'església, terrats i campanar de Sant Pere de les Puel·les; l'1 de juliol, a les 20.00, concert de les corals Mata de Jonc i Cor Llevant; a les 21.30, visita nocturna a l'església, terrats i campanar; el 2, a les 10.00, visita guiada a l'església, terrats i campanar. Per a les visites guiades, cal inscriure's prèviament al despatx parroquial, dijous 22 de juny i dimarts 27, de 18.30 a 20.30, tel. 932 680 742 i 629 772 457.

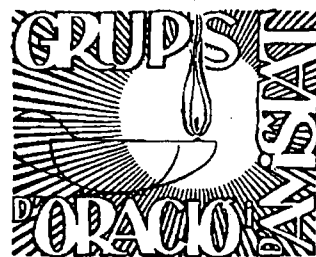
• **SINDICAT PREC.**— Organitza un curs d'informàtica per a professors, del 28 de juny al 7 de juliol. Més informa-

ció: tel. 932 097 152.

• **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El 29 de juny, a les 20.00, espai per meditar i pregar la Paraula del Senyor amb el lema «Hem sentit una Paraula...». L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, convoca els joves a la catedral per compartir aquesta estona de pregària.

• **PASTORAL UNIVERSITÀRIA.**— El 29 de juny, i 6, 13 i 20 de juliol, de 17.00 a 19.30, tertúlies i recorreguts per diferents bars de Barcelona amb una xerrada sobre el significat dels símbols en els textos fundacionals del cristianisme i altres religions. Coordina: Eulàlia Tort, Mar Galceran, Elena Gelabert i Francesc Grané. Més informació: tel. 934 876 363, a/e: eulalia.tort@universitaties.net

• **SEMINARIMENOR.**— El 30 de juny, trobada vocacional. Més informació: Mn. Joan Sabé, tel. 934 517 432, a/e: seminarimenormontalegre@yahoo.es

• **GOA.**— Els Grups d'Oració i Amistat organitzen l'1 de juliol, de 10.00 a 18.00, una jornada missionera dirigida pel P. Ignacio Guardamino, missioner a Sanad (Índia). Aquesta missió està assignada als GOA de Barcelona. Serà al casal Borja, de Sant Cugat del Vallès. Els autocars sortiran de la plaça Lesseps-República Argentina, a les 9.30. Oberta a tothom. Més informació: tel. 932 181 005 i 606 229 630.

• **FESTIVITAT DE SANT PAU.**— La Família Paulina convida a celebrar-la a la Llibreria Paulines, de ronda de Sant Pere de Barcelona, l'1 de juliol, a les 18.00.

• **CARILLÓ.**— El 2 de juliol, a les 12.00, concert de carilló a càrrec d'Anna M. Reverté, amb el programa *Sons del mediterrani*. Pati dels Tarongers i Galeria Gòtica de Barcelona.

• **ISLAM.**— La Fundació Migra Studium organitza el curs *Apropament a l'is-*

AMICS de la LLAR

UNA ENTITAT AL SERVEI DE LA 3A EDAT I DELS ESTUDIANTS

Companyia a canvi d'allotjament

Hi ha moltes persones grans que viuen soles i que, encara que es valen per elles mateixes, necessiten companyia. D'altra banda, molts joves que vénen a estudiar a Barcelona busquen un lloc cèntric per viure-hi.

El servei que fa Amics de la Llar consisteix a posar en contacte la gent gran amb joves universitaris. Així, els avis i les àvies ofereixen allotjament a canvi de tenir companyia, sobretot a les nits.

Dies de prova (3 setmanes)

Es porta a terme un procés de selecció molt minuciós dels joves a través d'entrevistes, comprovació de referències, etc.

Pel que fa a les persones grans, les visiten al seu domicili per tal que es puguin conèixer i tenir en compte les seves necessitats.

Un cop presentades les dues persones adequades, tenen uns dies de prova per comprovar si congenien. I finalment, si tot va bé, es redacta un acord entre ambdues parts per deixar constància de tot allò que han decidit.

Dues generacions

S'estableix una bonica relació d'amistat i convivència entre les dues generacions. L'experiència i els coneixements de la gent gran poden ser de gran ajut per als estudiants; i als avis, el fet de tenir algun jove a casa els contagia les ganes de viure.

S'han connectat ancians amb estudiants en gairebé tots els barris de Barcelona ciutat. El perfil de les persones que sol·liciten aquest servei és: gent gran, soltera o vídua entre 65 i 90 anys, també algun matrimoni. Generalment, són persones que es valen per si mateixes i que disposen d'una habitació lliure per a un estudiant.

D'altra banda, els joves tenen entre 20 i 35 anys; la majoria són noies que vénen de les comarques de Catalunya, de diversos llocs d'Espanya i també d'Amèrica Llatina, que tenen bones referències i són estudiants matriculades.

Inscrita al Registre d'Entitats

Amics de la Llar té el reconeixement del Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya i l'experiència de més de 8 anys portant a terme aquests intercanvis. També el fet que moltes persones grans s'ho comuniquin les unes a les altres és una garantia de la qualitat del servei.

c/ Indústria, 218, 4t 1a
08026 Barcelona
Tel. 934 369 651
www.amicsllar.com

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones
a Sarrià-Sant Gervasi
a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurement i servei a l'Evangeli.

18.03 euros mensuals ho poden fer possible

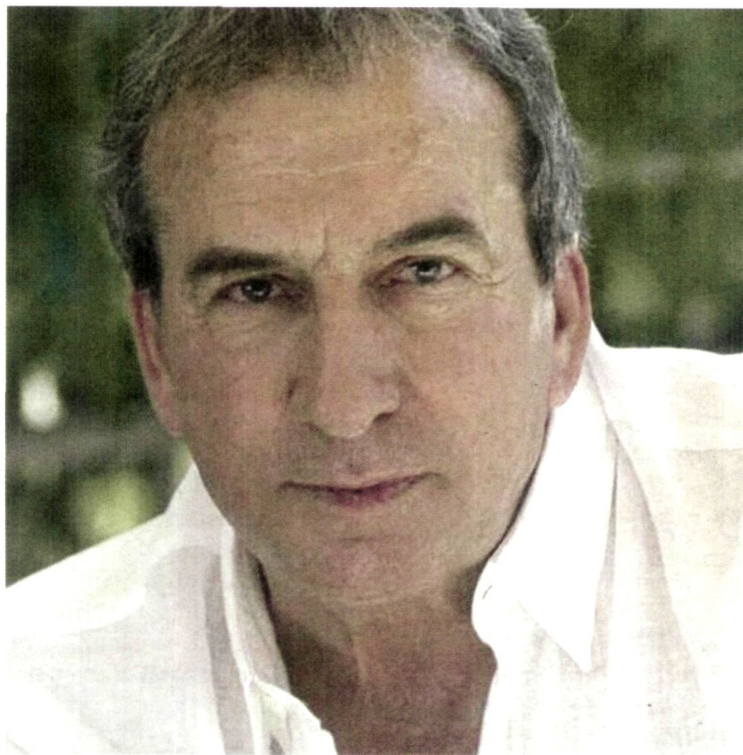
DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

Des del carrer

Torna José Luis Perales. I ho fa als 61 anys, sense pressions ni lligams comercials, amb un disc en el qual l'amor continua sent el gran protagonista. En el rerefons de les seves cançons sempre ha bategat un cor que desborda humanitat. Un cor que pateix amb les injustícies i s'apassiona amb la bondat. De conviccions cristianes profundes, José Luis Perales continua sent un romàntic que canta a la vida i a les seves petites històries quotidianes.

José Luis Perales acaba de presentar el seu nou treball «Navegando por ti»

«La meva dona i els meus fills són el motiu més important de la meva vida»

—A què o a qui canta José Luis Perales en el seu nou disc *Navegando por ti*?

—Les meves cançons sempre giren a l'entorn de l'ésser humà i les seves petites històries quotidianes, els seus anhels, els seus somnis, els seus moments d'amor o desamor.

—Aquest nou disc surt al mercat sis anys després del seu darrer treball. Per què aquest parèntesi poc habitual en la seva carrera?

—He volgut prendre'm un llarg espai de temps per replantejar-me el futur artístic. D'altra banda, un cop alliberat del meu contracte discogràfic, vaig decidir gaudir de la meva llibertat i escriure amb calma el que avui és aquest nou disc. També he dedicat temps a les meves altres passions: la ceràmica, l'arqueologia, els viatges, etc., i a la meva vida familiar.

—Satisfet amb *Navegando por ti*?

—Absolutament satisfet. És el disc que en aquest moment desitjava fer.

—Novament, i ja són moltes les ocasions, torna a clamar per la pau... és un dels seus temes predilectes?

—No només ho és, sinó que entenc que és un tema urgent en un moment

social tan complicat.

—També és habitual trobar en les seves cançons referències a Déu, explícites o implícites, quin paper té la fe en la seva vida?

—És cert que determinats temes com *Amor sin límites*, basat en la carta de sant Pau als cristians de Corint, o *Dime*, en què formulo tantes preguntes a les quals no he trobat resposta en els éssers humans, com la guerra o la insolidaritat, han format part de les meves inquietuds com a cristià.

—És conscient que algunes de les seves cançons són gairebé una pregària personal?

—Crec que les cançons que esmentava anteriorment es podrien interpretar així.

—Li he sentit dir en alguna ocasió que la seva cançó preferida és *Que canten los niños...* Per què?

—Perquè amb aquesta cançó vaig enviar un SOS a la societat en favor dels nens més necessitats. La resposta a tots els països de parla hispana es va traduir en nous socis col·laboradors amb Aldeas Infantiles. Crec que ha estat el projecte més bonic en el qual un dia em vaig involucrar i espero que sigui per sempre.

—Continua cedint els drets d'una de les cançons de cada disc a Aldeas Infantiles SOS?

—A *Navegando por ti* hi ha novament una donació de drets d'autor d'*Una canción para la Paz*, aquest cop a un grup infantil de percussió de Candé al Brasil, Os Pirrilhos de Lactomia, que han participat en la gravació d'aquesta cançó. Tot i això, encara continuo col·laborant amb Aldeas Infantiles com fins ara.

—Diuen que Perales és un apassionat de la família... Què representen per a vostè la seva esposa i els seus dos fills?

—Ells són el motiu més important de la meva vida.

—S'animaria a cantar davant del Papa? Potser hauria estat un bon moment la Trobada de València d'aquest estiu...

—Oficialment, mai m'ho han proposat.

—Després de més de 30 anys en el món de la música i sobretot de la composició, què li queda per cantar?

—Mentre l'ésser humà m'aporti noves històries jo continuaré cantant.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

El Pla pastoral de Barcelona

Ahores d'ara el nou Pla pastoral de Barcelona 2006-2009 ja és a les mans de tots els qui, des d'angles diversos, treballen pastoralment a la nostra diòcesi. A les mans... i una mica també en el cor? Recordant l'ambient de la seva presentació a Sarrià, el 27 de maig, gosaria dir que sí, pel que fa, si més no als prop de mil diocesans i diocesanes que hi participaren. Aquella trobada va tenir l'encert de prioritzar l'atractiu del pla, la simplicitat d'exposició, la germanor entre els assistents... per damunt de la tendència més freqüent entre nosaltres al debat teòric i als discursos repetitius. Aquest missatge de proximitat i de confiança en la bellesa de la fe convindria anar-lo difonent i aprofundint a les parròquies, en tot el teixit associatiu laïcal, en els ordes i congregacions religioses...

Aquest Pla pastoral es mou en una línia de realisme: no proposa res que no estigui al nostre abast. Sabem com estem de recursos humans: en els propers anys es farà sentir el poc nombre de vocacions que tenim ara, continuarà el cicle de secularització de la nostra societat, probablement continuarem perdent complicitats socials i legals... Haur-

rem d'estintolar-nos, doncs, més que mai, en la força del Senyor que ens envia i del seu missatge. En aquesta perspectiva, el Pla pastoral accentua tres objectius que pertanyen a l'essència de la pastoral i vers els quals tothom pot fer passes endavant des de la seva situació.

Pel que fa a la tria d'aquests objectius, la pedagogia d'un pla concret exigia que fossin pocs i multiplicadors d'efectes, com la bola de billar que, ben tocada, en fa moure d'altres. Calia, igualment, combinar la importància objectiva de cada tema amb la urgència que deriva de la nostra situació actual. En aquest perspectiva, la transmissió de la fe als joves en un moment difícil per a tot passatge de valors a les noves generacions, resultava prioritària. En el centre d'aquest objectiu hi ha, no cal dir-ho, la pastoral juvenil que ens cal impulsar, i hi ha, alhora, tot un ventall de responsabilitats, quant a la coherència i al testimoniatge, que ens impliquen també als adults. El segon objectiu es fixa en el matrimoni i la família: el punt de partida i el d'arribada dels joves. La simple lectura de les accions proposades evidencia que el pla és lluny de debats ideològics i de casuístiques tòpiques, i molt a prop de les persones. L'Eucaristia dominical és l'altre objectiu. Font i cimal de la vida cristiana, n'és també, fins a un cert punt, el termòmetre. Un termòmetre que, ara mateix, marca temperatures baixes.

Probablement alguns s'agradarien de plans pastorals més sofisticats, o més savis, o més innovadors... El que ara se'n proposa —com passaria amb qualsevol altre— només serà eficaç si tots tenim la humilitat de compartir-lo. Es tracta de subordinar les singularitats personals o de grup a un treball eclesial de conjunt. I juntament amb la humilitat, l'esforç perseverant. Els plans, els mètodes, els moviments... són una mica com les bicicletes: depenen, sobretot, de la força del qui pedaleja.

Ara mateix

Rauxa

Cims vergonyosos

El mes de maig un alpinista britànic, David Sharp, va morir a l'Everest d'una forma tràgica i escandalosa. Acabava de coronar el sostre del món en solitari, i havia començat a baixar quan a uns 400 metres del cim se li va acabar l'oxigen, circumstància que li va ser fatal. Durant tota l'estona que va estar agonitzant estès vora el sender que du al pic, almenys quaranta persones hi van passar pel costat, sense que cap d'elles es dignés a ajudar-lo. Tan sols un sherpa li va apropar la seva pròpia màscara d'oxigen, però malauradament ja era massa tard.

La notícia, lògicament, ha indignat alpinistes de renom, com el mateix sir Edmund Hillary, que ja fa temps que lamenten la banalització i comercialització de les expedicions a l'Everest i la pèrdua consegüent d'esperit esportiu i humà. La competitivitat, les ganes de fer-se veure i les milionàries inversions dels patrocinadors estan convertint ascensions mítiques en un circ macabre que no té res a veure amb l'alpinisme de debò. Perquè l'alpinista autèntic és aquell que contempla amb emoció les muntanyes imponents i la profunditat de les valls, que sap estimar humilment la natura i tota la creació. Però per damunt de tot el muntanyenc estima i es desvia pels altres, perquè les persones som, precisament, el punt culminant de la creació.

Eduard Brufau